Giới thiệu Nợ Em Một Hạnh Phúc

Truyện Nợ Em Một Hạnh Phúc, hạnh phúc thật chính là nhìn thấy người mình yue6 hạnh phúc chứ không phải lúc nào cũng luôn bên cạnh bảo vệ chăm sóc thì mới là quan tâm, muốn quan tâm chỉ cần cái nhìn từ xa luôn chúc phúc cho cô hạnh phúc đó chính là sự bao dung của tình yêu không nhất thiết ở cạnh nhau thì mới hạnh phúc.

Anh có điểm gì đặc biệt mà khiến cô phải mê mẩn vì anh như vậy, vẻ ngoài cũng chẳng đẹp trai gia cảnh thì nghèo khổ phải sống mưu sinh hằng ngày vậy mà một tiểu thư như cô có một gia cảnh giàu có, nhìn bàn tay cũng đủ hiểu là cô chưa từng tiếp xúc một công việc nặng nhẹ nào hết. Nhưng chính vì vậy cô càng muốn chứng tỏ mình là một cô gái đáng để anh yêu cô chấp nhận từ bỏ tất cả lẫn gia đình hi sinh vì anh chấp nhận chịu khổ để co được tình yêu của anh.

Cô chỉ muốn được anh yêu thương một tình thương mà cô chưa từng có trong gia đình của mình, tuy giàu có nhưng trong cô lại cô đơn lạnh lẽo trong chính căn nhà của mình. Anh chỉ cần cho cô một cơ hội để biết tình cảm là gì nếu cô không vượt qua được thì từ chối cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thống kê là một ngành khoa học gồm thu thập, sắp xếp và phân tích các dữ liệu thống kê, tùy vào kết quả phân tích mà cho ra suy luận trong một phạm vi lớn, thế nên trong những trường hợp không có tính xác định vẫn thu được một kết luận phổ biến.

Nếu tình yêu cũng có nguyên lý như thống kê, vậy những tư liệu mà tôi thu thập, sắp xếp cùng phân tích đã đủ để đưa ra kết luận trong những trường hợp không có tính xác định được chưa?

Nếu tình yêu cũng có tính khoa học.

Em là nỗi bận tâm của tôi, không cần nghi ngờ gì nữa.

Từ rất lâu trước kia đã tồn tại tận sâu trong đáy lòng, vẫn cứ như thế, từng chút một cất giữ vẻ đẹp của em, nụ cười của em, niềm vui nỗi buồn của em, khiến mỗi khi tôi làm việc gì, vào bất cứ lúc nào cũng sẽ bất chợt nhớ đến em.

Phát hiện chính mình đã quá quan tâm tới em, cảm giác này làm ngay cả bản thân tôi cũng thấy sợ hãi.

Hoàn hồn lại, tôi mới để ý có một ngón tay đang chọc chọc ở sau lưng mình.

Con chuột chết kia, có chuyện gì không biết nói ra hay sao, chọc cái gì mà chọc?

Đang muốn quay đầu lại mắng nó vài câu thì Hàng Long Thập Bát Chưởng cực mạnh đã giáng thẳng xuống. Tôi không ngờ thằng chó chết này lại giở trò đánh lén nên cả người bèn nhào về phía trước…

Rầm!

Bàn bị đổ, sách vở rơi vãi, chén trà vỡ tan, cả lớp cũng ngừng hoạt động. Thầy giáo nhìn về phía bên này, cả phòng lặng ngắt như tờ.

Cả đời tôi chưa từng muốn chết đi cho rồi như vào giờ khắc này.

"Em này, em có ý kiến gì với bài giảng của tôi sao?". Đó là một ánh mắt như muốn dồn người khác vào chỗ chết, tin tôi đi!

Không, tôi muốn đổi ý, trước khi chết tôi sẽ dần chết tên khốn nạn nào đã đánh lén tôi.

Buổi học đầu tiên đã khiến cho giảng viên có "ấn tượng sâu sắc". Thảm rồi, môn Thống kê trong học kỳ này của tôi coi như tương lai ảm đạm.

Kết luận: Hôm nay đã chịu đựng quá nhiều nỗi kinh hoàng, tan học phải đi cầu an thôi.

———

Keng!

Khuỷu tay vô ý chạm vào chén nước, khiến nó lăn hai vòng rồi rơi xuống đất. May mắn thay trong nhà trải thảm lông rất dày nên không bị vỡ.

Lạc Thải Lăng rút mấy tờ giấy lau nước trên bàn. Sách trên bàn không nhiều lắm, chỉ có một cuốn sách cũ đã cuốn mép không thể thoát khỏi tai nạn.

Thống kê.

Cô gần như đã quên mất còn có quyển sách này. Từ khi mua về đến nay vẫn đặt ở đó, không có lật qua trang nào. Trên thực tế cũng không cần phải lật làm gì, cô chỉ không muốn bạn mình uổng phí tiền bạc mà thôi. Cuối cùng dưới sự kiên trì của cô ấy, cô đành phải đổi bữa tối thành cô mời.

Vẩy cho hết vết nước dính trên mặt sách, một quyển ghi ghép mỏng rơi xuống, do đó, cô phát hiện ra một đoạn ghi chép.

Theo suy đoán ban đầu, đây hẳn là vở ghi chép khi đi học kiêm sản phẩm tiện tay viết bậy. Có thể nhận ra được giáo viên dạy môn này vô cùng khô khan cùng nhàm chán, nếu không thì chủ nhân của cuốn vở sẽ không có tâm hồn treo ngược cành cây như thế.

Vài dòng cuối cùng làm cho cô vô tình cười ra thành tiếng.

Lật đến phần đầu tiên của sách giáo khoa, ngoài vệt nước vừa dính lúc nãy, còn mơ hồ thấy được ở góc dưới bên phải có vết nước đã cũ, xem ra quyển Thống kê này thực sự đã gặp không ít tai nạn.

"Tiểu thư, bữa tối của cô có cần tôi bê lên giúp không?" Quản gia gõ nhẹ vào cánh cửa đang khép hờ.

Cô thuận tay đem quyển vở kia đút vào trong ngăn kéo, nghiêng người hỏi: "Ba cháu đâu?"

"Ông chủ hôm nay bận tiếp khách, nói sẽ không về ăn cơm."

"Vậy à?" Cô nhỏ giọng đáp, hàng mi dài che khuất đôi mắt trong.

"Tiểu thư?"

"Cháu ăn trong phòng ăn, bác mang đến đó đi". Cô đứng dậy, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Nhìn thân hình mảnh khảnh biến mất phía sau cửa, quản gia khẽ thở dài. Tấm lưng kia, thoạt nhìn hết sức cô đơn.

Biệt thự lớn như vậy, chỉ một phòng ăn thôi mà đã mang cả hai phong cách Trung – Tây, trang hoàng rất thoáng đãng, lịch sự, tao nhã. Chỉ tiếc là chủ nhân rất ít khi sử dụng nó.

Đây là cuộc sống của những người giàu có, ông biết, tiểu thư thật sự rất cô đơn.

———-

Lại chú ý tới quyển vở nhìn giống cuốn ghi chú kia là vào một tháng sau.

Trong thời gian này, báo cáo nhiều hơn, cộng thêm lại kiêm chức đại diện lớp, hôm đó tiện tay đem bỏ nó vào trong ngăn kéo, ngày hôm sau bận rộn liền quên mất nó. Mà nhớ ra một lần nữa cũng bởi vì cô không tìm thấy bản báo cáo đã chuẩn bị suốt hai tuần.

Vị giáo sư kia nổi tiếng là khó tính, "giết người" không chớp mắt. Báo cáo này chính thành tích cuối kỳ của cô. Nói cách khác, nếu không tìm thấy, cô liền chuẩn bị đưa cổ ra cho cây đao kia chém xuống, sang năm học lại.

Lòng cô nóng như lửa đốt, lục lọi khắp các hộc tủ để tìm kiếm, vô tình mở ngăn kéo liền thấy quyển ghi chép kia.

"Tiểu thư, cô đang tìm cái này sao?". Quản gia mang theo tập tài liệu màu xanh đến trước mặt cô. Liếc thấy bản báo cáo – không!!! - bây giờ không thể gọi là báo cáo, nó chỉ là một tập giấy vẽ nghuệch ngoạc rất buồn cười, nhăn nhúm còn hơn là giấy bỏ đi!

Suýt chút nữa Lạc Thải Lăng khóc ròng ngay tại chỗ.

Là tên khốn kiếp nào, cô sẽ lột da nó…

Quản gia cười khổ, "Tìm thấy trong phòng tiểu thiếu gia".

Quá mức tức giận, cô không nói nên lời.

Được rồi, là do cô sơ xuất, đáng lẽ tài liệu quan trọng phải giữ cẩn thận, hơn nữa trong nhà lại có một cậu nhóc rất hiếu động và tò mò. Làm sao bạn có thể trút giận lên một đứa trẻ mới 3 – 4 tuổi chứ?

Ba đến tuổi trung niên mới có con trai, thế nên rất cưng chiều nó. Trong nhà, quả thực tiểu quỷ này chính là một ông trời con, cô muốn mắng cũng không được. Chấp nhận số phận, cô nhận lấy, lặng lẽ trở về phòng thu dọn tàn cục.

Được rồi, nói thật ra thì cô cũng là một trong những kẻ chiều cho nó hư!

Là con gái một đã lâu, khó khăn lắm trong nhà mới có thêm tiếng khóc, tiếng cười của trẻ con, làm cho ngôi nhà yên ắng bấy lâu bỗng trở nên có sức

sống. Cô rất yêu ông trời con cứ quấn quít lấy mình, miệng bập bẹ gọi chị, đòi cô ẵm nó, bất kể nó làm cái gì thì cô đều không thể trách tội. Nhất là khi nó mở to đôi mắt trong veo, thuần khiết lại vô tội mà nhìn cô thì…

"Chị ơi…", thằng bé vặn vặn đầu ngón tay, do dự đứng ở cửa, "Quản gia nói em đã làm sai rồi…"

"Không sao!", rõ ràng là bực bội muốn chết, mười ngón tay vội vàng gõ bàn phím, đánh lại những phần nó đã làm hư nhưng miệng vẫn là không thể buông lời trách mắng.

"Nhưng…"

"Khải Khải ngoan nào, đến bên này chơi đi, đợi chị làm xong sẽ chơi với em."

"Vâng", lúc này nó lại rất thức thời mà ngồi xuống bên cạnh giường, giữ yên lặng như một quý ông nhỏ.

Tên nhóc này, rất biết quan sát sắc mặt người khác, hiểu được khi nào có thể gây chuyện, khi nào thì nên ngoan ngoãn, khó trách mọi người coi nó như bảo bối, yêu thương tận đáy lòng.

Kỳ lạ, sao không thấy trang tiếp theo… Tay trái lật giở, đang cố gắng ghép lại câu… "Này, không được động vào cái đấy".

Lạc Diệc Khải ngồi yên không được bao lâu lại bắt đầu sờ soạng lung tung kia liền nhanh chóng rút tay về, liếc trộm chị gái một cái.

Tìm không thấy, xem ra phải làm lại trang này.

Cô không ngẩng đầu, vẫn cắm mặt vào bàn phím, cố gắng đào ra những ký ức còn đọng lại.

3 giờ sáng hôm sau, cuối cùng cũng ráng làm xong, tuy rằng không tốt như cũ nhưng cũng coi là hoàn chỉnh.

Đấm đấm bả vai đau nhức, thằng nhóc quậy phá kia sớm đã bị quản gia ôm về phòng đi ngủ, nghiêng đầu nhìn thấy quyển ghi chép đã ngả màu, tự nhiên đưa tay mở nó ra.

Điều này thực sự là lạ. Rõ ràng cô đã mệt đến không mở được mắt, ngả đầu xuống là có thể ngủ li bì nhưng vẫn ngồi ở đây, đọc những dòng tâm tình của người khác, thậm chí cô còn không biết người đó là ai.

Cái gọi là biến số, còn gọi là biến hạng có tiêu chuẩn phân loại đặc biệt, nó có thể dựa vào những trị số khác nhau, hoặc xuất hiện giá trị khác nhau, hoặc thay đổi thuộc tính.

Chẳng hạn như ông trời đột nhiên cao hứng, đổ xuống một chậu nước, coi đây là biến. Người qua đường có thể được chia thành bị ướt và không bị ướt. Lấy an toàn giao thông là biến, có thể chia thành gặp tai nạn hoặc không gặp tai nạn. Lấy vận mệnh là biến, có thể được chia thành may mắn và bất hạnh. Mà… gặp biến quỷ rồi, tôi quả thực là không may, bị đụng xe, hơn nữa lại bị ướt không còn ra hình gì!

Để làm kịp báo cáo thống kê, tôi cả đêm ngủ không ngon giấc. Thế mà lại bị trượt, đụng vào thành chia làn đường. Đây là nỗi nhục nghiêm trọng nhất mà tôi phạm phải trong cuộc đời này!

Một mạch chạy thẳng tới trường học, lấy bản báo cáo ra, quả thực là vô cùng thê thảm. Nói chính xác hơn thì thậm chí nó có thể vắt ra nước.

Đáng chết, đáng chết, đáng chết! Bị ông thầy thống kê nói tới nói lui muốn vỡ cả đầu.

Lấy tâm trạng là biến, có thể chia thành trời nắng, trời đầy mây và… như tôi hiện tại, mây đen dày đặc

Cái biến đáng ghét kia, tôi luôn bị phân loại ở nơi không muốn bị phân loại.

Muốn gặp em, nhớ nụ cười của em, ít nhất nó có thể làm cho tôi cảm thấy khá hơn. Dường như tôi đã có chút hiểu được, tâm trạng như vậy là biểu hiện cái gì, hoặc có thể nói thực ra tôi đã sớm biết, chỉ là bản thân không dám thừa nhận mà thôi.

Lấy tình yêu là biến, có thể chia thành yêu tôi và không yêu tôi.

Biết em lâu như vậy, luôn ở bên cạnh em, nếu không có biến, phải chăng tôi và em vẫn sẽ tiếp tục như thế này? Không có biến, phải chăng sẽ không cần phân loại? Nhưng, tình yêu đến rồi, một người khác cũng xuất hiện. Nhìn nụ cười ngây ngô mơ mộng của em, tôi mơ hồ nhận thức được sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau giờ học, đứng ở cổng trường đợi em suốt 3 tiếng đồng hồ, từ lúc mưa to như trút nước đến khi mưa tạnh, em vẫn không đến. Hôm qua rõ ràng đã hẹn là cùng ăn cơm, nhưng em không đến. Tôi không biết mình đã đợi bao lâu, rồi như thế nào về tới nhà, người thì nóng nhưng trái tim lại lạnh.

Thế nhưng khi em gọi điện đến, dùng giọng nói nhẹ nhàng xin lỗi và hỏi tôi có chờ lâu không thì miệng lại không tự chủ được mà thốt ra: "Không, trời mưa rất lớn, anh chỉ đợi một lúc rồi đi."

Tôi sợ em sẽ áy náy, không nỡ để em phải buồn.

Cơ thể đang lên tiếng, đầu óc mê man, chỉ số khỏe mạnh rất thấp nhưng tôi lại lười động đậy, lười đi khám bác sĩ, thậm chí lười suy nghĩ.

Nếu lấy trận mưa này là biến, tôi không biết liệu có thể thống kê ra các trường hợp bị cảm và không bị cảm không?

Thế là quá đủ, họ Quan kia, mày là đứa ngu hay sao? Bị dính mưa, đi tong môn thống kê, mất luôn… tình yêu.

Lặp lại một lần nữa: tôi ghét biến số.

———-

Rầm!

Một tràng âm thanh va đập qua đi, mở to mắt một vài giây, đầu óc trống rỗng mới từ từ tiếp nhận được tin tức. Cô bị đâm xe?

Ổn định lại tinh thần, Lạc Thải Lăng nhanh chóng xuống xe xem xét.

Một chiếc xe máy nằm ở phía bên kia đường, sau đó nhìn lên, đèn tín hiệu hiển thị màu đỏ. Ánh mắt mang chút tội lỗi nhìn về phía chàng trai đang ngã trên đường.

"Ừhm… cái kia…", áy náy mà đưa tay dìu anh ta đứng dậy, đồng thời cũng chuẩn bị tinh thần để nghe đối phương chỉ trích.

Trong lòng cô hiểu rõ, tai nạn giao thông này là do lỗi của mình. Hôm qua thức đêm làm báo cáo, lại vì bản ghi chép tâm tình của một người con trai xa lạ mà suốt đêm không ngủ, sáng nay tinh thần hoảng hốt nghiêm trọng. Nếu người kia có chửi ầm lên: "Lại là đàn bà! Cứ thích học theo người ta lái xe làm gì, thảo nào tai nạn giao thông không ngừng xảy ra!", thì cô cũng không thể phản bác.

Điều đáng ngạc nhiên là anh ta lặng im, chăm chú nhìn cô chờ đợi trách cứ tầm ba giây, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi, dựng xe máy lên.

Thấy anh ta chuẩn bị rời đi, cô ngẩn người, từ kinh ngạc đến hoàn hồn, vội vàng gọi: "Này!"

Anh ta ngoái đầu nhìn lại: "Có vấn đề gì sao?"

Giọng nói của anh ta nhẹ nhàng, đều đều, không có cảm xúc.

"Ừhm… cái đó… tổn thất của anh…". Anh ta là nạn nhân của vụ tai nạn lần này, không muốn được bồi thường sao?

Anh ta nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, lãnh đạm nói: "Không cần đâu!"

Không cần?

"Nhưng…", lỗi là tại cô, anh ta chẳng những không mắng cô, lại cũng không cần bồi thường, thế này thì lương tâm của cô sẽ cảm thấy cắn rứt, nhất là khi nhìn thấy cánh tay anh ta bị trầy xước.

Nhìn anh ta chuẩn bị nổ máy, cô vội vàng kéo lại, lấy ra một mảnh giấy nhớ, vội vàng viết tên và số điện thoại của mình. "Nếu anh có mất mát gì, có thể liên lạc với tôi theo số điện thoại này, tôi sẽ chịu trách nhiệm đến cùng."

Lạc Thải Lăng.

Nhìn cái tên trên mảnh giấy, anh ta không nói không rằng mà chỉ gật đầu, thuận tay đút vào túi.

———-

Đến trường, cô bị muộn 15 phút.

Cô lau mồ hôi trên trán, lấy sách giáo khoa để lên bàn, khẽ khàng hỏi bạn bên cạnh: "Điểm danh chưa?"

"Chưa."

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hè gió mát, cô chống cằm, bên tai là tiếng giảng bài đứt quãng ở trên bục, bất giác cô lại lấy cuốn vở vàng nhạt đã làm tâm trạng mình không ổn định lúc sáng nay ra.

Phân tích thống kê bao hàm dùng trị số thống kê để biểu thị những đặc trưng của tư liệu thống kê. Trị số này, trong thống kê được gọi là lượng số thống kê.

Mà tôi, trong một tháng đã ba lần bị tại nạn xe cộ. Nếu căn cứ vào lượng số thống kê của ba lần này thì tôi có thể kết luận… phụ nữ lái xe sẽ làm ảnh hưởng đến an toàn xã hội hay không?

Không phải tôi phân biệt giới tính, càng không có ý định kích động các nữ đồng bào đổ xô vây hãm, nhưng… được rồi, thẳng thắn mà nói, tôi rất nghi ngờ về kỹ thuật lái xe của phụ nữ.

Trên thực tế, cái người làm tôi phải né tránh mà đụng vào thành chia làn đường chính là phụ nữ.

Tuy rằng số liệu ba lần của cá nhân tôi là rất hẹp, vi phạm nguyên tắc khách quan của thống kê nhưng có trời làm chứng, tôi thật sự không mong muốn sẽ có thêm trị số để chứng minh.

Trên người có nhiều chỗ trầy xước, khớp xương khuỷu tay âm ỉ đau, cả người không chỗ nào lành lặn, cuối cùng sốt cao suốt một đêm, đành phải đi gặp bác sĩ.

Cầm gói thuốc trở về, mê man cả buổi sáng, người chảy đầy mồ hôi, vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, miễn cưỡng uống một liều thuốc, còn chưa hết sốt nhưng sau đó phải đi ra ngoài, em nói máy tính có chút vấn đề, nhờ tôi sửa giúp.

Tôi không hỏi em tại sao ngày hôm qua lại thất hẹn, em cũng coi như không có chuyện gì, vẫn như lúc đầu, trút hết những tâm sự trong lòng lên người tôi.

Em luôn nắm tay tôi, ngọt ngào nói: "Quan, có anh thật tốt. Lúc nào anh cũng nhẹ nhàng, kiên nhẫn ở bên cạnh em, nghe em tâm sự. Nếu không có anh, em thật sự không biết phải làm thế nào nữa!"

Nhưng em biết không? Nếu có thể lựa chọn, tôi thà không nghe em tâm sự, không nhìn em dùng nét mặt say mê nói với tôi về một người con trai khác, nói lên tình cảm của em, mà tôi chỉ có thể che giấu sự đau lòng, an phận sắm vai một người bạn tốt như em đã định.

Trong lòng, trong mắt em chỉ chứa có người ấy, thậm chí em còn không phát hiện tôi bị bệnh.

Cầm cốc nước đá em đưa, nhiệt độ cơ thể quá nóng khiến ánh mắt của tôi trở nên mơ hồ. Em cứ liên tục hỏi tôi, phải làm sao để anh ta thích em? Phải làm sao bây giờ?

Em không biết, em thực sự rất tàn nhẫn.

Tôi không có cách nào kiên cường để an ủi, động viên em như trước đây. Sửa xong máy tính, tôi rốt cục không còn chịu nổi, gần như chạy khỏi nhà em.

Đoạn tiếp theo, chữ viết lộn xộn đến nỗi không đọc được.

Lạ thật, kiểu văn chương thế này không có logic, không có kết cấu, chỉ là viết ra những dòng cảm xúc, nhưng cô lại say mê. Càng đọc càng như bị từng câu chữ bắt lấy tâm tư. Có lẽ anh ta nghĩ rằng sẽ không có ai đọc được cho nên không ngần ngại nói ra hết suy nghĩ của mình. Cũng bởi vậy, cô mới thấy rõ hết nội tâm của một người con trai. Đây chính là lí do giải thích vì sao cô bị cuốn vở kia thu hút. Dường như cô có thể cảm nhận được sự bất lực thầm kín, những tình cảm khó nói, những bi ai cố gắng kìm nén của anh ta. Một người con trai như vậy sẽ khiến cho người ta không kìm lòng được mà thương hại.

Lật đi lật lại, đọc đoạn văn này hết lần này đến lần khác, xem liên tục mấy lần gần như có thể thấy được sự đồng cảm nào đó. Trùng hợp khiến người ta cả kinh, trong mơ hồ dường như có ảo giác chen lẫn với hiện thực.

Mà tôi, trong một tháng đã 3 lần bị tại nạn xe cộ. Nếu căn cứ vào lượng số thống kê của ba lần này thì tôi có thể kết luận… phụ nữ lái xe sẽ làm ảnh hưởng đến an toàn xã hội không hay?

Trong đầu đột nhiên nhớ tới vụ tai nạn ngoài ý muốn lúc sáng nay, bây giờ đọc lại đoạn này, không khỏi cảm thấy có chút tội lỗi.

Trên người nhiều chỗ trầy xước, khuỷu tay và các đốt ngón tay âm ỉ đau…

Cô nhớ tới vết trầy xước trên cánh tay kia. Từ vẻ bề ngoài của anh ta mà đoán thì hình như cũng là sinh viên? Không biết bây giờ anh ta thế nào? Có bị muộn hay không?

———

Sau khi xe chết máy được 10 phút, Quan Nghị cam chịu mà thở dài, dễ dàng chấp nhận sự thật. Sớm nên biết phụ nữ lái xe là loại hành vi giết người không chủ ý. Anh nghĩ đời này sẽ rất khó để lật ngược quan điểm đó. Càng bất hạnh chính là hôm nay là buổi học của Đại Đao Vương, nhất định là anh không đến kịp rồi. Cho đến giờ, trên lớp còn chưa có ai dám trốn học, anh cần sự chúc phúc nhiều hơn.

Dắt xe đi bộ nửa giờ mới tìm được tiệm sửa xe máy. Khi đến trường, các bạn cùng lớp dùng ánh mắt thông cảm như muốn nói với anh, giáo viên vừa điểm danh xong.

… Không nói nên lời

Chấp nhận số mệnh, chấp nhận sự thật!

"Dường như cậu cũng không lo lắng chút nào? Đại Đao đã đánh dấu, đưa cậu vào danh sách đen, mà cậu cư nhiên lông mi cũng không động đậy, thực ung dung!"

Ai nói rằng anh không quan tâm? Chỉ là có khóc cũng không thể thay đổi được sự thật, anh đã bị trò chơi số phận này huấn luyện đến kiên cường, dễ dàng chấp nhận sự thật.

Một người xui xẻo cũng có giới hạn, nhưng đâu mới là giới hạn của anh? Đến nay dường còn chưa nhìn thấy.

"Ê, tay của cậu làm sao vậy?", đứa bạn quan tâm mà liếc sang một cái.

"Không có việc gì, không cẩn thận thôi". Chỉ là vết thương nhỏ, anh nghĩ vậy.

Nhưng mấy ngày sau, anh không còn lạc quan như vậy. Hôm đó va chạm mạnh, khuỷu tay anh bị đập xuống đất, sợ là vết thương cũ lại tái phát. Thật ra thứ mà anh lo lắng không chỉ là vết thương cũ mà thôi.

Haizz … Đáy lòng thầm than một tiếng.

Năm tư rồi, thật ra giờ lên lớp cũng không nhiều lắm. Cuộc sống của anh rất đơn giản, trừ ăn cơm, đi ngủ thì những khi không lên lớp anh đi làm thêm. Thỉnh thoảng lại thêm cô gái ấy nữa. Ba thứ này chiếm phần lớn cuộc đời anh.

Đại Đao Vương càm ràm anh, càm ràm đến nỗi ong cả đầu.

Một cô gái cùng chỗ làm nhìn thấy tay anh quấn thành một cục to, chỉ còn chưa bó bột thì kinh ngạc hỏi: "Trời ạ, Quan Nghị, anh đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Anh khẽ nhếch môi coi như trả lời, không có tâm trạng nói chuyện với cô ta, trực tiếp đi vào bộ phận bảo trì, xem xem hôm nay có bao nhiêu máy tính được đưa đến sửa chữa.

"Chậc, học công nghệ thông tin, làm việc với máy tính lâu quá nên sắp không có biểu cảm nữa, đã quên làm thế nào để cười rồi."

Chân hơi chựng lại, trong khi đi vào cửa anh nghe thấy giọng cô gái kia lẩm bẩm. Nếu cô ta cũng liên tiếp trải qua những chuyện xui xẻo như vậy, anh nghi ngờ liệu cô ta có còn nhớ cười là thế nào hay không.

Tay trái quấn băng gạc hết vòng này đến vòng khác, bất kể là cuộc sống hằng ngày hay công việc đều gây ra nhiều bất tiện, chỉ có điều anh đã học cách để đối phó với hàng loạt những chuyện xảy ra ngoài ý muốn, rất có khả năng điều chỉnh tâm trạng để đối mặt.

Thỉnh thoảng, "cô" lại cầm chìa khóa nhà anh, đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, cười rất đẹp mà nói với anh: "Thương cho anh là người đang tàn phế, bổn cô nương sẽ nấu cơm cho anh ăn!"

Như vậy là đủ rồi, đối với anh mà nói, thế là quá đủ.

Cho dù là thỉnh thoảng xuất hiện, dù chỉ là hạnh phúc giả dối.

Ngày hôm đó, cô cầm quần áo của anh lao ra khỏi phòng, hỏi thẳng: "Đây là cái gì?"

Ánh mắt của anh từ từ di chuyển từ tờ giấy trong tay cô đi lên dần: "Hả? Cái gì?"

"Lạc Thải Lăng, đây là tên của con gái, ở trên còn ghi cả số điện thoại, đó là người anh thích sao? Hay là người thích anh?"

Cô không biết thật, hay là giả ngốc? Rõ ràng hiểu được người trong lòng anh là ai hơn ai hết, tại sao còn hỏi?

Anh yên lặng nhìn cô, không đáp.

"Quan, anh nói đi!". Gương mặt cô có chút hoảng loạn.

Cô sẽ để ý đến sao? Anh có động lòng với người khác hay không, đối với cô mà nói có ý nghĩa gì không? Trong lòng cô vốn đã bị một người con trai khác chiếm giữ hoàn toàn, không còn chứa ai được nữa rồi.

Anh biết rất rõ như vậy, nhưng nhìn vẻ hoảng loạn của cô khi hỏi anh thì vẫn không nhịn được mà giải thích: "Không phải, chỉ là người lạ thôi."

Lấy mảnh giấy cô đang nắm chặt trong lòng bàn tay, anh vo lại ném vào thùng rác. Nếu không phải cô lục lọi tìm thấy nó, anh hẳn là đã quên.

Cô lại nở nụ cười, ôm cánh tay anh dịu dàng nói: "Quan, anh đừng thích người khác nha!"

Tại sao?

Lời anh muốn hỏi ra đến cổ họng lại nuốt vào.

Cần gì phải hỏi? Cô không muốn anh đi thì anh sẽ giữ lại toàn vẹn trái tim mình cho cô, trong mắt chỉ có mỗi cô, không nghĩ đến những khả năng khác.

"Anh sẽ không", nhìn gương mặt xinh đẹp đó, anh thì thầm hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Anh ta không gọi điện thoại đến.

Đợi một tuần, không nhận được cuộc gọi yêu cầu bồi thường của người con trai xa lạ kia, vậy có thể giả định cô đã không gây ra thương tích hay tổn thất gì cho anh ta, sau này có thể yên tâm, thoải mái mà quên đi chuyện đó?

Nhưng khi cô nghĩ như vậy, đang định coi chuyện bất ngờ ngoài ý muốn kia thành một khúc nhạc đệm ngẫu nhiên trong đời mình và quên lãng nó đi thì một chuyện khác ngoài ý muốn lại khiến cô và anh dây dưa với nhau…

Nguyên nhân của sự việc chính là do cậu em trai hiếu động, nghịch ngợm của cô, kết quả cay đắng là làm hỏng máy tính trong phòng.

3-4 tuổi vẫn còn nhỏ nhưng lại có bản lĩnh phá phách cùng dư thừa sức lực mà làm cái CPU đang nằm yên ổn trên bàn cô dốc ngược xuống, cô còn có thể nói gì? Sau khi gây họa, nó lại bày ra gương mặt thơ ngây vô tội, ngoài việc chấp nhận thực tế, dường như cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Nâng cái CPU bị rơi xuống đất lên, cắm lại mấy cái dây nối, không thấy màn hình hiện gì sau khi khởi động, cô không cố gắng làm gì nữa mà đầu hàng tắp lự. Đối với máy móc kiểu này, cô thực sự không có cách nào.

Nhân lúc không có tiết học, cô mang máy tính đi sửa.

Có lẽ cô đến vào thời điểm không thích hợp, cô gái ở cửa hàng nói với cô: "Kĩ sư không có ở đây, không thể giúp chị kiểm tra ngay lúc này được".

"Thế sao…", cô suy nghĩ giây lát, "Cũng không vấn đề gì, tôi sẽ để lại thông tin, khi nào các cô sửa nó xong thì liên lạc lại với tôi".

Đang tìm chỗ để đặt máy tính xuống, vừa quay người lại, đầu đập phải một vật gì đó. Cô còn chưa kịp ý thức chuyện gì xảy ra, vì tay ôm máy tính nên nhất thời mất cân bằng, cả người chúi về phía trước…

"Uh!", một tiếng kêu khó chịu truyền vào tai cô.

"A, Quan Nghị", cô gái ở cửa hàng hét lên, gọi năng lực suy nghĩ đã mất đi trong 3 giây của cô trở về.

A, a, a. Cô đụng phải người khác?

"Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi…", là lỗi của cô, vừa đứng lên vừa liên tục xin lỗi.

Anh ta không có phản ứng gì để đáp lại, khàn giọng, nói không nên lời.

"Anh…", không cẩn thận đụng phải một chút, không nghiêm trọng thế chứ? Lạc Thải Lăng quan sát vẻ mặt đang nhăn nhó của anh ta. Anh ta là con trai lại yếu ớt như vậy sao?

"Quan Nghị, anh thật xui xẻo", cuối cùng cô gái ở cửa hàng cũng đã chứng kiến hết vận xui của anh, ngồi chơi trong nhà mà họa cũng có thể ập đến – câu này là dùng để chỉ người như anh.

Không có hơi sức đâu mà để ý đến lời châm chọc đó, anh cố gắng cử động cánh tay bị đau, đau đến tận xương, dù người có làm bằng sắt thì cũng muốn chảy nước mắt.

Hình ảnh trong buổi sáng sớm của ngày hôm đó hiện lên trong đầu không báo trước, anh ôm cánh tay, di chuyển cơ thể để đứng lên.

Cô kinh ngạc há mồm: "A! Anh, anh… Là anh…"

Quan Nghị liếc mắt nhìn cô, không đáp. Anh không thể nói là rất vui khi gặp lại cô, dù sao gặp nhau bằng cách thức như vậy đúng là làm người ta không vui nổi.

Anh vẫn ôm tay trái không buông ra, Lạc Thải Lăng nhìn thấy miếng băng gạc trắng hơi lộ ra dưới ống tay áo khoác, đột nhiên hốt hoảng…

“Anh bị thương?”, một tiếng hét kinh hãi.

Làm gì mà kinh ngạc như vậy? Anh há mồm, chưa kịp phản ứng, người đã bị cô lôi đi.

“Đi, đi gặp bác sĩ.”

“Từ từ, cô à”. Anh có gặp bác sĩ hay không, có liên quan đến cô sao?

Anh có chút khó hiểu, bị kéo đến cửa, vội vàng đứng lại, từ chối hợp tác.

“Này, tại sao anh không đi?”, kéo mãi không thấy anh nhúc nhích, cô quay đầu hỏi.

“Chúng ta, đâu có quen biết?”, đối với một người xa lạ, có phải cô đã quá nhiệt tình?

“Nhưng hôm đó tôi đâm vào anh!”, cộng thêm hôm nay, liên tục đụng phải hai lần, vết thương càng thêm nặng. “Cái đó…”, chỉ chỉ vào cánh tay anh, “Là do tôi, đúng không?”. Sao cô lại cho rằng anh ta không liên lạc với mình là do không có gì nghiêm trọng chứ? Nhìn anh trông còn tệ hơn cả cô nghĩ.

Anh không nói gì, dùng ánh mắt khác thường nhìn kĩ cô một lần nữa. Cô nhiệt tình như vậy, bởi vì chấn thương của anh là do cô gây ra? Quả là một cô gái lạ lùng, dũng cảm gánh vác sai lầm, biểu hiện tràn ngập vẻ áy náy cùng bất an.

“Tôi không sao, không cần phải đi khám bác sĩ”.

“Không được, như vậy tôi sẽ không…”, cô đưa tay ra kéo anh một lần nữa, anh bỗng nhíu mày rên nhẹ, cô vội vàng buông tay xin lỗi. “Thế mà còn nói không nghiêm trọng!”

“Tôi không…”

Lúc này, không cho phép anh có ý kiến gì khác, cô kiên quyết kéo anh lên xe.

“Cô à, tôi thật sự…”

“Lạc Thải Lăng”

“Lạc Thải Lăng”, anh gật đầu. “Cô Lạc à, tôi còn phải làm việc, chuyện đi bác sĩ…”

“Đến bệnh viện, chỉ cần bác sĩ nói anh không sao, tôi sẽ đưa anh về”.

Thấy là nếu không nghe theo ý của cô thì có thể cô sẽ dây dưa với anh mãi nên anh im miệng thỏa hiệp, không nói nhiều nữa.

Đến bệnh viện, lấy mẫu đơn đăng kí, cô vừa viết vừa hỏi thông tin cá nhân của anh.

“Tôi có thể tự điền”, anh bị thương tay trái, không phải tay phải.

Cô lườm anh, “Tên?”

“Quan Nghị, Quan trong sơn hải quan, Nghị trong nghị lực.”

“Ngày tháng năm sinh? Địa chỉ? Số chứng minh thư?”

Một hỏi, một đáp, mất 10 phút mới hoàn thành đơn đăng kí, lại đợi tiếp 20 phút mới thấy y tá gọi tên anh.

“Có muốn tôi đỡ anh không?”

“Không cần, cám ơn”. Anh nghiêng người, tránh sự đụng chạm của cô.

Cô nhún nhún vai, đi trước giúp anh mở cửa.

“Quan Nghị?”, bác sĩ đối chiếu với bệnh án, trả lại thẻ y tế.

Lạc Thải Lăng thuận tay cầm lấy, để vào ví tiền của anh, đứng một bên nhìn bác sĩ tháo từng vòng băng gạc ra, cầm lấy tay anh ấn ấn, giật nhẹ, anh không lên tiếng, mày nhíu chặt, trán toát mồ hôi.

Nắn lại xương về đúng vị trí, bác sĩ buông nhẹ tay, bảo y tá lấy thuốc cho anh, vừa cười nói: “Anh bạn trẻ, giỏi lắm, không rên lấy một tiếng!”

“Làm vậy rất đau sao?”, Lạc Thải Lăng cau đôi mày liễu, hỏi.

“Khớp xương lệch vị trí cả rồi, cô nói xem có đau không? Anh bạn trẻ, anh mà không cẩn thận một chút, đụng thêm một hai lần nữa là không còn cánh

tay này nữa đâu"

"Hả?", thực sự nghiêm trọng vậy sao? Anh không nói một tiếng, mặc bác sĩ quở trách, cô lại càng cảm thấy tội lỗi.

"Vậy… phải làm sao bây giờ?", cô hỏi nhỏ, giọng điệu mang theo vẻ chuộc lỗi.

"Ít nhất trong một tháng không nên dùng tay trái, không cầm các vật nặng, tránh va chạm, dùng lực, làm việc… nếu không sẽ lại trật khớp. Còn nữa, nếu còn bị thương nữa thì sẽ rất khó khăn để phục hồi như cũ, sau này tay trái không còn sức, vài năm nữa còn có thể bị thấp khớp đau nhức".

Cô gật đầu, lại gật đầu, thận trọng nhớ kỹ.

Bôi thuốc, quấn gạc, y tá bưng khay dụng cụ đi ra, cô nhanh chóng chạy đến giúp anh mặc áo khoác. "Anh đừng động, đừng động đậy, để tôi".

Bác sĩ nhìn hành động của cô, buồn cười nói: "Cô là bạn gái cậu ấy à? Sao khẩn trương như vậy?"

"Tôi?", cô dùng ngón trỏ chỉ vào mũi, lắc đầu. "Không, tôi là người gây tai nạn" . Người hại cánh tay anh ta đã bị thương lại trật khớp.

"Thật không?", bác sĩ nhướng mày, "Không trốn tránh trách nhiệm coi như là có lương tâm. Dạo này còn có người giành chịu trách nhiệm như vậy thật sự là hiếm thấy, anh có thể cưới làm vợ."

Đối với lời trêu chọc của bác sĩ, anh hoàn toàn coi như không nghe thấy, ngay cả chân mày cũng không thèm động đậy, lạnh nhạt nhưng vẫn lễ phép cúi đầu: "Đã làm phiền bác sĩ, tôi xin đi trước".

"Này!", vội vàng nói cảm ơn bác sĩ, cô bước nhanh đuổi theo anh, "Chờ tôi với!"

Anh quay lại nhìn. "Tôi không sao."

"Tôi biết, tôi đã nói rồi, tôi sẽ đưa anh về", Lạc Thải Lăng đi theo phía sau anh. "Anh làm sao vậy, bác sĩ chỉ nói đùa thôi mà, anh nghe không hiểu à? Không biết hùa theo cười một cái sao?", không nể mặt gì hết.

Anh tuyệt không cảm thấy nó buồn cười chút nào.

Trên đường trở về, họ không nói với nhau câu nào.

"Này!", sau khoảng im lặng ngắn ngủi, khi đang dừng xe chờ đèn đỏ, cô dùng móng tay chỏ nhẹ vào bên vai trái bị thương của anh, cô cúi đầu nói: "Thật xin lỗi". Cô không biết lại nghiêm trọng như vậy, anh lại không rên, cũng không trách móc nửa câu, làm cô càng thấy áy náy.

Nghiêng đầu nhìn kĩ vẻ mặt tự trách của cô trong ba giây, anh thu hồi tầm mắt. "Thôi đi!". Dù sao việc cũng đã xảy ra rồi, còn có thể làm gì nữa?

"Nhưng bác sĩ đã nói bây giờ anh không thể cầm vật nặng, không thể làm việc. Ôi, vậy công việc của anh phải làm sao bây giờ? Còn sinh hoạt hằng ngày nữa, có người nhà chăm sóc anh chứ?"

Không có, người thân của anh đều ở Vân Lâm, anh một mình lên phía bắc để học, nhưng anh cũng không tính sẽ nói ra.

"Tôi biết tôi đã gây rắc rối cho anh, anh không yêu cầu tôi chịu trách nhiệm, tôi sẽ thấy rất áy náy."

"Cô đã trả tiền khám và tiền thuốc rồi", anh thản nhiên nói.

"Bị thương thế này không phải đi một lần là khỏi được, mà công việc của anh thường xuyên phải xách máy tính qua lại… Nếu anh không có yêu cầu gì thì sau này khi rảnh rỗi, tôi sẽ đến chỗ anh làm giúp anh, hết giờ làm đưa anh đi thay thuốc".

Cô lên kế hoạch rất chu đáo, nhưng anh lại không ủng hộ, lãnh đạm từ chối: "Không cần phiền cô, cảm ơn."

Anh đã quen một mình, trước giờ cũng tự mình đối mặt với mọi chuyện. Anh không muốn, cũng không tính để một cô gái mới quen chịu trách nhiệm.

———

"Thải Lăng, chiều tan học cùng đi uống trà đi!"

"Các cậu cứ đi đi, mình còn có việc". Lạc Thải Lăng không chút suy nghĩ liền ném lại một câu, hai tay nhanh chóng thu dọn sách vở.

"Ê, sao gần đây cậu thường hay có việc vậy, đang bận cái gì?", bạn học nhíu mày hỏi.

"Chuộc lỗi"

Chuộc lỗi? Là sao?

Thấy bóng cô sắp biến mất sau cửa lớp học, bạn học vội vàng gọi: "Vậy cuộc hẹn của cây si số 27 rốt cuộc cậu có đi hay không?"

Là cô gái xinh đẹp, tự tin, đương nhiên sẽ có nhiều người theo đuổi, huống chi Thải Lăng lại là con nhà có gia thế, ngoại hình, khí chất đều không thiếu. Các cô đã có thói quen đánh số những người theo đuổi Thải Lăng, thay cho tên của họ.

"Không… rảnh!"

Xa xa vọng lại một câu, cô cũng không quay đầu lại.

———-

"Chào, Tiểu Lăng, hôm nay đến sớm vậy", cô gái ở cửa hàng tươi cười chào cô.

"Hôm nay tan học sớm", tiện tay đặt túi xách xuống, cô lấy ra một gói đồ ăn, "Bánh bao".

"Lại là của mấy anh chàng theo đuổi cô phải không?"

Thải Lăng cười cười không nói gì, thấy Quan Nghị ở bên trong đang khom người định bê màn hình máy tính, cô vội vàng chạy tới. "Để tôi".

Bị gạt sang một bên, anh đã quen nên không kinh ngạc nữa.

Mới đầu vốn tưởng rằng cô chỉ thuận miệng nói chứ cũng không để trong lòng, cho dù ngày hôm sau thấy cô xuất hiện ở đây thì cũng tưởng đó là nhiệt tình nhất thời của cô. Nhưng đã một tháng trôi qua, ngày nào cô cũng tới, dường như cứ có thời gian là chạy tới đây, giúp anh xách cái này cái kia, không than mệt, lúc nào nhìn thấy cô ấy cũng luôn luôn mang khuôn mặt tươi cười.

Anh không nghĩ rằng cô thực sự nghiêm túc như thế. Từ bề ngoài, cứ chỉ, có thể nhìn ra cô xuất thân trong gia đình giàu có gia giáo, chưa từng chịu khổ. Nhưng ở đây, bàn tay mịn màng mềm mại cô bị vỏ máy tính làm xước không dưới một lần. Phòng bảo trì diện tích chật hẹp, va chạm là điều không thể tránh khỏi, nhưng cô vẫn kiên trì, cái gì cô có thể làm được thì luôn giành làm. Không chỉ một lần anh nói với cô: "Cô không cần làm như vậy", nhưng cô chỉ cười, ngày hôm sau vẫn đến. Thấy rõ sự kiên quyết của cô, anh cuối cùng cũng mặc kệ, tùy cô vậy.

Nếu không biết thì thôi, nhưng một khi đã biết, cô không cho phép mình coi như không có chuyện gì, nếu không làm gì chuộc lỗi, cô không thể sống thanh thản. Đó không phải vấn đề anh có muốn cô chịu trách nhiệm hay không, mà là có một số việc nhất thiết phải làm. Cũng vì hiểu được điểm này nên anh không ngăn cản nữa, bởi anh biết có ngăn cản cô cũng vô dụng.

Chưa thấy cô gái nào kỳ quái như vậy, nếu là người khác đã ước gì có thể trốn đi thật xa. Rõ ràng cô không cần chịu trách nhiệm, lại chính mình nhận lấy, kiên quyết muốn bồi thường.

"Này, cái này phải mang lên lầu sao?"

Ổn định lại tâm trí hơi ngơ ngẩn, anh gật gật đầu, thu hồi ánh mắt đang nhìn cô bận rộn, tập trung vào phần mềm thử nghiệm.

Mỗi khi có cô ở bên cạnh, nhiều nhất anh chỉ có thể nhấn chuột, gõ bàn phím, ngay cả tháo ráp vỏ máy cô cũng tranh làm giúp anh. Vừa mới nghĩ vậy, mở máy tính để hệ thống chạy, tận dụng thời gian đem một cái máy tính khác kiểm tra thì tua vít liền bị lấy đi, lòng bàn tay trống rỗng nhanh chóng được thay bằng một cốc nước, "Uống nước đi, nói là được rồi".

Sau một tháng huấn luyện, tay chân càng lúc càng gọn gàng thành thục. Nhớ lúc trước, cô gái được chiều chuộng này ngay cả ổ cứng là thế nào cũng không biết. "Mở vỏ máy ra, sau đó thì sao?"

Nuốt nước bọt, anh mới phát hiện ra thật sự rất khát. Dường như, cô luôn luôn đúng lúc, tại thời điểm thích hợp, đáp ứng nhu cầu của anh. Trước khi cô đến, cô gái ở cửa hàng cười nói: "Hai người càng lúc càng ăn ý". Anh mới giật mình nhận ra, giống như thật sự chỉ cần một ánh mắt, cô đã biết anh muốn làm gì sau đó.

Anh một khi đã làm việc, chuyên tâm đến quên ăn quên ngủ.

Anh không thích uống cà phê hay đồ uống nào khác, chỉ uống nước lọc.

Anh không ăn thêm, ăn đêm, chỉ ăn các bữa chính.

Anh không hay nói chuyện, có thói quen im lặng, thế nên phần lớn thời gian, cô không ồn ào bên tai anh, nếu không thực sự cần thiết, bọn họ rất ít nói chuyện với nhau.

Nếu nói họ có tính cách giống nhau, nhưng khi cô ở cùng cô gái ở cửa hàng thì lại vui vẻ cười nói không ngừng… Như vậy, phải chăng cô phối hợp với anh?

Cô gái ở cửa hàng cười nói, anh quả là trong họa có phúc, khổ tận cam lai, khi làm việc còn có người đẹp làm bạn, chăm sóc chu đáo…

Chu đáo? Thật sao? Anh không chắc chắn lắm, nhưng cô có vẻ như vậy, còn rất hiểu anh. Là vì cô có khả năng quan sát hơn người? Hay là tại anh quá dễ hiểu? Bên người có thêm một cô gái như vậy, dù anh đã quen một mình thì cũng không thể có phản cảm.

"…Cáp đã được kết nối, sau đó làm gì?", chờ anh nói bước tiếp theo lại phát hiện chuyện xưa nay chưa từng có – anh ngẩn người khi làm việc.

"Ngày nào cô cũng đến đây, không có những việc khác sao?", anh đột nhiên hỏi.

Lạc Thải Lăng hơi bất ngờ. Người hiếm khi mở miệng, hôm nay tự nhiên lại có tâm trạng nói chuyện phiếm, "Vậy phải xem anh muốn hỏi việc gì?"

"Hẹn hò", đừng nói không có người muốn hẹn hò với cô, anh sẽ không tin.

Dạo này, thỉnh thoảng có vài khách hàng hay hỏi: "Cô gái kia là nhân viên mới của cửa hàng sao?"

Liên tục bị hỏi thăm về chuyện của cô, anh mới ý thức được vẻ đẹp rực rỡ đến chói mắt của cô. Cô có bạn trai chưa thì không biết, nhưng xung quanh tuyệt đối không thiếu người theo đuổi.

"Anh muốn hẹn với tôi à?", cô trêu ghẹo. Khó khăn lắm anh ta mới mở miệng, không thể không trêu chọc một phen.

"Tay của tôi đã đỡ hơn rất nhiều, cô không cần phải trì hoãn chuyện tình của mình", hoàn toàn không để ý đến lời bông đùa của cô, anh thẳng thắn nói.

Vẫn không đáng yêu như vậy.

"Quả nhiên là làm việc nhiều với máy móc, linh kiện quá lâu, ngay cả cảm xúc cũng cứng rắn…", cô thì thào tự nói, giả vờ như không hiểu điều anh muốn ám chỉ.

"Cô Lạc…"

Chậc, mọi người hãy nghe đi, anh ta gọi "Cô Lạc" nha. Ba tuần rồi, hầu như mỗi ngày đều gặp mặt, không thân đi nữa cũng phải nhảy qua giai đoạn gọi "cô" rồi chứ. Chị Vương đang ăn bánh bao ở phía trước còn gọi là "Tiểu Lăng" nữa là.

"Được rồi được rồi, qua một tuần nữa, chỉ cần bác sĩ bảo tay anh có thể tự làm việc thì sẽ không thấy tôi xuất hiện làm phiền anh nữa".

Anh liếc nhìn cô, định mở miệng, nhưng không nói gì, nhẹ nhàng bỏ lại một câu "Cảm ơn", liền xoay người đi mất.

Cảm ơn? Bởi vì cô nói sẽ không xuất hiện làm phiền anh nữa?

Con người này, thực sự, không hề đáng yêu.

———-

"Chị Vương, chị đến phân xử xem, có phải anh ta rất không biết tốt xấu?"

"Ừ, có một chút".

"Có phải là rất không ra gì?"

"Rất không ra gì".

"Sớm biết vậy em nên để anh ta tự sinh tự diệt cho rồi, phải không?"

"Ừ, nên làm vậy…Cậu ta quả thực là không biết điều".

"Vậy em…", dõng dạc tuyên bố đến một nửa, nhân vật nam chính đang bị phê phán te tua từ bên trong đi ra, thản nhiên nhìn các cô một cái, Lạc Thải Lăng lập tức im miệng.

"Anh đi ra đây làm gì?". Cô hung hăng hỏi, đã quên thật ra đây là địa bàn của anh.

"Điện thoại của cô cứ reo mãi". Anh chìa tay đưa cho cô, vẫn giữ nguyên biểu hiện không cảm xúc như người chết.

Cô trừng mắt giật lấy, nhận điện, dường như trở thành một con người khác, có khí chất, có lịch sự, lại tao nhã, quý phái. "Alo, Phi Vân à? Dạ… Có, em nhận được rồi. Xin lỗi anh, gần đây em rất bận… Không được đâu, tối nay em có việc rồi, để hôm khác được không? Hôm khác em sẽ mời anh đi xem phim…", liếc nhìn người con trai đang đứng như cục đá trước mặt, cô đi vào bên trong, giọng nói vẫn hết sức thanh nhã: "Được, không có vấn đề gì, chỉ sợ đến lúc đó anh lại giành trả tiền với em, lần nào cũng như vậy…"

Đợi cô biến mất sau cánh cửa, cô gái ở cửa hàng mới bĩu môi cười khẽ: "Quan Nghị, anh thật là có bản lĩnh, làm cho cô ấy tức giận rồi".

Quan Nghị lấy làm lạ: "Tôi?"

"Không phải sao? Chẳng lẽ anh không biết mình đã nói sai cái gì?", nhìn vẻ mặt của anh ta, xem ra vẫn chưa nhận thức được tình hình.

Anh có nói gì sai sao? Có vẻ như kể từ khi nói câu "Cảm ơn" với cô thì cô bực bội đến giờ. Chẳng lẽ anh không nên nói lời cảm tạ? Tuy rằng đó là do

cô tự chịu trách nhiệm, nhưng quả thật những ngày vừa qua cô đã giúp anh giảm bớt không ít gánh nặng, chẳng phải nói lời cảm ơn là phép lịch sự cơ bản? Vậy rốt cuộc cô tức giận cái gì? Tức giận vì anh quá khách sáo?

Đúng là cô gái kì lạ.

Đưa hóa đơn sửa chữa cho cô gái kia, nói đại khái tình trạng của mấy chiếc máy tính, anh nhặt áo khoác lên.

"Chờ một chút đã", Lạc Thải Lăng cầm túi xách và chìa khóa xe, nhanh chóng chạy theo.

"Mặc anh ta tự sinh tự diệt đi?", lời nói còn văng vẳng bên tai, cô gái kia trêu đùa.

"Ngày mai thì kệ, ngày mai sẽ mặc kệ"

Quan Nghị dừng bước, nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

"Làm gì vậy? Sao còn không đi?", hôm nay là ngày đến khám lại.

"Tôi có thể tự đi", không phải cô ấy có việc sao? Anh nhớ rõ cô vừa nói trong điện thoại như vậy.

"Anh, anh…", ngoại trừ việc từ chối, ngăn cản thì anh ta không biết nói lời gì khác nữa sao?

Thù mới thù cũ, cô không muốn nói với anh ta thêm một lời nào nữa.

Sau khi gặp anh, không chỉ một lần cô cảm thấy thì ra mình thật chướng mắt, khiến người ta ghét bỏ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3

Nếu không thực sự cần thiết thì cô tuyệt đối không dễ dàng mở miệng nói chuyện với anh ta. Khác với sự im lặng khi phối hợp với tính cách thích yên tĩnh của anh lúc trước, giống như là đang giận dỗi … một người đần độn hơn nữa cũng có thể nhận ra điều này.

Đã được một tuần rồi phải không nhỉ? Ngày hôm qua đi khám lại, bác sĩ nói tình trạng phục hồi của anh rất tốt, cơ bản có thể tự làm mọi việc, tuy nhiên cần lưu ý không mang vật nặng, tránh cho tay trái chịu áp lực lớn.

Đương nhiên cũng không quên khen cô mấy câu, nói là cô biết cách chăm sóc. Một cô gái đức hạnh như thế, nếu không lấy về làm vợ quả thật là uổng phí …

Mỗi lần nghe thấy những câu nói như vậy, mặc cô dù đã mệt đến tê người, vẫn có thể thoải mái hùa theo: "Vâng vâng vâng, nếu ngày nào đó tảng đá có hình người này thông suốt, nhất định sẽ mời bác uống rượu mừng."

"Thật sao? Vậy bác đây nên mừng bao nhiêu tiền?"

"Nói đến tiền mừng thì làm tổn thương tình cảm quá, cháu còn phải trả lễ làm bà mối cho bác đây!"

"Vậy bác chữa lại lời nói lúc đầu, cậu nhóc này bị thương rất nghiêm trọng, nặng đến nỗi phải có người chăm sóc 24/24, chưa nảy sinh tình cảm thì vết thương chưa lành được."

"… Quá muộn rồi, bác vừa nói là một tuần, cháu đã nghe rõ!"

"Vậy cháu nên hỏi cậu nhóc họ Quan này xem cậu ta có muốn cưới cháu hay không?"

"Hừ hừ, dội nước lạnh lâu quá sẽ bị cảm, cháu đâu phải không thức thời như thế."

Đằng trước nói đủ thứ chuyện, cái tên đang ngồi cho y tá bôi thuốc vẫn duy trì một nét mặt không thay đổi, chỉ khi nghe đến ba chữ "dội nước lạnh" thì lông mày thoáng giật nhẹ, liếc cô một cái.

"Mỹ nhân xinh đẹp như cháu cặp với cậu ta mà cậu ta còn không vừa lòng, không lẽ muốn tiên nữ trên trời sao?", bác sĩ thấy lạ liền bất bình thay cô, "Đừng lo Tiểu Lăng, phòng khám của chúng tôi có mấy thanh niên tài năng tuấn tú, tiền đồ rộng mở, để bác giới thiệu cho cháu, cho thằng nhóc kia phải hối tiếc mà đi treo cổ."

Thực không hiểu nổi ai mới là bệnh nhân, cô còn quen với bác sĩ hơn anh. Vừa mới đây đã tiến triển đến giai đoạn "bác thế này", "Tiểu Lăng thế kia". Ngược lại, anh dường như thất bại khủng khiếp.

Vẫn như lúc trước, anh trầm mặc không nói, tùy bọn họ không coi ai ra gì mà "nói chuyện", thật ra là đang… nói xấu anh.

Như thường lệ, sau khi đi khám với anh, về đến nhà đã là 10 giờ đêm.

Tắm rửa xong, cô mở ngăn kéo bàn theo thói quen, tìm bản ghi chép đã ngả màu.

Nó đã trở thành một phần trong cuộc sống của cô, ngày nào mà không đọc một đoạn là cảm thấy thiếu thiếu, không thể ngủ được, cho dù một tháng nay, cô đã thuộc làu làu nội dung.

Không thể giải thích được nguyên nhân, cô đọc văn bản, đến đọc tâm tình, thậm chí sâu hơn, có thể cảm nhận được cảm xúc sâu sắc nhất của một chàng trai. Từng chút một, chút một, ngày qua ngày, càng bị hấp dẫn.

Mới đầu là bị tình cảm sâu đậm của anh ta làm cho cảm động, rồi sau đó, những bi thương trong tình cảm ấy đã tác động đến cảm xúc của cô, cuối cùng là tự nhiên đau lòng, thấy không đáng cho anh ta, tức giận vì sao cô gái kia lại không nhận ra tấm chân tình của anh.

Cô từ tò mò đến khát vọng, hy vọng đến một ngày có thể gặp được người con trai này.

Cô rất muốn nói với anh, cô gái kia không biết mình may mắn thế nào, có thể được anh yêu thương là điều hạnh phúc nhất trên đời này, bởi vì cô hiểu, anh đã dùng tất cả bản thân mình để yêu trọn vẹn một người.

Lục cả ngăn kéo, không thấy bản ghi chép quen thuộc kia, cô tự hỏi phải chăng đã cất ở chỗ khác, nhưng tìm hết trong phòng đều không có, cô bắt đầu nóng nảy.

Phòng ngủ, phòng làm việc, phòng khách, khắp các tầng lầu đều đã tìm qua hết, thậm chí còn kinh động đến quản gia đang ngủ.

"Bản ghi chép như thế nào? Rất quan trọng sao?", thấy cô sốt ruột như vậy, quản gia cũng biết đây không phải là chuyện nhỏ.

Rất quan trọng sao? Cô ngẩn ra.

Quan trọng ở chỗ nào? Cô nói không nên lời. Nếu không quan trọng, cô cần gì phải vội vàng như vậy, tìm khắp mỗi ngóc ngách trong nhà cũng phải tìm được?

Khi cô nghe nói hôm nay không biết em trai cô đang xé cái gì gấp máy bay thì cô nhanh chóng chạy vào phòng Lạc Diệc Khải, nhìn thấy bản ghi chép ngả màu đã không còn nguyên vẹn, cơn tức giận không hiểu từ đâu bộc phát.

Trước đây chưa từng nổi nóng với em trai, kể cả khi nó nghịch ngợm làm hỏng máy tính của cô, làm hỏng báo cáo cô đã mất công chuẩn bị suốt 2 tuần, bất kể nó phá phách thế nào đi chăng nữa, thật sự chưa bao giờ khiến cô giận, nhưng lúc này đây cô thật sự đã phát hỏa!

"Không phải chị đã bảo em là không được động vào nó sao? Tại sao em không nghe lời? Em có thể một ngày không gây chuyện được không?"

Đứa em trai đang lơ mơ ngủ bị cô quát đến giật mình tỉnh giấc, sợ hãi nhìn cô.

Trên thực tế, cô cũng bị chính mình dọa đến.

Bình tĩnh lại, ngay cả cô cũng không thể tin vào phản ứng dữ dội vừa rồi của mình, cô thậm chí không biết bản thân lại để ý đến vậy.

Tâm trạng không tốt này vẫn duy trì đến ngày hôm sau, ngay cả cái người được mệnh danh là pho tượng có hình người không có cảm xúc kia cũng nhận ra áp lực từ cô.

"Dường như tâm trạng của Tiểu Lăng rất tệ, tốt nhất hôm nay anh đừng trêu vào cô ấy", cô gái ở cửa hàng cảnh báo anh.

Quan Nghị lấy làm lạ mà ngước mắt lên, anh thường chọc tức cô sao? Rõ ràng… anh đâu có làm gì đâu! Tại sao tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy như vậy?

"Cô ấy… làm sao vậy?", chưa kịp suy nghĩ, câu hỏi đã bật ra khỏi miệng.

"Anh cũng quan tâm đến cô ấy? Tôi cứ nghĩ rằng anh là một người không có lương tâm chứ!"

Tự chuốc lấy nhục. Phát hiện ra điều ấy, anh lại giữ im lặng.

Chị Vương nửa đùa nửa thật nói: "Chắc là "cái kia" đến rồi. Cậu biết không, trung bình mỗi tháng phụ nữ sẽ có một lần cảm xúc không ổn định".

Kì sinh lý? Ý là cái này sao?

Đi vào phòng bảo trì, thấy cô ôm bụng ngồi trong góc, trông cô thực sự không có tinh thần.

Trước kia, cô giống như ánh mặt trời nhiệt tình chiếu rọi, làm cho mọi thứ xung quanh dường như ấm áp hơn. Cho dù cách thức ở chung của họ luôn là im lặng nhưng anh cũng không thể xem nhẹ cảm giác hiện diện mạnh mẽ của cô. Hiện tại trông cô như vậy, thực sự thấy không phù hợp chút nào.

Cô biết anh đứng đấy, liếc nhìn anh một cách vô cảm: "Làm gì?"

Đứng ở cửa không vào, ánh mắt như là chưa từng quen biết cô vậy… À không, cô đính chính, cô nghi ngờ rằng đến tận bây giờ, anh ta vẫn coi cô là người xa lạ.

"Chị Vương hỏi cô có muốn ăn bánh kẹp không?", ngừng một lát, nhân từ nói thêm với cô hai câu: "Mua ở con phố đằng trước, nghe nói ăn rất ngon."

"Không, tôi ăn không vào". Không chịu dụ dỗ, tiếp tục yếu ớt.

Anh định mở miệng, nhưng lại thôi, xoay người đi làm công việc của mình.

Mười phút sau, anh vô tình ngẩng đầu, vẫn nhìn thấy một dáng người cuộn mình ngồi trong góc.

"Cô…"

Nghĩ đến anh có chuyện muốn nói, ngẩng đầu lên phát hiện anh đã đi ra ngoài.

Cô không để ý đến, lại rầu rĩ nằm úp sấp trên bàn.

Sau vài phút, một thanh chocolate Kim Toa xuất hiện trước mặt cô.

"Anh làm gì vậy?", cô không nghĩ rằng ngày hôm nay pho tượng này bỗng bị sét đánh, đột nhiên phải lòng cô, đưa sôcôla để thổ lộ.

"Tôi nghe nói… "cái kia" đến, ăn một ít sôcôla sẽ cảm thấy tốt hơn."

"Cái gì?" Đầu cô thấy lơ mơ, còn chưa hiểu gì cả.

"Kì sinh lý."

"Sinh…", cô bị sặc, "Anh, anh, anh…", trợn mắt nhìn anh ba giây, rồi lại nhìn thanh sôcôla. Anh nghĩ cô đau bụng do kì sinh lý, thế nên mua sôcôla cho cô?

Im lặng một lúc, cô chợt bật cười nắc nẻ.

"Cô không phải trong kì sinh lý, đau bụng?"

"Tôi sinh, sinh… Ha ha, ha ha ha…..", bây giờ cô cười đến đau bụng. Nhìn anh ta ngày thường lạnh lùng không nói lời nào, không nghĩ tới khi tỏ ra quan tâm cũng rất có tiềm lực!

Cười đủ, cô lau lau nước mắt ở khóe mắt, "Oh, tôi không nghĩ anh cũng sẽ quan tâm đến tôi đấy!", cô vẫn tưởng anh thấy cô chướng mắt, chỉ ước cô sớm rời đi.

Anh xấu hổ, quay đi, không thích bị người khác trêu đùa.

Khóe miệng vẫn nở nụ cười, cô bóc vỏ thanh sôcôla, tâm tình chán nản đã tốt lên một chút. Bình thường người này có vẻ lạnh lùng vô tâm, thế nhưng cách thức thể hiện sự quan tâm cũng rất độc đáo, hành động bất ngờ làm cho người khác dở khóc dở cười nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp hơn. Thì ra anh ta cũng không phải là người không có trái tim, coi như không uổng công cô làm trâu làm ngựa trong thời gian này.

Thanh sôcôla này làm cô cảm động hơn tất cả những bức thư tình hay quà tặng mà cô nhận được trước đây, mặc dù thật ra cô không thích ăn sôcôla.

Yên lặng, yên lặng, yên lặng…

Lặng lẽ sửa xong hệ điều hành cho một cái máy tính, phát hiện cô không chạy ra tranh việc như trước đây, anh lấy làm làm lạ mà ngước mắt lên, thấy cô lại thất thần.

Nếu không phải cơ thể không khỏe, vậy thì rốt cuộc cô làm sao vậy?

"Lạc Thải Lăng?", ánh mắt anh hoang mang cùng thắc mắc.

"Ai da, tôi không sao đâu, anh cứ làm việc của anh đi, không cần lo cho tôi". Cô thở dài, tự cổ vũ tinh thần, lấy bản ghi chép đã ngả màu từ trong túi ra.

Sau lần đấy, cô tìm lại hết từng chiếc máy bay giấy lớn nhỏ, cố gắng ghép chúng lại với nhau. Nhìn bản ghi chép bị tàn phá, cô có một cảm giác… rất buồn bã. Luôn luôn cảm thấy rằng, nó thể hiện tâm ý của một người con trai, tình cảm đáng quý như vậy nhưng lại không được quý trọng. cô cảm thấy

thật có lỗi với người đó, cảm thấy mình với cô gái kia cũng không khác nhau là mấy, đang hủy hoại, giẫm đạp lên trái tim của anh ta…

Tôi xin lỗi…

Tận đáy lòng, cô âm thầm xin lỗi người đó.

Mãi cho đến sau này, cô càng đọc thì càng hiểu lòng anh, tâm tình của anh. Thậm chí cô có thể khẳng định, anh sẽ không hy vọng bất cứ một ai nhìn thấy bản ghi chép này, đột nhập vào thế giới nội tâm yếu ớt của anh, bị kẹp vào trong đống sách, lưu lạc vào trong hiệu sách cũ chỉ là một sai sót.

Cô vốn nghĩ rằng, nếu ngày nào đó may mắn gặp được chủ nhân của bản ghi chép này, cô sẽ đem nó cùng với cả tình yêu của anh để trả lại, nhưng bây giờ thì…

Kìm nén tâm trạng tội lỗi, cô vuốt cho từng trang bằng phẳng, cẩn thận mà dán lại.

Biểu hiện của cô thật sự rất giống với một đứa trẻ bị uất ức, Quan Nghị đi ngang qua bên cạnh cô, không khỏi dừng chân lại. "Cái này…"

"Hả!", đột nhiên lên tiếng làm cô giật mình, tờ giấy bị rơi xuống, anh rất tự nhiên khom người nhặt lên giúp cô, tầm mắt lơ đãng nhìn vào một điểm, anh chợt sửng sốt.

"Đưa tôi, cám ơn", không để ý đến sự khác thường của anh, cô lấy tờ giấy lại, tiếp tục chăm chú dán.

Anh ngẩn ra, cả buổi trời mà không có hành động gì.

Một phút, rồi ba phút trôi qua…

Anh thốt ra những âm thanh khàn khàn: "Cô… cái kia…"

Nhìn chằm chằm vào tờ giấy để trên mặt bàn, biểu hiện của anh có chút không tự nhiên, nhưng lúc này cô lại không có lòng dạ nào mà để ý tới.

"Có chuyện gì sao?"

Muốn nói lại thôi cả nửa ngày trời, cuối cùng lại nuốt vào trong. "Không…". Anh bước đi, lại liếc khẽ cô một cái.

Tuy rằng sau đó không nói chuyện với nhau nữa, nhưng thỉnh thoảng có thể cảm giác được ánh mắt của anh lướt qua, vô tình bị cô bắt được vài lần. Bị người ta nhìn như vậy, chỉ cần không phải người chết đều có thể nhận ra, nhưng cô cũng chưa tự kỷ đến mức cho rằng anh đột nhiên phải lòng cô.

Vậy là thế nào? Anh bị trúng tà sao?

"Có phải là anh muốn nói cái gì không?", cô trực tiếp hỏi rõ.

"Ừ… Cái kia…", từ vẻ mặt của cô có thể thấy, dường như cô rất trân trọng bản ghi chép kia, mỗi một động tác đều thật cẩn thận. "Tâm trạng không tốt của cô… và cái kia…", chỉ chỉ bản ghi chép vô cùng thê thảm… có liên quan?

"Cái này đại diện cho tấm chân tình của một người, không ai có quyền làm hỏng nó, có thể anh không tin, nhưng đối với tôi mà nói, nó không đơn giản chỉ là một bản ghi chép bình thường". Hiểu nhầm ý tứ trong biểu tình quái lạ của anh, cô xua tay: "Nói với anh làm gì cơ chứ… Quên đi, anh sẽ không thể hiểu được!"

Anh không nói nữa, chỉ chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ.

Anh thực sự không ngờ cô lại nói như vậy, hơn nữa còn dùng thái độ trân trọng để đối xử với một bản ghi chép không bắt mắt.

"Anh ta sẽ không để ý". Lời nói không qua suy nghĩ bỗng bật ra.

"Cái gì?"

"Tôi nói, cô dùng tấm lòng trân trọng như thế để đối xử với nó thì anh ta sẽ không để ý hình thức bên ngoài thế nào. Tựa như ý nghĩa của bản ghi chép này, không nằm trong một vài tờ giấy, bởi ý nghĩa là vô hình!"

"Hả?", đây được coi là an ủi sao?

Không kịp phân tích vẻ mặt của anh, anh đã quay người, ôm lấy CPU đã sửa xong ra khỏi phòng bảo trì.

"Này…". Gì chứ, đã nói với anh ta là không được bê vật nặng, anh ta vẫn không nghe!

Quên đi, dù sao trông anh đã tốt hơn nhiều, cô ở đây dường như rất dư thừa.

Cô quyết định hết tuần này thì thôi, nếu chắc chắn anh không gặp vấn đề gì, cô sẽ không đến làm phiền anh nữa.

Dù sao thì anh ta hoàn toàn rất tốt, còn vui vẻ vì được thanh tĩnh!

———-

Cô thật sự nghĩ như vậy, cũng tương đối xác định, đây là lần cuối cùng cô bước vào nơi này, sau đó thì anh đi đường anh, cô đi đường cô, không ai nợ ai.

Mặc dù… thành thực mà nói, Quan Nghị là một người tốt, trong khoảng thời gian này cùng tiếp xúc với nhau, nói lời tạm biệt cũng hơi không nỡ…

Nhưng có câu nói rất đúng: người tính không bằng trời tính; thêm nữa, kế hoạch không theo kịp những thay đổi… Điều này có nghĩa là cô nghĩ thì cứ nghĩ, nhưng ông trời cũng không để ý cô nghĩ thế nào…

Mà, số phận đã an bài bọn họ phải bị buộc chặt vào nhau, khó chia lìa, khó xa cách.

Ngày cuối cùng thì tròn một tháng, cô kết thúc giờ học buổi sáng liền đến đây, chị Vương đã đi ăn cơm, cả cửa hàng chỉ còn mỗi Quan Nghị.

"Xin chào", vẫn như cũ, cô nở một nụ cời thấm vào gan ruột.

Anh thì vẫn chỉ gật đầu một cái, coi như là chào hỏi rồi lại vùi đầu vào mấy linh kiện điện tử.

Cái gì chứ, người này nhất định cứ phải khô khốc như vậy sao? Ngày cuối cùng rồi, chả nhẽ không thể bố thí cho cô vài câu nói sao? Tốt xấu gì cũng giả vờ một chút chứ.

Quên đi, sớm đã biết anh ta không biết điều, quen là được rồi, không nên so đo nữa. "Này, anh ăn gì chưa? Có cần tôi mua bữa trưa giúp không?"

Lúc này, anh cả đầu cũng không ngẩng lên, "Tôi không đói bụng"

"Oh". Liên tiếp bị bẽ mặt hai lần, cho dù da mặt cô có làm bằng sắt cũng không dám đưa ra cho anh mài.

Cô biết ý mà ngồi vào chiếc ghế tựa trong góc, không quấy rầy anh làm việc.

Keng! Thẻ âm thanh rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang nho nhỏ trong không gian yên tĩnh.

Cô nhìn lên, rồi lại trở về với quyển sách giáo khoa, tập trung để chuẩn bị cho bài kiểm tra ngày mai.

Rầm! Ổ đĩa CD-ROM chưa được cài đặt, rơi xuống tạo ra một tiếng vang lớn hơn.

Cô kì quái nhìn anh vài giây, mới chậm rãi nhìn lại quyển sách, lật trang tiếp theo, tiếp tục xem.

Sau một thời gian… Rầm!

Lần này không có cái gì rơi, cũng không đụng phải cái gì, bởi vì… bị đụng là anh.

Lạc Thải Lăng buông sách, nhìn chằm chằm vào cạnh bàn và Quan Nghị đang cau mày xoa eo kia.

Hôm nay anh ta có vẻ không giống mọi ngày.

Người này làm việc có tiếng cẩn thận, hôm nay lại liên tiếp xảy ra chuyện. Rốt cuộc là anh ta bị sao vậy?

Khóe mắt lặng lẽ nhìn kỹ anh, anh đã đi ra ngoài rót một cốc nước ấm, chống lấy lưng ghế mà ngồi xuống, từ từ uống. Nếu quan sát kĩ hơn một chút, sẽ phát hiện lông mày của anh hơi chau lại, sắc mặt tái hơn so với bình thường.

Lẽ nào…

Cô bỗng bỏ sách vở sang một bên, tiến đến nắm lấy bàn tay run rẩy của anh… thật lạnh.

Anh giật mình, "Cô…"

"Đồ ngốc, cơ thể không thoải mái tại sao không nói?", tay phải đặt lên trán anh rất tự nhiên, "Bị cảm rồi phải không? Có sốt không?"

Anh giật mình, quên không kéo tay cô xuống.

"Nói đi chứ, cứ nhìn tôi chằm chằm làm gì?"

Người này bình thường rất kín kẽ, cho dù sinh bệnh cũng không thấy khá hơn, cô thực sự không cảm thấy ngạc nhiên.

Không thể trông cậy vào sự giúp đỡ của anh, cô trực tiếp thu dọn đồ đạc, cho sách vở vào túi, ném đồ của anh cho anh, lại cầm chiếc áo khoác bên cạnh. "Mặc vào, áo khoác cứ quăng lung tung, chả trách mà bị cảm lạnh. Có mang bảo hiểm y tế không? Đợi một chút chị Vương về, chúng ta đi bác

sĩ."

"… Tôi không có cảm."

"Câm miệng". Tính tình của anh thế nào cô còn không biết sao? Lần trước cánh tay thiếu chút nữa bị tàn phế mà anh vẫn thản nhiên như thiên hạ thái bình. "Anh cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy để làm gì? Để cho mọi người biết thì xấu hổ lắm sao?"

"Tôi không cố cậy khỏe", chẳng qua anh… đã quen một mình mà thôi, không nghĩ sẽ có người cùng anh đối mặt, thật sự chưa bao giờ nghĩ tới.

Thực ra anh không có cảm lạnh, chỉ là … đau dạ dày mà thôi.

Ngay cả anh cũng ngạc nhiên, cô lại có thể phát hiện ra anh không khỏe. Cả một buổi sáng, chị Vương ở cùng một phòng với anh cũng không hề biết. Cho tới nay cũng chưa có ai nhìn ra, anh còn tưởng rằng anh che giấu rất tốt.

Nhưng cô lại biết.

Ước chừng khoảng 15 phút, chị Vương đã trở lại, cô dùng lý do đơn giản "Có một tên ngốc bị bệnh, em dẫn anh ta đi khám" rồi liền kéo anh đi, từ đầu tới cuối không cho anh có cơ hội ý kiến, ngoại trừ khi nghe đến hai chữ "ngu ngốc", cái miệng có hơi há ra một chút rồi ngậm lại ngay.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, cô cũng không nói gì sai, người này quả thực là kẻ ngốc.

Biết bác sĩ nói gì không? Loét dạ dày! Căn cứ vào lời khai nhận tội khi bác sĩ khám bệnh thì anh đã đau vài lần hơn một tuần nay, đến hôm nay thì dẫn đến xuất huyết nhẹ.

Cô thật sự không thể tin được lại có người ngu ngốc đến như vậy, coi thường sức khỏe của bản thân đến thế, nếu hôm nay cô không bắt anh đi khám, chắc anh vẫn tiếp tục trì hoãn… Đây đúng một tên ngốc chính hiệu mà!

Bác sĩ nhìn vẻ mặt đằng đằng sát khí của cô, như đang chuẩn bị muốn đánh vỡ đầu anh bất cứ lúc nào, cười cười nói: "Anh nhìn xem, làm cho người ta lo lắng như vậy, tốt nhất là anh mau xoa dịu bạn gái mình đi, cô ấy có vẻ rất tức giận."

Đã quen với việc bị người ngoài hiểu lầm, cô không có phản ứng gì nhiều, cứ nghĩ anh cũng sẽ làm như không nghe thấy như bình thường, không ngờ anh lại quay sang nhìn cô, giọng nhỏ đến mức giống như là tự nói cho mình nghe. "Tôi thường bị đau dạ dày…"

Bởi vì thường xuyên bị đau, đó là bệnh cũ, nên không để ý đến.

Đây xem như… giải thích sao?

Cô không biểu hiện sự bất ngờ ra mặt, lấy thuốc rồi rời khỏi bệnh viện.

Lúc trước, khám xong chỉ đưa anh đến trước cửa nhà rồi đi, người này cực kỳ quái gở, cô chưa bao giờ trông cậy vào việc bỗng nhiên anh hiểu được đạo lí làm người, mời cô vào uống một tách trà hay gì đó… Nhưng tình hình hôm nay lại khác, bị tạt nước lạnh thì cứ tạt đi, cô kiên quyết đưa anh vào nhà.

Sự thật, quả nhiên như cô dự đoán, anh nói không có thói quen mời bạn đến nhà, rất không quen. Cô giả vờ không hiểu, bảo anh: "Cùng lắm thì cũng chỉ như ổ chó thôi, tôi đã chuẩn bị tinh thần."

Một tháng này cũng không phải công cốc, cô đã biết cách để đối phó với anh. Chẳng qua anh chỉ không hay nói chuyện, không hay tranh cãi mà thôi, cũng không thật sự quá lạnh lùng, chỉ cần cô giả vờ câm điếc, anh sẽ nhượng bộ.

Quả nhiên, ánh há miệng định nói, sau đó im lặng.

Cô biết thực ra anh không có người thân bên cạnh chăm sóc, y theo tính cách của anh thì hẳn là bạn bè cũng không nhiều, càng không thể có bạn bè thân thiết tới mức sẽ chăm sóc anh khi ốm đau, bảo cô mặc kệ anh, thật sự là không làm được, nhất là với một tên ngốc bị xuất huyết dạ dày mà còn tưởng là không có việc gì.

Trên đường về cô mua vài nguyên liệu nấu ăn đơn giản, cùng anh đi lên tầng, bắt anh mở cửa, thế nên mới biết anh ở tầng sáu, lại không có thang máy, mới nghe thôi mà chân đã nhũn ra một nửa. Bình thường đi học, hơn ba tầng là cô đã đi thang máy. Đôi chân đẹp chưa từng leo một lúc nhiều tầng như vậy, nhưng cô vẫn cắn răng, bền gan vững chí hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi này.

Lần đầu tiên đến nhà anh, kỳ thực không tệ như cô nghĩ, mặc dù không tính là sáng sủa sạch sẽ, nhưng cũng không tới mức như ổ chó, ít nhất thì trên nguyên tắc, đồ đạc đều được đặt đúng chỗ cần đặt.

Có thể nhận ra anh không được tự nhiên. Có lẽ đúng như anh nói, không để bất cứ ai bước vào nhà mình. Đối với anh mà nói, đây gần như là một không gian riêng, nên không thể thích ứng với sự có mặt của người ngoài?

Cô nấu cháo, bắt anh phải ăn xong, nghỉ ngơi, sau đó mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên là bữa sáng được đặt trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường ngủ.

Sữa đậu nành, bánh bao, còn có một mẩu giấy nhớ.

Đối với việc thức ăn đột nhiên xuất hiện trên bàn, anh đã học được cách không ngạc nhiên. Trong khoảng thời gian này, luôn là vậy.

"Trông anh ngủ say như vậy, tối hôm qua lại thức đêm sao? Anh á, bị thế mà vẫn chưa chừa, lần sau đau dạ dày không cần uống thuốc, tôi sẽ trực tiếp bảo bác sĩ cho anh ít thạch tín.

P.S: Tôi định học xong tiết đầu thì gọi cho anh, không anh lại gộp chung bữa sáng với bữa trưa. Nếu anh đã dậy rồi thì cứ coi như chưa đọc mảnh giấy này".

Bởi vì bác sĩ nói, ba bữa ăn trong ngày của anh không điều độ, nếu như không thay đổi thói quen ăn uống, đừng nói loét dạ dày mà xuất huyết, thủng dạ dày … đều sẽ đến "thăm" anh, vì thế cô bắt đầu giúp anh chuẩn bị đồ ăn.

Bác sĩ còn nói, thời gian này anh thích hợp ăn nhẹ, thức ăn dễ dàng tiêu hóa, vì thế cô đã xuống bếp nấu cháo cho anh.

Cô nấu ăn cũng được gọi là ngon, chưa thấy ai có thể nấu cháo thành thế này, còn bắt anh phải ăn bằng hết. Người ta là thiên kim đại tiểu thư, chưa bao giờ vào bếp, lại vì anh đụng nồi đụng muôi, thật sự không thể yêu cầu nhiều hơn.

Cô đối tốt với anh rõ như ban ngày, mặc dù cô luôn nói đó là để chuộc lỗi, nhưng anh bị xuất huyết dạ dày, đâu có liên quan gì đến cô? Những gì cô đã làm là quá nhiều, nếu nói để bồi thường thì cũng đã chí tình tính nghĩa.

Từ việc theo anh đến chỗ làm đến xâm nhập vào chỗ ở của anh, sự tồn tại của cô thực kì diệu, như nước, hoặc như không khí, từng giọt từng giọt thẩm thấu vào cuộc sống của anh, mà sự từ chối từ trong tiềm thức của anh, đối với cô đều không có hiệu quả.

Mỗi khi anh muốn nói lại thôi, nhìn biểu hiện đó của anh, cô lại cười cười nói trước: "Tưởng thoát khỏi tôi sao? Chờ đến khi anh khỏe lại như một con rồng, lúc đó tôi sẽ không xuất hiện trước mắt anh nữa".

Một cô gái như vậy, luôn luôn tươi sáng, tự tin, biết rõ mình nên làm gì, phải làm gì, hơn nữa còn kiên định mà thi hành, sự từ chối của anh là vô ích, sự lãnh đạm của anh không thể làm cô cách xa… Như vậy có chút ngang ngược, nhưng lại ngang ngược đến tri kỷ, làm cho người ta không cách nào ghét bỏ được.

Hình dung thì rất lỳ lạ, nhưng cảm giác của anh với cô chính là như vậy.

———

Chín giờ ba mươi tối, Quan Nghị bàn giao công việc của ngày hôm nay, đang chuẩn bị ra về thì di động trăm năm mới kêu một lần bỗng đổ chuông du dương. Hơi thở của anh nghẹn lại, trái tim co thắt trong một giây. Anh lấy điện thoại ra, màn hình hiển thị một số lạ.

"Alo, Quan Nghị…"

Anh nhíu mày, suy nghĩ một lát: "Thải Lăng?"

"…Ừ", có tiếng trả lời nhẹ nhàng

Xung quanh rất ồn ào, anh nhìn đồng hồ, gần mười giờ rồi. "Cô ở bên ngoài?"

"… Tụ tập với bạn trung học… uống chút rượu, không thể lái xe, anh có thể tới đón tôi không?"

Âm thanh không được rõ lắm, anh đi ra một góc, đưa điện thoại gần sát lỗ tai: "Cô đang ở đâu?"

"…" cô đọc một chuỗi địa chỉ.

"Được, tôi biết chỗ đó, hai mươi phút nữa là tới". Cúp điện thoại, nói với chị Vương một tiếng, vội vàng cầm chìa khóa xe rời đi.

Chạy đến chỗ karaoke mà cô nói, lúc dừng xe thì đôi mắt đang tìm kiếm liền thấy cô đứng nói chuyện với một chàng trai, anh ta đỡ lấy cánh tay cô, cô

nhã nhặn nở nụ cười, lui về sau tạo khoảng cách. Cô đưa tay đỡ lấy đầu hơi choáng và liếc thấy anh đang đi tới. Cô rất tự nhiên chạy qua, bám vào cánh tay anh: "Quan Nghị, anh đã đến rồi".

"Ừ", anh khẽ trả lời. "Cô ổn không?"

"Đầu có chút mơ màng".

Anh nghiêng đầu nhìn cô gái đang khẽ tựa vào vai mình. Hình như cô thực sự đã say, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên hai vệt đỏ bừng, cực đẹp, cực mê người.

"Lăng Lăng …" Chàng trai vừa nói chuyện với cô bỗng lên tiếng.

"Cảm ơn, nhưng không cần làm phiền bạn, có người đón tôi rồi".

"Vậy… được rồi.". Trên khuôn mặt tuấn tú kia không giấu được vẻ thất vọng cùng với tình yêu say đắm, Quan Nghị đã nhìn ra.

"Đi xe của tôi", quơ quơ một chùm những vật kim loại, chiếc chuông được gắn ở vòng khóa phát ra âm thanh leng keng.

Cô dễ dàng đem chìa khóa giao cho anh, không nghi ngờ gì mà tin cậy và dựa vào, mặc cho anh đỡ cô rời đi.

"Oh? Thải Lăng có bạn trai từ khi nào vậy?", một bạn nữ thoáng nhìn thấy bóng dáng hai người rời đi với nhau, kinh ngạc hỏi. Sự tin cậy và dựa dẫm đến như vậy, có ngu ngốc mới đi nghi ngờ quan hệ của họ. Thế này, kiểu gì cũng có một đám người cùng tan nát cõi lòng.

Bên trong xe, Quan Nghị đi với vận tốc trung bình 50km/h, không dám đi quá nhanh, sợ cô vừa uống rượu sẽ thấy không thoải mái.

Gió đêm lành lạnh thổi vào cửa sổ xe, cô tỉnh táo lại đôi chút. "Lên núi ngắm cảnh đêm được không? Tôi nghĩ còn quá sớm để trở về". Về nhà, vẫn là đối mặt với sự cô đơn. Ở cùng với anh, cho dù anh luôn trầm mặc, ít nhất cô cũng không phải chỉ có một mình.

Quan Nghị nhìn cô một cái, đến ngã tư tiếp theo thì quay xe lại.

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười: "Cảm ơn".

"Cô không sợ?", nửa đêm nửa hôm, một cô gái xinh đẹp cùng một người con trai không quá quen thuộc đi ngắm cảnh đêm, xảy ra chuyện gì làm sao tìm thấy hung thủ.

Cô cười nhẹ, nhìn anh. "Anh sẽ không làm gì". Anh sẽ không làm thương tổn cô, cho dù có chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định anh sẽ là người đầu tiên bảo vệ cô.

Tuy rằng anh luôn nói rất ít, nhưng cô cảm thấy anh là một người con trai rất dịu dàng, có một trái tim mềm yếu, không biết sao, nhưng cô nhận định là thế.

Thật ra, quơ đại một số trong danh bạ của cô thì cũng có thể tìm được một người đến đón, nhưng khi nãy, cô tìm số của anh theo bản năng, không kịp suy nghĩ.

Có lẽ bởi vì trong bữa tiệc tối nay, có vài lần trong đầu tự nhiên nghĩ đến anh, lại vài lần lo lắng anh không ăn đủ ba bữa, thiếu chút nữa là gọi điện hỏi anh ăn chưa…

"Ăn rồi, lúc 6 giờ 51 phút" mãi đến khi anh trả lời, cô mới phát hiện mình đã bất giác hỏi ra miệng.

"Nói hơn 6 giờ hay 7 giờ là được rồi, cái gì mà 6 giờ 51 phút, anh cho là anh đang viết chương trình máy tính sao, tính gì mà chính xác quá vậy." Cúi đầu nói thầm xong, cô lại bò người dậy, hai tay mò ra ghế sau. Sợ cô nhích tới nhích lui nguy hiểm, anh tạm thời dừng xe ở ven đường.

"Cô làm gì vậy?"

"Này" vất vả lấy cái túi giấy ra, đưa cho anh. "Tôi đã chuẩn bị một chén mì cho anh ăn khuya"

"Tôi đã ăn bữa tối", hơn nữa, anh không ăn đêm hoặc ăn vặt.

"Không được, ít nhiều gì phải ăn một chút. Bác sĩ bảo anh hiện tại tốt nhất là nên ăn những bữa nhỏ."

Trong lòng biết mình tuyệt đối không thể lay chuyển được cô, anh đưa tay nhận lấy, mở nắp hộp. Lúc này cô mới vừa lòng mỉm cười, mở cửa xe.

Gió đêm se se lạnh quất vào mặt, thổi bay một ít mùi rượu cùng men say. Vừa mới bước, gót giày giẫm phải cành cây, lảo đảo suýt ngã, Quan Nghị vội xuống xe, đưa tay đỡ lấy cô.

"Cảm ơn", cô nở một nụ cười ngọt ngào, thuận thế ngả lên vai anh. Góc độ này có tầm nhìn rất tuyệt, nhìn thấy được núi, nhìn thấy ánh đèn của những ngôi nhà dưới chân núi, còn có thể nhìn thấy sao, sao đêm nay rất sáng.

Anh không nói gì, lẳng lặng để cô tựa vào.

"Quan Nghị, có khi nào anh cảm thấy trong lòng trống rỗng, nhà nhà dưới chân anh sáng đèn nhưng không có ngọn đèn nào sáng vì anh không?"

Anh hơi rung động, nghiêng đầu nhìn lại. Tại sao cô lại hỏi như vậy?

"Cô đơn?" cô có ngoại hình, có gia thế, một cô gái vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, xung quanh nhiều người ái mộ, Thượng Đế dồn tất cả những điều tốt đẹp vào cô, sao lại cô đơn?

"Đúng vậy, chính là cô đơn. Nó làm cho anh cảm thấy rất rất lạnh, dù có chăn ấm cũng không tiêu tan, tựa như bị một hồ nước lạnh như băng vây quanh, dần chìm xuống, bao trùm thân thể, miệng mũi của anh, đến nỗi sắp không thể hô hấp, nhưng giãy dụa thế nào cũng không thể ngoi lên, không ai kéo anh lên bờ…"

Quan Nghị không thể nói là không ngạc nhiên.

"Cô…" cô nói những lời như vậy, quả thực làm anh rung động.

Làm sao có thể không hiểu? Cảm giác đó…

"Cho nên tôi không muốn về nhà, không muốn bị cái lạnh như băng ấy bao phủ", tay cô tìm tay anh, nắm chặt, hấp thu hơi ấm, nhìn lên "Anh hiểu mà, đúng không?"

Cô nghĩ, bọn họ nhất định là cùng một kiểu người, mới có thể làm cho cô không thể buông anh ra được, bởi vì đôi mắt như nước và cô đơn kia, làm trái tim cô rung động.

Khuôn mặt bị rượu làm nóng vùi vào lồng ngực anh. Trong loáng thoáng, cô nhận thấy được vết tích rung động của trái tim đến từ sâu thẳm tâm hồn mình.

Quan Nghị hơi hơi nhíu mày. Cô say sao? Từ đôi mắt như được che phủ lớp sương mù kia, anh không thể nhận ra rốt cuộc thì cô tỉnh táo mấy phần. Sợ cô đứng không vững, lại không dám tùy tiện bứt ra, đành phải đứng vững, đảm đương làm cây cột cho cô dựa vào.

Rất ấm, rất an tâm. Cô nhắm mắt lại, khẽ thở dài.

"Quan Nghị, nếu lúc này tôi nói với anh, hình như tôi có hơi rung động, anh sẽ thế nào?"

Cô tò mò, lại không hỏi ra miệng.

———-

Kết quả, cô nôn mửa.

Trên đường quay trở về, đường núi làm đầu cô choáng váng, rượu bị khuấy động trong dạ dày, anh lại tấp xe vào cho cô xuống xe.

Anh nghĩ rằng cô đã quá say, nhưng thực tế cô uống rất tốt, ít nhất đầu óc rất tỉnh táo, nhưng cả người đầy mùi rượu rất khó thuyết phục người khác.

Vì thế cô liền thuận miệng yêu cầu đến nhà anh ở nhờ một đêm. Vừa mới nôn bẩn quần áo, lại uống say khướt để bạn trai phải đưa về, không bị mắng mới là lạ.

Quan Nghị không thể để mặc cô, đành phải lưu giữ cô một đêm.

Anh lấy áo sơmi, quần dài của mình để cô tắm rửa xong có thể thay. Khi cô bước ra khỏi nhà tắm, da thịt vẫn còn tỏa hơi nóng, thân thể trắng nõn có chút phiếm hồng dưới ánh đèn; áo sơmi quá khổ bao bọc lấy thân thể mềm mại, hình ảnh này duyên dáng và gợi cảm không thể tả…

"Rộng quá", cô vẫy vẫy cổ tay áo thừa ra, khẽ mỉm cười.

Quan Nghị chưa bao giờ biết con gái tắm rửa xong lại gợi cảm, mê người như vậy. Bên tai nóng lên, anh bối rối trốn vào phòng tắm.

Cô nằm ghé vào trên giường, một chân để lên cạnh giường, người đã ngủ say.

Cứ thế mà ngủ, không đến nửa giờ sẽ ngã xuống đất mất.

Anh do dự một lúc mới khom người ôm lấy cô đặt vào giữa giường. Đang định đứng dậy, cô gái nửa tỉnh nửa mê kia bỗng rên nhẹ, đôi môi lơ đãng chạm vào má anh…

Anh sửng sốt, kinh hoảng lui ra sau, lưng đập vào vách tường, có hơi đau nhưng vẫn không là gì so với sự sợ hãi của anh lúc này.

Tay trái xoa lên tai… Nơi này, có hơi ấm mềm mại cùng với hơi thở nhẹ nhàng của cô. Anh nhìn chằm chằm vào cô, cô vẫn ngủ say sưa, đôi môi hình như còn vô thức nở nụ cười nhẹ nhàng.

Anh nhất thời bực mình.

Tức chính mình ngạc nhiên, phản ứng thái quá, cũng tức cô… dám ngủ một cách an ổn, yên tâm như thế! Cô tin tưởng anh đến vậy sao?

Không do dự gì, anh mang theo một cái gối, nằm lên ghế dài.

Quên đi, từ lúc gặp cô lần đầu tiên, anh đều không có cách nào với cô, liên tiếp thỏa hiệp đến cùng, thậm chí anh không thể tin rằng mình lại phối hợp đến vậy…

Trừ cảm thấy lạ ra thì anh thực sự không nghĩ ra, không thể giải thích được vì sao mọi chuyện lại diễn biến thành như vậy.

———-

"Xin chào, chị Vương".

"Chào, Tiểu Lăng, lâu không thấy em đến đây". Đã ba tuần rồi, kể từ sau hôm Quan Nghị bị đau dạ dày, cô không cùng anh đi làm, không đeo bám theo anh suốt ngày nữa. Chị ta còn tưởng rằng pho tượng ngốc nghếch kia đã chọc giận cô rồi, thì ra là trực tiếp thăng chức bà chủ vào được nhà anh.

"Không phải đến đây rồi sao? Ăn bánh nè…" cười ngọt ngào, đưa bánh rán mật ra.

"Vẫn là em làm cho người ta yêu mến." Cô gái ở cửa hàng cười khen. Cô gái này đúng là am hiểu lòng người, lòng dạ sắc sảo thông minh làm cho người ta yêu thương đến tận đáy lòng, nào giống bức tượng bên cạnh kia chứ… quen biết nhau cả năm trời nhưng chưa uống được của anh ta một ngụm trà, số lần nói chuyện thôi cũng đã hiếm rồi, chính xác mà nói thì anh ta hoàn toàn không biết thế nào là "nói chuyện phiếm".

Theo ánh mắt của chị ta, Lạc Thải Lăng tiến lên, làm nũng nhỏ nhẹ nói: "Đừng như vậy mà, chị Vương, tính tình anh ta vốn đã thế, chị thông cảm đi, chiếu cố anh ta một chút".

Không thể nói là anh ta không biết điều, chỉ là anh ta quá lãnh đạm, không bận tâm đến việc làm quen, không làm thân để tạo mối quan hệ, cũng không để ý đến cảm nhận của người khác, như vậy thôi!

"Anh ta là gì của em vậy, sao cứ bênh chằm chặp thế". Đến người ngốc cũng biết là cô đang tạo mối quan hệ dùm Quan Nghị. Ý tốt này, e là không biết pho tượng kia có hiểu cho hay chăng.

"Là nạn nhân. Ai bảo em đụng phải anh ta, nợ anh ta."

Nạn nhân? Một tai nạn nhỏ từ tám trăm năm trước, ai còn nhớ rõ? Nói những lời này mà cũng không sợ cắn trúng lưỡi. "Là như vậy thật sao?" mỉm cười ngờ vực nhìn cô, cô thấy vậy, cười và nháy mắt mấy cái rồi quay người đi.

"Quan Nghị, không cần vội, trên bàn có bánh rán mật, ăn một chút trước đi đã."

Anh ngẩng lên, nhìn cô một cái. "Chờ một chút", lại cúi đầu sửa sang lại bảng báo giá bảo trì.

"Nào nào nào. Tôi giúp anh làm, anh mau ăn đi".

Ý cười trong mắt cô gái ở cửa càng nhiều. Tốt lắm, ngay cả thói quen không ăn gì ngoài bữa ăn chính của anh ta mà Tiểu Lăng cũng thay đổi được, xem ra sớm muộn gì hai người cũng thành đôi.

"A!", Quan Nghị mới đi khỏi không bao lâu, chợt nghe thấy tiếng hô kinh ngạc của cô, đang muốn cắn một miếng bánh, anh lấy làm lạ mà quay đầu lại, chỉ thấy cô trừng mắt nhìn mấy tờ giấy, vẻ mặt như gặp ma.

"Anh, anh… Đây là anh viết?"

Đột nhiên như hiểu ra chuyện gì, anh không được tự nhiên mà dời mắt đi.

Cô chạy tới trước mặt anh, nhìn anh, hỏi lại lần nữa: "Anh viết?"

Trước kia không chú ý tới, chữ viết này hết sức quen thuộc…

Bản ghi chép kia, cô đọc đi đọc lại vô số lần, thực tế liếc mắt một cái là có thể nhận ra, nếu cô sớm nhìn thấy, sẽ không đến bây giờ mới phát hiện ra.

Biểu hiện của anh rất khả nghi, làm cho cô càng thêm chắc chắn là mình đoán đúng.

Chạy đi lấy túi, lục bản ghi chép ra đối chiếu. Giống, thực sự rất giống…

"Tôi không nhầm, đúng không?"

"…" không nói gì. Cô nhớ rõ nét chữ, hơn nữa nhìn vài chữ ít ỏi mà đã nhận ra, thật là bất ngờ. "Quan Nghị", cô nói to hơn.

"Có chuyện gì vậy, Tiểu Lăng?", cô gái ở cửa hàng không rõ sự tình nên cho rằng anh đã viết gì đó không thể tha thứ, cầm lại xem, chính là mấy bảng báo giá tình hình hư hỏng, sao cô lại phản ứng mạnh như vậy?

Quan Nghị, chính là cái người chí tình chí nghĩa, kẻ si tình bao lần làm cô cảm động, xúc động kia! Cô vẫn nhớ, hy vọng một ngày có thể gặp được người ấy, không nghĩ rằng, người ấy đã sớm ở bên cạnh.

"Anh thực sự không nói!", cô lên án.

Khi tâm trạng của cô không tốt, ngồi dán lại bản ghi chép, rõ ràng anh ta biết, vậy mà không nói cho cô.

Thảo nào, thảo nào lúc ấy anh ta nói những lời như thế…

Đợi nửa ngày, cuối cùng anh cũng nói: "…Vậy, cô có muốn đưa nó cho tôi?"

Cô thiếu chút nữa hộc máu.

"Anh chỉ muốn nói vậy? Muốn tôi trả lại cho anh?" cô nghiến rang.

"…..Nếu cô có thể…" những thứ này để cho người ta thấy thì thôi đi, còn nhớ rõ tới nỗi nhận ra cả nét chữ, ai còn có mặt mũi sống tiếp chứ?

"Anh nghĩ hay vậy. Cái này là tôi bỏ tiền ra mua, nó là của tôi, tôi không trả, anh có thể làm gì?" Mặc dù, cô vốn đã nghĩ là sẽ trả lại anh, nhưng phản ứng của anh thực sự …

Tâm trạng chờ mong, hưng phấn đột nhiên bị dội một gáo nước lạnh, anh cư nhiên bình thản mà ném cho cô mấy chữ này, cô cảm thấy bực bội.

Không trả, không trả, không trả, cô sẽ không trả, cho anh tức chết!

"…Quên đi!" ngoan ngoãn mà chấp nhận sự thật.

"Quên đi? Họ Quan kia, anh lặp lại lần nữa xem?" anh không thể có chút cảm xúc đặc biệt nào sao? Cô sắp bị vẻ vô cảm của anh chọc tức chết rồi.

Là cô nói là không trả, anh không thể giành nó đi. Anh không hiểu cô tức cái gì?

"Anh, anh! Quan Nghị, anh đúng là đồ không có não mà!" ngay cả những người thần kinh thép cũng sẽ bị anh ta làm đứt mạch máu não! Cô tức giận mà dậm chân, quay người bước đi.

"Lần này…" cô gái ở cửa hàng nhìn theo bóng dáng cô, lẩm bẩm nói: "Anh lại làm gì chọc tới cô ấy?"

Nhìn vẻ mặt Quan Nghị còn mù mịt hơn cả cô… "Thôi đi, có hỏi anh cũng như không. Không hy vọng gì vào một pho tượng mang hình dáng của người!"

"…" không nói gì.

———-

Sáng sớm mở mắt ra, với tay tắt đồng hồ báo thức, bữa sáng đã được đặt ở vị trí cố định, chưa đầy ba phút, một khuôn mặt ló vào từ cửa: "Đồng hồ kêu rồi kia, dậy đi, tôi đang pha nước trái cây, mau rửa mặt chải đầu rồi ra ăn".

Nhìn bánh mỳ nướng trên bàn, rồi nhìn đến nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp kia, trong tay còn cầm nửa quả cam, đầu óc Quan Nghị chợt ngây ngẩn.

Không phải ngày hôm qua cô… rất tức giận sao?

Một người đang tức giận với anh thì sẽ không chuẩn bị bữa sáng, còn tươi cười gọi anh rời giường chứ? Hay là… anh nhầm, cô không hề không vui?

Dường như luôn là thế, dù cho trước đó cô không vui vẻ nhưng ngay sau đó vẫn mang vẻ mặt tươi cười xuất hiện trước mặt anh, vẫn thân mật chăm sóc như trước, giống như việc tranh cãi chưa từng xảy ra, quan tâm đến sức khỏe của anh hơn là cơn giận nho nhỏ kia.

Mặc dù anh luôn không đuổi kịp suy nghĩ của cô, vĩnh viễn không biết được mình đã phạm phải điều tối kị nào của đại tiểu thư.

Cho dù anh đã quen với việc một mình, không biết từ khi nào đã chấp nhận để cô làm bạn, đã quen có cô bên cạnh, anh phải thừa nhận, cô quả thực là một người bạn tri kỉ.

Từng chút từng chút một, cô đã bất giác dung nhập vào cuộc sống của anh quá sâu, biết rõ giờ giấc, sở thích, tính tình của anh, biết anh để chìa khóa ở dưới bồn hoa trước cửa, ngầm đồng ý cho cô tự do ra vào, đôi lúc còn bỏ đồ cũ đi, thay đồ mới vào trong cái tủ lạnh của anh.

Cô nấu ăn không thực sự quá ngon, người nào kén ăn còn có thể khó nuốt, nhưng anh cũng không có yêu cầu cao đối với việc ăn uống, ăn một vài lần là quen với hương vị thức ăn của cô nấu; đôi khi về quá muộn, cô sẽ gọi điện cho anh đi đón, sau đó nghỉ ngơi ở nhà anh một đêm…

Thường xuyên lui tới như vậy, không tính là quen sơ chứ?

Anh nghĩ, thậm chí còn tốt hơn cả bạn bè bình thường.

"Mới sáng sớm mà ngây ngẩn cái gì vậy?" năm ngón tay quơ quơ trước mắt anh. Đợi mãi không thấy anh đi ra, Lạc Thải Lăng bèn bưng cốc nước trái cây vào trong phòng.

Anh ngẩng đầu. "Ngày hôm qua cô tức giận cái gì?"

"Hả?" cô cảm thấy hơi bất ngờ. Biết hỏi rồi sao, trước kia thậm chí anh còn không nghĩ đến việc phải hỏi.

Thế này có nghĩa là anh cũng có để ở trong lòng sao? Không hề cho rằng cô là nhân vật phụ có hay không cũng được?

Thật vui mừng.

"Tại sao cô tức giận?", không thấy cô trả lời, anh không lấy làm phiền mà hỏi lại lần nữa.

Vì sao tức giận? Ngày hôm qua sau khi thở phì phì rời đi, cô cũng tự hỏi như vậy.

Bởi vì anh vẫn thờ ơ như không có chuyện gì khiến cô thấy nhiệt tình của mình thật ngu ngốc? Hay là…. đột nhiên ngộ ra rằng anh không có chút cảm giác nào với cô, chỉ coi cô là một người bạn đơn giản đến không thể đơn giản hơn… Oh, không, thậm chí thực sự không được coi là bạn.

Đồng thời cô nhớ tới, nếu Quan Nghị là chủ nhân của bản ghi chép đó, cũng có nghĩa là trong tim anh có một cô gái, yêu rất sâu nặng, không thể tự kiềm chế, còn từng khiến cô thấy thương tiếc, cơ hồ là động lòng.

Đúng vậy, cô động lòng.

Từ lúc chủ nhân bản ghi chép còn là một người xa lạ chưa từng gặp thì cũng đã thu hút cô. Một khi đã biết rồi, đồng thời trở thành một chàng trai sờ sờ ngoài đời, tình cảm còn ái muội khó hiểu thì cô hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, trái tim đắm chìm khiến cô cũng không thể tự chủ được…

Nhưng mà … đây lại là một chàng trai đã có người trong lòng, thật đau đầu.

"Quan Nghị, tôi đang hỏi anh đó".

"Hả", há mồm đang muốn ăn bữa sáng, câu nói của cô làm anh bỏ bánh mỳ nướng xuống, chăm chú lắng nghe.

"Anh ăn đi, không cần thiết phải nghiêm trọng như vậy, tôi chỉ thuận miệng hỏi chút thôi…"

Anh gật đầu, bắt đầu ăn sáng, cho đến khi bánh mỳ nướng với trứng chỉ còn một phần ba, cô mới chần chừ mở miệng: "Quan Nghị, bây giờ anh có thích ai không … Ý tôi là, anh vẫn yêu cô ấy sao?"

Động tác cứng đờ, bánh mỳ nướng đột nhiên mất đi hương vị, anh cố nhai, cố nuốt.

Lạc Thải Lăng cười khổ, xem ra, vẫn còn rất quan tâm…

"Chuyện này, nếu… tôi nói là nếu, nếu có ngày có cô gái khác thích anh, anh sẽ suy nghĩ mà chấp nhận chứ?" dù sao, tình cảm kia cũng đã làm anh thấy cay đắng khôn xiết…

"Nếu?" đột nhiên nhắc tới điều này, chỉ là đơn thuần là ý nghĩ nhất thời thôi sao? "Nếu là vấn đề giả định, tôi không thể trả lời".

"Vậy nếu giả sử là tôi thì sao?" nín thở mà hỏi.

"…" Anh buông cốc thủy tinh xuống, ngẩng đầu nhìn cô: "Không buồn cười".

Ai nói đùa với anh ta chứ, thật muốn lấy cốc đập cho anh ta một phát.

"Suy nghĩ chút đi, chỉ là giả định thôi mà, Quan Nghị".

Anh nghiêng đầu nhìn cô, như đang suy nghĩ về ý nghĩ cố chấp khác thường của cô, truy hỏi rốt cuộc nguyên nhân là gì. "Cô bị làm sao vậy, Thải Lăng?" Cô thật sự rất quái lạ, làm anh thấy mơ hồ… nói đúng hơn, anh chưa bao giờ hiểu nổi cô.

Lạc Thải Lăng ỉu xìu hạ vai "Quên đi, quên đi, coi như là tôi chưa có hỏi."

Bộ dạng ủ rũ của cô, anh nhìn, trong lòng có cảm giác là lạ. Cô luôn luôn tự tin rạng ngời, nụ cười rực rỡ, làm cho tâm trạng người khác cũng cảm thấy tốt hơn…

Cô xoay người đi vài bước, lại quay đầu. "Tôi mang xe đi bảo dưỡng, lát nữa anh có thể đưa tôi đi học không?"

Anh vô thức gật đầu. "Cô học đến mấy giờ?"

"Anh muốn đến đón tôi sao?"

Anh gật đầu. Không thì cô về nhà bằng cách nào?

Nhìn nụ cười tươi sáng của cô, Quan Nghị không hiểu chuyện này có gì mà vui vẻ như vậy.

"Ba giờ, ở cổng trường nhé".

Anh lại gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ kĩ.

Lạc Thải Lăng mỉm cười, cảm thấy mỹ mãn mà bưng nước trái cây lên nhâm nhi.

Tuy rằng bình thường anh chỉ biết gật đầu hoặc lắc đầu, có khi còn không có phản ứng, nhưng cô biết, những điều cô nói, anh có để ở trong lòng, như vậy là đủ rồi, anh cũng không phải hoàn toàn không thèm để ý.

Trong lòng cô hiểu rõ rằng nếu kiên trì muốn đi vào con đường tình cảm này thì tất nhiên là không công bằng, cô sẽ phải trả giá rất nhiều mà anh lại cảm nhận được quá ít. Uất ức, chua xót là có thể đoán trước được. Nhưng trên đời này vốn không có gì là tuyệt đối công bằng, nhất là chuyện tình cảm. Nếu trả giá mười phần mà có thể đổi lấy một phần hồi đáp của anh, cô tình nguyện thử.

Ba cô, tuy rằng hiếm khi ở cùng với cô, trong trí nhớ luôn chỉ có một mình cô đối diện với bốn bức tường lạnh lẽo của phòng ăn, nhưng như vậy không có nghĩa là ông không thương yêu cô, là do ông quá bận. Việc làm ăn quá lớn, tiếng tăm trên thương trường càng hiển hách thì thời gian ở bên cạnh con gái lại càng ít đi.

Nhưng cô rất kính yêu người cha này, ông dùng tác phong tích cực, cứng cỏi trên thương trường giáo giục cô, làm cho cô hiểu rõ trên đời không có gì gọi là ngồi mát ăn bát vàng, chỉ cần không trái với đạo đức lương tâm, muốn cái gì nhất định phải tự mình giành lấy, dù có thành công hay không thì vẫn không hối tiếc.

Vì thế, cô sinh ra trong môi trường sung sướng nhưng lại kiên cường độc lập, không bị nuông chiều thành đại tiểu thư kiêu căng ương ngạnh, chờ cơm nước dâng đến tận tay.

Chuyện tình cảm cũng vậy, cô nghĩ nếu ba biết, ông cũng sẽ bảo cô như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5

Ngày hôm đó, sau khi đưa cô đi học, anh mới biết chỗ làm việc của anh cách trường học của cô khá gần. Lúc này mới đột nhiên kinh hãi, chuyện về cô, anh thực sự biết rất ít.

Không phải là do cô không nói, mà là anh chưa từng nghĩ tới việc hỏi. Anh chỉ biết, gia đình cô giàu có, cô thì xinh đẹp, tính tình lại tốt, không ít người theo đuổi, thành tích học tập hẳn cũng không quá kém…

Sau bởi vì hai người thân mật hơn, đưa đón cô rất nhiều lần, nên biết thêm chỗ ở của cô, chỉ như vậy.

Cô rất ít khi lái chiếc xe mà ba mua tặng lúc 18 tuổi khi cô lấy được bằng lái nữa, bởi vì cô thích cảm giác ngồi ở phía sau anh, ôm thắt lưng anh, ngửa mặt đón gió trên đường. Bạn học của cô khi biết có một chàng trai rất lịch sự hay đưa đón cô thì cười mà hỏi rằng từng có rất nhiều "liệt sỹ" đều đã ôm kiếm mà về, rốt cuộc anh ta dùng chiêu thức gì mà có thể theo đuổi được cô…

Cô chỉ cười mà không nói.

Đáng lẽ ra phải nói là cô theo đuổi anh, hơn nữa còn đang trong giai đoạn nỗ lực. Nhưng cô không nói, họ sẽ nghĩ là cô nói đùa.

Sau giờ học, từ xa đã thấy một dáng người vững vàng đứng đợi ở cổng trường, cô nở nụ cười bước nhanh đến. "Hi! Chờ lâu chưa vậy?"

"7 phút 38 giây", đưa mũ bảo hiểm cho cô, nói ra con số chuẩn xác

… Quả nhiên đã bị máy tính đồng hóa, ngay cả thời gian mấy phút mấy giây cũng báo cáo đầy đủ.

Cô nhảy lên phía sau xe, hai tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng anh, hoi nhích người lên, cằm để lên vai anh, cười nói: "Trốn làm?"

Quan Nghị ngoái đầu nhìn lại: "Chị Vương biết."

Không chỉ biết, còn để ý thời gian nhắc anh nhanh đi, đừng để Tiểu Lăng chờ.

"Tối nay đi mua nguyên liệu nấu ăn, em nấu mì hải sản cho anh ăn". Gần đây anh lại bị đau dạ dày, không để ý từng chút không được.

Anh gật nhẹ đầu một cái, nhấn ga đi.

Dường như đã trở thành thói quen, những ngày mà cô có tiết học vào buổi chiều thì anh sẽ đến đón cô, cùng nhau đến chỗ làm của anh, cô cùng anh làm việc, sau khi tan tầm thì đến chỗ ở của anh, cô luyện tập nấu ăn, mà anh thì làm chuột bạch… cô đã nói như vậy.

Nhưng thực ra anh biết, đó là do cô quan tâm đến sức khỏe của anh, không cho anh ăn đồ ăn ngoài, nhất là khi dạ dày đã bị chính sự vô tâm của anh hại thành thế này.

Nếu không cô sẽ không mua nhiều sách dạy nấu ăn như vậy. Lúc anh bận rộn, cô sẽ ngồi yên bên cạnh nghiên cứu chế độ ăn uống tẩm bổ, còn có một số loại nước ép trái cây và rau củ tốt cho dạ dày, để thỉnh thoảng nấu cho anh ăn…

Cô là thiên kim đại tiểu thư, bàn tay mềm mại chưa từng làm việc nặng nhọc, việc ép nước trái cây để uống dưỡng da coi như là sở trường, nhưng nấu ăn thì quả thật là làm khó cô, anh từng vì nguyên nhân này mà giấu không cho cô biết mình bị đau dạ dày.

Từ một cô gái được nuông chiều không biết cầm nồi chảo, đến bây giờ đã biết nghiên cứu thuốc bổ, các món ăn… Cô thật sự tiến bộ rất nhiều, tay nghề nấu nướng cũng bắt đầu được nâng cao.

Một tuần trước khi thi giữa kì, đột nhiên bệnh cũ của anh lại tái phát, vốn định uống mấy viên thuốc cho xong, nhưng lại bị cô biết, bắt đi khám. Tình trạng lần này so với lần trước càng nghiêm trọng, vì thế cô đã ở tình trạng rất quen thuộc với bác sĩ, cả hai cùng căn nhằn anh.

Bởi vì bác sĩ đã căn dặn, bảo anh tốt nhất là ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, hơn nữa phải để ý đến việc ăn uống, vì thế dưới ánh nhìn chằm chằm của cô, anh đành gọi điện xin nghỉ phép. Mà mấy ngày nay, cô đều đến nhà anh, giúp anh chuẩn bị ba bữa, việc duy nhất anh cần làm, chính là ngoan ngoãn nghỉ ngơi… Oh, đúng rồi, còn phải ăn hết thức ăn mà cô chuẩn bị.

Cô mang đến một đống DVD, những khi anh tỉnh, cô liền cùng anh xem; khi anh ngủ, cô ngồi bên giường đọc sách, chuẩn bị cho kì thi giữa kì, có lúc thì lau nhà, giặt quần áo, tóm lại, cô luôn có cách để tìm việc làm cho mình.

Cô không chỉ quan sát anh, không để cho anh đi ngủ muộn, không cho anh ăn qua loa, còn không để cho anh quá mệt mỏi…

Anh không thích bị ràng buộc, mà cô lại hạn chế anh không ít việc, nhưng đến nay anh chưa từng từ chối.

Anh lo là cô lúc nào cũng ở đây, vậy kì thi thì phải làm sao? Sinh viên không phải mượn vở nhau chép bài, thì cũng là trao đổi đề thi những kì trước, cùng giảng viên chơi trò đấu trí… Cô ấy không tham gia sao?

Cô vẫn cười cười nói: "Không sao, không sao. Không thành vấn đề."

"Thật không?"

"Ah, xem thường em vậy! Thế này đi, chúng ta làm một giao ước, nếu kết quả không tốt, bổn cô nương mặc cho anh sai khiến, còn nếu kết quả tốt?"

"Em muốn cái gì?" Đừng nói là chơi anh một vố gì chứ.

"À, em nghĩ xem… Có rồi! Anh mời em đi xem phim" Cô chưa từng cùng anh ra ngoài chơi mà. Cô có thể vụng trộm cho rằng đấy là lần hẹn hò đầu tiên của hai người, cho dù không phải do anh tự nguyện.

"Chỉ như vậy?" một việc quá dễ dàng, chỉ cần cô nói một tiếng, anh cũng sẽ đi cùng cô.

"Còn muốn mua bỏng ngô".

"….Hả?" Có cần phải nói với vẻ mặt vui mừng đến thế không?

"À, có thêm một cốc Coca nữa thì tốt"

"…"

Sự thật chứng minh, quả nhiên anh không cần lo lắng, mặc dù không cùng các bạn trao đổi đề thi thì thành tích của cô vẫn rất tốt.

"Vậy còn anh, kiểm tra thế nào?" năm thứ tư rồi, nếu còn bị dính môn nào phải học lại thì rất phiền phức.

Anh nhướng mày, không nói lời nào.

"Gớm, thật kiêu ngạo." Vẻ mặt đó thể hiện rõ rằng: "Còn phải nói sao?"

"Này, có một chuyện em để trong lòng đã rất lâu, vẫn muốn hỏi anh, nhưng không biết phải nói thế nào…"

"Ừ?"

"Hỏi điều này… thật sự xấu hổ…"

"Em nói thử xem" chuyện gì, mà lại khó nói như vậy?

"Nhưng đôi khi phải nghĩ cho cảm nhận của người khác, em sợ nói ra sẽ khiến anh thấy bối rối xấu hổ…"

"…" vẻ mặt của anh dần trở nên nặng nề.

"Nếu, em nói là nếu, nếu anh không muốn trả lời cũng không sao, nhưng đừng, đừng có không để ý tới em nha …"

"Em…" giọng nói căng thẳng. Cô ấy sẽ không…

Trong lòng có chút bất an, bản năng đã dự đoán được điều gì đó, thậm chí muốn mở miệng để ngăn cản…

"Vậy em hỏi đó…" dừng một chút "Môn Thống kê của anh, cuối cùng có bị rớt hay không?"

Bầu không khí im lặng cứng nhắc trong 10 giây.

"Em đã bảo cái này rất khó nói mà!"

"…" nhìn cô chằm chằm.

"Em đã nói anh sẽ lúng túng, ngượng ngùng mà".

"…" vẫn không nói gì.

"Em đã nói anh sẽ không trả lời, xem đi, em đã đoán đúng, anh nhìn em như vậy".

"…" hít vào, sau đó thở ra. "Nói đúng rồi đó, tôi cực kỳ không muốn để ý tới em!" Quay đầu, bỏ đi.

Phía sau mơ hồ nghe thấy tiếng cô lẩm bẩm: "Rớt thì rớt, cần gì phải thẹn quá hóa giận như vậy …"

Anh làm bộ không nghe thấy.

Sau đó, 3 phút qua đi, anh nghe thấy một tiếng cười rất lớn.

Anh luôn tưởng rằng hai người sẽ mãi mãi là bạn tốt, có thể xem nhau như bạn bè, tâm đầu ý hợp. Cô luôn tưởng rằng bọn họ có thể đùa cợt thoải mái, tình cảm sẽ có tiến triển lớn, một ngày nào đó, anh sẽ dần dần yêu cô… Đúng vậy, họ tưởng như thế.

Cho đến ngày hôm đó. Chỉ là một cuộc điện thoại, đã nghiền nát tất cả cái gọi là "tưởng".

Hai người đã hẹn là cùng nhau đi xem phim, thực hiện lời hứa của anh.

Sáng sớm cô đã dậy sửa soạn tươm tất, đi đến nhà anh, cô sẽ lôi anh ra khỏi giường trong tình trạng còn mơ mơ màng màng!

Thời tiết thoáng chuyển lạnh, cô không quên chuẩn bị một ít trà táo đỏ tốt cho dạ dày, mang theo bữa sáng đến cùng ăn với anh, ngay khi họ chuẩn bị rời nhà, điện thoại trong túi anh bỗng đổ chuông.

Cô thấy rõ sự thay đổi trên nét mặt anh, động tác nhận điên thoại có chút cứng nhắc …

"Tuệ… Em muốn tới? Nhưng mà… Em đang ở trên đường sao?" anh liếc nhìn Lạc Thải Lăng đứng bên cạnh, miệng không thể thốt ra câu từ chối. "Không, anh không thấy phiền gì hết, em nghe lầm rồi, không nên suy nghĩ bậy bạ…Em đang ở đâu?… Được, anh biết, lát nữa anh đi đón em!"

Ngắt điện thoại, anh nhìn sang cô, mà cô, từ anh mắt áy náy của anh, đã hiểu tất cả.

"Thải Lăng, tôi…"

"Có người tìm anh?" khi điện thoại vang lên, trong mắt anh có sự phức tạp, cũng có tình cảm mãnh liệt, khiến cô có thể nhận ra trong nháy mắt…

Anh gật nhẹ đầu.

“Anh phải đi?” Tim, đang run rẩy, cô vẫn ôm một tia hy vọng, có lẽ anh…

“Thực xin lỗi, Thải Lăng, chúng ta hẹn ngày khác, được không?..”

Tia hy vọng mỏng manh cuối cùng cũng đã bị dập tắt.

“Thế sao….” cô động đậy khóe môi, gắng gượng mà nở một nụ cười giả tạo hơi run run “Chắc phải là chuyện rất quan trọng, không sao đâu, anh cứ đi đi..”

“Thực xin lỗi..” thất hứa, anh không khỏi cảm thấy áy náy.

“Được rồi mà, em đã nói là không sao, thực sự không sao mà, anh mau đi đi, em đi trước…” cô xoay người, bước đi vội vàng, anh sửng sốt trong vòng 3 phút mới lấy lại tinh thần, đuổi theo cô.

“Đợi đã, Thải Lăng, tôi đưa em về…” anh ấp úng, bàn tay đang kéo cánh tay cô cũng buông lỏng ra.

“Không sao, không sao, thực sự là không sao mà…” cô run run cười, những giọt nước mắt đã tràn ngập.

Tại sao lại có thể quên, trong lòng anh còn có một người con gái khác…

Sớm đã chuẩn bị tâm lí để đối mặt, nhưng lại không đoán được, hiện thực rất đau lòng, rất tàn nhẫn.

Cô gái kia, ở trong lòng anh vĩnh viễn là quan trọng nhất, ngay cả khi anh đang bệnh mà vẫn muốn làm cho cô ta vui vẻ. Anh đã dùng biết bao tình cảm để yêu cô ấy chứ, sao có thể dễ dàng gạt ra như vậy được.

“Thải Lăng…” quá sửng sốt, khiến anh không thể mở miệng.

Chỉ là thất hứa thôi, sẽ không làm cô buồn đến vậy chứ. Nếu chỉ là bạn bè tốt, cô sẽ không rơi nước mắt nhiều như vậy. Còn có thứ gì nữa, ngoại trừ thất hứa, ngoại trừ bạn bè… Trong khoảnh khắc, anh khiếp sợ mà trở nên bối rối.

Trừ việc làm bạn ra… anh chưa bao giờ nghĩ tới cái khác.

Cô không cố gắng gượng nữa, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hỏi…

“Quan Nghị, ở trong lòng anh, cuối cùng em có vị trí gì?”

———-

“Ở trong lòng anh, cuối cùng em có vị trí gì?”

Mỗi khi ở một mình thì giọng nói nhẹ nhàng ấy lại quanh quẩn trong tâm trí anh.

Hôm đó, rõ ràng là ở bên cạnh người mình yêu đến đau cả lòng nhưng anh vẫn không ngừng lơ đãng. Nhớ tới vẻ mặt của cô khi hỏi câu này, tự nhiên tâm tình của anh lại nhiễu loạn.

Vị trí của cô trong lòng anh, vẫn rất rõ ràng, chưa từng mơ hồ…

Hồng nhan tri kỉ.

Cô là một hồng nhan tri kỷ rất chu đáo, rất hiểu anh, biết khi nào thì anh không muốn nói chuyện, chỉ lẳng lặng làm bạn, chưa từng tức giận, cũng không quấy nhiễu anh; biết anh khi nào muốn làm gì, luôn phối hợp tốt với hành động của anh, thậm chí, chỉ cần một cái nhíu mày của anh, cô cũng có thể hiểu…

Ở cùng một chỗ với cô, rất thoải mái, rất tự tại, không có áp lực, cô là người bạn tâm giao mà anh rất coi trọng, nhưng… cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Nhiều hơn nữa, anh không thể cho cô được.

Anh thực sự không đoán được rằng, cô đối với anh, không chỉ dừng lại ở đó. Thời điểm ấy đối mặt với cô, anh không có cách nào để mở miệng, phải làm rõ ranh giới giữa bạn bè và người yêu.

Anh chạy trốn, rất hèn hạ, xoay người chạy đi.

Anh biết hành động đó của mình làm tổn thương người khác, bất kì cô gái nào cũng không thể chịu được, có lẽ, cứ kết thúc như vậy đi.

Chấm dứt, trở lại thành hai đường thẳng song song như lúc đầu.

Mặc dù, đôi lúc theo bản năng, ánh mắt vẫn tìm kiếm hình bóng của cô, theo bản năng nhìn đến chỗ cô hay ngồi, nhưng chỉ có khoảng không, luôn luôn

cảm thấy một sự mất mát và trống rỗng. Đầu óc trống rỗng, nhớ tới những cử chỉ của cô khi nói chuyện, còn có ánh mắt đầy cảm xúc như biết nói ấy…

"Này, thật hiếm thấy, Quan Nghị, đây là lần thứ ba anh ngẩn người trong hôm nay!" cô gái ở cửa hàng ra vẻ như bắt được vàng cười gian xảo.

"Thật à?" không có chuyện gì lại đi đếm xem anh ngẩn người mấy lần, đúng là nhàn quá.

"Chúa ơi, lại còn đáp lời nha. Trước kia, bình thường anh coi như không nghe thấy, sau đó tiếp tục làm việc của mình. Còn nữa, khi anh chăm chú công việc thì có động đất cũng không biết, đừng nói là ngẩn người. Xem ra Tiểu Lăng cải tạo anh rất tốt, đã có vẻ giống người".

Cái tên kia, làm cho anh lại ngẩn ngơ.

Sau này….chắc là không có quan hệ gì nữa, nếu trên đường tình cờ gặp nhau, có lẽ cô sẽ làm như không thấy.

"À, Tiểu Lăng…"

"Cô ấy sẽ không đến, tôi cũng không đi đón cô ấy nữa…" những lời này, chị ta đã hỏi suốt một tuần.

Đúng vậy, đã một tuần không gặp cô.

"Ý tôi là.."

"Chị Vương, chị đi ra ngoài được không? Chị cứ như vậy tôi rất khó làm việc" không muốn nghe cái tên đấy lần nữa, vội vàng đuổi người đi.

Cô gái kia nhún nhún vai, đi thì đi, là do anh ta không thích nghe.

Đi được vài bước, lại quay lại hỏi: "Đúng rồi, anh muốn ăn điểm tâm không?"

"Tôi không ăn, cảm ơn".

"Vậy sữa hay vẫn là nước ấm? Không phải tới giờ uống thuốc rồi sao?"

"Chờ lát nữa tôi sẽ uống."

"Oh, còn có…".

Anh hít vào. "Chị Vương!"

"Được được được, tôi đi ra ngoài".

Vừa mới ấn công tắc nguồn của máy chủ, phía sau lại có tiếng bước chân truyền đến, anh chống tay lên trán, có chút bất đắc dĩ.

"Chị Vương, còn có chuyện gì vậy, nói một lần cho xong được không?"

Một gói thuốc được đưa tới, anh nhận lấy.

Kế tiếp là cốc nước ấm.

Anh uống thuốc, uống sạch nước. "Được rồi chứ?"

"Được".

Giọng nói này…

Anh đột nhiên xoay người, bởi vì động tác quá mạnh, đụng phải máy chủ, mu bàn tay bị quệt xước da.

"Em…"

"Cẩn thận một chút" Cô rút tờ khăn giấy để lên trên vết thương nhỏ bị chảy máu của anh "Tại sao lại không ăn điểm tâm? Không phải đã bảo anh ăn nhiều bữa ăn nhỏ rồi sao? Mấy ngày nay có bị đau dạ dày nữa không?"

Anh lắc đầu theo bản năng.

"Tốt lắm" cô mỉm cười gật đầu, đem điểm tâm để lên bàn "Phải ăn hết đấy".

Anh ngẩn ngơ mà nhìn gương mặt đang nở nụ cười nhẹ của cô.

"Vậy anh làm việc đi, em không quấy rầy nữa" cô ngồi vào góc phòng, mở sách dạy nấu ăn ra nghiên cứu.

Cô ấy trông có vẻ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra, mọi thứ vẫn như cũ.

"Thải Lăng…"

"Hả?" nghiêng đầu, cười nhẹ "Tối nay ăn cháo thịt trứng muối được không? Em vừa học được. Yên tâm, lần này sẽ không nấu nhão".

Trông bộ dáng này của cô, anh không nói nên lời, mà cô cũng không hề nhắc đến chuyện hôm đó.

Tất cả, thoạt nhìn thật sự vẫn giống như trước đây…

Đúng vậy, thoạt nhìn là thế…

Nhưng trong lòng họ thật ra đều hiểu rõ, không giống nhau, rất nhiều việc, đã không còn như cũ.

Ăn xong cháo Quảng Đông, mí mắt anh đã híp lại vì buồn ngủ, vô thức rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Mấy ngày nay không có ai bên canh giục anh đi ngủ sớm và chúc ngủ ngon, luôn không để ý mà làm việc muộn quá giờ đi ngủ, hơn nữa bị chuyện của cô làm cho phân tâm, ban đêm không có cách nào ngủ ngon. Vừa được rảnh rỗi một chút là không thể chịu được cơn buồn ngủ.

Trong mông lung, mơ hồ cảm thấy có người phủ lên người anh thứ gì ấm áp, cảm giác mềm mại rơi vào trên tóc, trên mặt, cảm thấy thoải mái dễ chịu khiến anh không muốn tỉnh lại…

Nếu không phải vì cảm xúc mềm mại ấm áp ấy rơi vào trên môi.

Anh ngạc nhiên bừng tỉnh, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt gần ngay gang tấc.

Cô lập tức lui lại, làm bộ như không có việc gì, cố nặn ra một nụ cười cứng ngắc: "Tỉnh rồi à! Anh đã ngủ ba tiếng, chắc gần đây lại thức đêm?"

Lúc này anh mới kinh ngạc, không biết vì sao mình lại mơ mơ màng màng ngủ trên đùi cô. Nhanh chóng ngồi dậy, chiếc áo trên người rơi xuống, anh tiếp được, đưa mắt nhìn cô.

Khóe môi anh vẫn còn cảm giác âm ấm ấy. Cô có thể làm như không có chuyện gì, nhưng anh thì không thể. "Thải Lăng, chúng ta…".

Như là sớm đoán được anh muốn nói gì, cô nhẹ nhàng cắt ngang. "Đừng nói, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn như trước đây, được không?"

Anh nhìn cô chằm chằm, không nói lời nào.

"Em biết anh đang nghĩ gì, thật sự biết. Đừng quên, em đã đọc qua bản ghi chép kia vô số lần, nhớ rõ từng chữ, từng câu. Nếu có ai đó bước vào thế giới nội tâm của anh, hiểu rõ tâm tình của anh thì cũng chỉ có thể là em. Ngay đến người con gái mà anh yêu với cả tấm lòng cũng không hiểu anh như em, không phải sao? Thế nên, anh thật sự không cần nói với em điều gì hết, em đều hiểu được."

Thật không? Cô đều hiểu được? Vậy sao còn…

"Nhưng em vẫn thích anh, cũng không có mâu thuẫn gì. Anh yêu cô ấy theo cách của anh, em dùng phương thức của em để bày tỏ tình cảm của mình. Có lẽ có một ngày cô ấy sẽ cảm động trước tấm chân tình của anh, cùng anh nên duyên; cũng có thể có một ngày, anh phát hiện cảm giác ở bên cạnh em rất tốt, có chút rung động, hoặc là, cuối cùng em thấy chúng ta không thích hợp để yêu nhau, ngược lại sẽ làm bạn tốt cả đời… Ai biết được? Không thử thì vĩnh viễn không có câu trả lời.

Quan Nghị, em không phải là một người mơ tưởng, hôm nay còn có thể ngồi ở đây, là vì em rất hiểu tính cách của anh, nếu trong lòng anh không có sự tồn tại của người này, căn bản sẽ không bận tâm mà để ý tới cô ấy. Em nói, anh nghe; em căn dặn, anh ghi nhớ trong lòng. Trước mắt, anh cũng không chán ghét khi làm bạn với em, đúng không? Cứ duy trì như vậy là tốt rồi, nói không chừng đến ngày nào đó, anh đột nhiên phát hiện không thể sống thiếu em, chủ động mở miệng muốn em làm bạn gái anh. Nếu anh bắt đầu cảm thấy không thể chịu đựng được người con gái này, hãy nói ngay với em, em sẽ không quấn quýt lấy anh nữa, như vậy, có thể chứ?"

Đây là điều mà cô ấy biến mất trong một tuần để suy nghĩ ra sao?

Một cô gái có điều kiện xuất sắc như cô, tất nhiên chưa từng phải hạ mình trong chuyện tình cảm, để nói được như vậy, rất khó khăn phải không?

"Tôi không hiểu…", anh không chỉ một lần nhìn thấy những người theo đuổi cô đứng trước cổng nhà cô, ở trường học, so với những người đó, điều kiện của anh không thể nói là tốt hơn, đâu đáng để cô kiên trì theo đuổi?

Đơn giản ba chữ, cô có thể hiểu ý một cách chính xác. "Anh biết không? Trước khi gặp anh, em đã đọc đi đọc lại bản ghi chép của anh, mỗi lần đọc lại thấy được một cảm giác sâu sắc mà trước đó chưa từng có. Một lần đọc là một lần cảm động. Đời này anh có thể bỏ ra bao nhiêu tình cảm thì đã yêu cô ấy bấy nhiêu. Khi đó em đã nghĩ, nếu có một người con trai dùng cả tấm lòng chờ đợi em như vậy, chắc chắn em sẽ là một người con gái hạnh phúc nhất thế giới. Sau đó, gặp được anh, muốn tiếp cận anh, gần gũi, hiểu anh, đến cuối cùng, mới hiểu được rằng trên người anh có một cái gì đó giống như vậy. Với việc gì cũng đều lạnh nhạt, nhưng một khi đã nỗ lực thì sẽ điên cuồng cố chấp cả đời. Có lẽ khí chất đó đã thu hút em một cách rất tự nhiên. Ở trong mắt mọi người, em là một đứa con gái được nuông chiều, nhưng có được càng nhiều thì ngược lại càng trống trải, cô đơn, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Trên đời này, có thể có bao nhiêu thứ vĩnh cửu? Là anh cho em cảm giác được sự vĩnh cửu đó, Quan Nghị, em muốn ở bên anh cả đời."

Như vậy… có thể xem là tình yêu sao?

Cô nói nhiều như vậy, thực ra anh không hiểu hết hoàn toàn, nhưng ít nhất cô ấy nói đúng một điều, nếu anh không thích cô, sẽ không bận tâm đến sự tồn tại của cô. Cô là một trong số rất ít những người có quan hệ mật thiết trong cuộc sống của anh.

Mặc dù, đó không phải là tình yêu. Nhưng cô hy vọng, cho dù không phải hôm nay thì sau này cũng có thể, ý cô là như vậy sao?

Không muốn có bất kì sự dây dưa tình cảm nào, nhưng vì người đó là cô nên không cách nào mở miệng từ chối được, anh không đành lòng… thấy cô rơi lệ.

"Nếu… không được thì sao?" anh chần chừ nói, anh không muốn cô sẽ hận anh.

"Vậy thì làm bạn tốt cả đời." cô cười cười. "Nếu có một ngày, cô ấy chấp nhận anh, phải nhớ là nói với em đầu tiên đấy! Không cần khó xử, cũng đừng nghĩ làm tổn thương em, em sẽ chúc phúc cho anh, thật đó! Bất kể là như thế nào, anh nhất định phải hạnh phúc, sống cả đời này với người ấy. Đó là những gì anh xứng đáng nhận được."

Ngày hôm nay, trời xanh mây trắng, anh cùng cô hứa hẹn, bất luận là có yêu hay không thì đều không hối tiếc, mà cười chúc phúc nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trong góc nhà hàng.

Những món ăn được sắp xếp khéo léo trước mắt, Lạc Thải Lăng tay cầm dao nĩa, tao nhã ăn cơm. Chàng trai đối diện chăm chú nhìn cô, đôi mắt mang nét cười, ánh nến chập chờn làm đường cong của khuôn mặt anh tuấn càng thêm nhu hòa, có ảo giác gần như trìu mến.

"Trên mặt em có dính thức ăn sao?"

Đỗ Phi Vân hơi ngạc nhiên, cười khẽ: "Không có!"

"Vậy sao anh không ăn, cứ ngồi đó nhìn em làm gì?"

Anh lắc đầu. "Nhìn em ăn, cũng là một sự hưởng thụ". Mỗi lần ở cùng một chỗ với cô, anh sẽ không để thời gian của mình bị lãng phí vào những thứ khác.

"Miệng anh thật ngọt, đáng tiếc là bổn cô nương sẽ không bởi vậy mà sung sướng, vui vẻ đến mức quên mất mình là ai. Anh hãy dành chiêu này lại để đối phó với những người ái mộ đếm không hết của anh đi". Cô quen biết Đỗ Phi Vân đã nhiều năm, em gái Đỗ Phi Vụ của anh là bạn thời tiểu học với cô, gia thế của hai người cũng tương đương nhau, hai bên cha mẹ cũng từng có ý ghép đôi bọn họ.

Anh là một hình mẫu "bạch mã hoàng tử" điển hình mà các nữ sinh thầm ngưỡng mộ, văn võ song toàn, tuấn tú tao nhã, khí chất đường hoàng, ăn nói lịch sự. Những năm 9, 10 tuổi còn chưa hiểu chuyện, cô cũng từng là một trong số những "nữ sinh" kia.

Anh giúp cô học toán, dạy cô chơi bóng, cùng cô trò chuyện. Người tất cả mọi thứ đều xuất sắc như anh, dễ dàng trở thành đối tượng trong lòng các cô gái trẻ. Khi đó cô cảm thấy, trên đời không có ai toàn vẹn hơn anh, vĩ đại hơn anh. Trong lần sinh nhật năm đó, cô còn ước nguyện là sau này sẽ kết hôn với anh, bảo anh chờ cô 10 năm.

Tim anh cũng được xem là đủ mạnh mẽ, không bị cô dọa cho bỏ chạy, còn vuốt tóc cô, cười cười chấp nhận lời thổ lộ: "Được, chờ Lăng Lăng lớn lên, anh sẽ lấy em!"

Cô có tài đức gì mà có thể được như thế? Cư nhiên làm cho "bạch mã hoàng tử" trong cảm nhận của mọi người chấp nhận lời cầu hôn của mình, nếu để đám nữ sinh thầm mến anh biết được, cô sẽ bị vây đánh.

Nhưng theo thời gian dần lớn lên, càng hiểu chuyện thì cô càng hiểu rõ tình cảm ấy đơn thuần chỉ là sự ngưỡng mộ, trong giai đoạn trưởng thành của mỗi người, đều có những mối tình mơ mộng như vậy, nhưng đối với tình yêu chân chính vẫn còn là khoảng cách rất xa. Như lời nói đùa thời thơ ấu, dường như đã là chuyện quá khứ xa xôi, rốt cuộc cũng không ai nhắc lại.

Bây giờ hai người họ giống như bạn bè, thỉnh thoảng tụ tập, trò chuyện về những điều lặt vặt trong cuộc sống. Anh có nhiều bạn gái, "lịch sử tình trường" từ nhỏ đến lớn của anh, cô còn biết rõ hơn cả cha mẹ anh nữa.

Nếu nói là một người bạn lâu năm, chi bằng hãy nói anh là vị thần bảo hộ của cô.

Trong trí nhớ, tựa như không có gì là anh không làm được, bất cứ chuyện gì xảy ra đến tay anh đều có biện pháp giải quyết. Khi còn nhỏ, một số bài tập toán rắc rối đã được giải quyết dễ dàng dưới ngòi bút của anh. Thành tích tốt của cô chính là nhờ có anh. Cô cùng Đỗ Phi Vụ cãi nhau, la hét đòi tuyệt giao, nhưng sau lưng lại khóc đến chết đi sống lại, vẫn là anh ở giữa đứng ra hòa giải. Cách xử sự, đối đãi người khác của cô chịu sự ảnh hưởng rất lớn của anh. Sau này hai người đều có đối tượng để tìm hiểu, cô bị mối tình đầu phụ bạc, là anh dùng nắm đấm thay cô trút giận. Lúc đó cô mới phát hiện cú đấm của người đàn ông phong nhã này, lực tuyệt nhiên không hề yếu.

Anh hiểu cô hơn so với bất cứ ai khác, gặp phải chuyện gì, người đầu tiên cô tìm đến không phải là người cha đụng thì ít cách xa thì nhiều, mà là anh. Trong những năm tháng trưởng thành cô độc của cô, chỉ có anh làm bạn, anh đối với cô mà nói, còn thân thiết hơn cả người nhà.

Đỗ Phi Vân nhâm nhi chút rượu vang, sau đó mới cầm dao nĩa, tao nhã ăn cơm. "Gần đây luôn không gặp được em, đang bận việc gì?"

"Bận yêu chứ sao!" đối với tất cả mọi chuyện của mình, cô chưa từng nghĩ sẽ giấu anh, trên đời này anh là người hiểu cô nhất, cô với anh, không có bí mật.

Hai tay dừng lại, anh ngạc nhiên nhìn cô: "Yêu?"

"Đúng vậy, em thích một người, anh có mừng cho em không?"

Vẻ mặt của anh không có nửa phần thay đổi, tiếp tục ăn cơm. "Chọn một ngày dẫn anh ta đến gặp anh, mắt nhìn người của em thì cần phải xem lại".

"Anh nói gì, Đỗ Phi Vân!" cô phản đối.

"Để anh nghĩ lại xem lần trước em nói câu này là vào lúc nào?" nhẹ nhàng nói, dường như ám chỉ về khoảng thời gian trong quá khứ, làm cô nhất thời đỏ mặt.

"Chuyện đã lâu như vậy, anh vẫn nhớ kỹ như thế để làm gì?"

Thản nhiên nhướng mày "Anh cũng không muốn". Thực sự mối tình đầu của cô làm anh ấn tượng quá sâu, đến bây giờ vẫn chưa quên được. Bắt cá hai tay, không… là ba tay, vậy mà cô chẳng hay biết gì suốt nửa năm, lòng tràn đầy tin tưởng rằng mình đã gặp được một người đàn ông tốt.

Sau khi sự việc vỡ lở, cô khóc đứt gan đứt ruột đến tìm anh. Khi biết được chuyện này, anh cũng không đoán được mình lại tức giận tới vậy, đem gã kia đánh đến phải nhập viện.

"Được rồi được rồi, em nói thật với anh. Không phải là em không muốn đưa người đó đến gặp anh, mà là trước mắt, mới chỉ có em đơn phương thích anh ấy, người ta chưa đồng ý làm bạn trai của em". Thật là, chuyện này thực xấu hổ, tại sao cứ nhất định bắt cô nói ra?

"Trên đời này còn có người dám từ chối Lạc đại tiểu thư em sao?". Với hiểu biết của anh, có vô số liệt sĩ tình nguyện ngã gục dưới chân Lạc đại tiểu thư. Chẳng qua là, có lẽ một khi bị rắn cắn, sợ hãi đến mười năm, mối tình đầu đã để lại trong cô bóng ma quá lớn, trong tiềm thức cô luôn giữ mình, không còn dễ tin vào đàn ông và tình yêu.

"Cũng không phải là tại điều kiện bên ngoài, mà là trong lòng anh ấy đã có người khác rồi. Cho nên anh không cần lo lắng là em lại bị lừa, anh ấy không thèm lừa em."

"Tại sao em thích anh ta?" thích đến cho dù người kia trong lòng đã có người khác, vẫn không bỏ cuộc? Cô là cô gái có lòng tự trọng rất cao, mà phải đến độ như vậy, sợ rằng không phải chỉ là yêu thích đơn thuần.

"Uh, thật sự rất thích, thích đến cảm thấy… nếu đời này được người ấy yêu, làm cho người ấy trong mắt chỉ có mình em, như vậy tình yêu trong cuộc đời này của em không hề hối tiếc". Tuy cô không còn là một nữ sinh mới hơn mười tuổi, nhưng những tình cảm sâu xa nhất, vẫn theo bản năng thổ lộ với anh, có lẽ là vì, trên đời này anh là người hiểu và chiều cô nhất; cũng có lẽ bởi vì, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh vĩnh viễn là người cô có thể dựa vào.

Thật không? Người đàn ông này đối với cô ấy, có tầm quan trọng như vậy?

Đỗ Phi Vân buông dao nĩa, ngồi suy ngẫm. "Mấy ngày nữa là sinh nhật hai mươi tuổi của em, muốn anh tặng gì?"

"Muốn thứ gì à…" cô nghĩ nghĩ, lắc đầu cười khẽ. "Em cũng không thiếu thứ gì cả. Thứ muốn nhất thì… e rằng phải cố gắng thêm một thời gian nữa." Cũng không biết là có được hay không.

Không cần phải nói, anh đã hiểu được. Anh đưa tặng cô một hộp quà được bọc đẹp mắt. "Vốn định sinh nhật này mời em ăn một bữa cơm, nhưng anh nghĩ, hẳn là em hy vọng anh ta sẽ ở cùng với em, anh tặng quà cho em trước, chúc sinh nhật hai mươi tuổi của em thật vui vẻ".

Không ngờ anh nhớ rõ sinh nhật của cô, lại còn là người đầu tiên tặng quà cho cô. Trong lòng cảm thấy ấm áp, ngọt ngào, miệng không quên lí nhí: "Gì chứ, nói cứ như thể em trọng sắc khinh bạn không bằng…"

"Không phải sao?" anh làm bộ thu tay về "Vậy để bữa đó anh tặng em được không?"

“Được rồi được rồi!” với dáng dấp như kẻ cướp, cô nhanh chóng đoạt lấy gói quà, đổi lấy một tràng cười của anh. Anh tặng quà sinh nhật hai mươi tuổi, sao có thể không lấy.

Anh nhìn đồng hồ một chút: “Anh vẫn còn thời gian, đợi ăn cơm xong em có muốn đi đâu hay không? Hay để anh đưa em về nhà?”

“Không cần đâu”.

“Anh đã đưa em đi thì phải đưa em an toàn trở về nhà” đây là sự tin tưởng của ba cô với anh. “Hay là…” ngừng một chút, trêu chọc nói: “Có người trong lòng, sợ anh ta hiểu lầm, nên không muốn để anh đưa về?”

“Không phải mà” cô hờn dỗi, thì thầm thú nhận “Lát nữa anh ấy tan làm, tiện đường qua đây đón em”.

Đỗ Phi Vân gật đầu: “Khi nào anh ta đến?”

“Khoảng nửa tiếng nữa…”.

“Khó trách em đứng ngồi không yên”.

“Nào có”.

Đỗ Phi Vân không để ý đến lời biện minh của cô, đưa tay gọi bồi bàn tính tiền.

“Em có thể lấy một cái bánh sandwich không?”

“Cho anh ta?”

“Bác sĩ bảo không nên để dạ dày của anh ấy chứa nhiều thức ăn cùng lúc, nên chia thành từng bữa nhỏ”.

Đỗ Phi Vân không nói gì thêm, quay đầu dặn bồi bàn: “Vậy mang thêm cho tôi một phần sandwich”.

“À, súp hải sản cũng tốt lắm” súp hải sản ở nhà hàng này ăn rất ngon, Quan Nghị nhất định sẽ thích.

“Thêm một súp hải sản” lặp lại như cô muốn.

Đợi bồi bàn đi rồi, cô cười nói: “Cảm ơn, lần sau đến em mời lại anh”.

Chăm chú nhìn vẻ mặt mãn nguyện của cô, Đỗ Phi Vân khẽ nhếch môi: “Anh nghĩ, em nhất định rất yêu anh ta”.

Biết cô đã nhiều năm, chưa từng thấy cô đối với ai như thế, ngay với cả mối tình đầu đã làm cô tổn thương sâu sắc cũng không được như vậy.

Tính tiền xong, rời khỏi nhà hàng, anh cùng cô đứng đợi ở cửa.

“Nếu anh ta quan trọng với em vậy, phải thật nỗ lực để đạt được hạnh phúc, nhất định phải khiến cho bản thân mình vui vẻ, biết không?”

“Vâng, cám ơn anh, Phi Vân!” cô kéo tay anh, kiễng mũi chân, ngửa đầu hôn anh một cái.

Chốc lát sau, Quan Nghị đến, cô chào tạm biệt anh, vui vẻ chạy đi.

Cảm giác được rằng cô ấy thật sự thích anh ta, Đỗ Phi Vân không tới chào hỏi, đứng từ xa nhìn cô ngồi sau xe máy cùng người kia rời đi.

Anh không có di động, chỉ lặng lặng đứng yên trong bóng tối, cơn gió hơi thấm lạnh thổi tan độ ấm của cái hôn vừa rơi trên má anh.

Anh Phi Vân … Khi còn nhỏ, cô luôn gọi anh như vậy

“Mười năm sau, em muốn kết hôn với anh, anh phải thích em, không được thay lòng đổi dạ” giọng nói ngọt ngào, có chút ngang tàng mà ra lệnh.

Anh có bạn gái đầu tiên, cô tức giận đến một tháng không thèm nói chuyện với anh.

Vẻ nũng nịu, những trò xấu, tính tình trẻ con cùng với những biểu hiện ngọt ngào khác của cô đều ẩn sâu trong trí nhớ. Sau này, nó sẽ dành cho một người đàn ông khác…

Một người có thể làm cô mỉm cười, có thể đem đến cho cô hạnh phúc.

Anh cụp mắt xuống, che những tâm tư đang dâng lên như thủy triều trong mắt.

———

Đỗ Phi Vân đoán đúng, cô muốn cùng Quan Nghị trải qua sinh nhật, nhưng cô không muốn nói cho anh biết.

Gần đây, từ trong mắt anh có thể đọc ra hai từ "áy náy", số lần càng lúc càng nhiều, cô cũng hiểu được, đó là bởi vì cảm nhận rõ ràng mỗi một thành ý của cô, nhưng anh không có cách nào đáp trả.

Nếu lúc này, nói cho anh chuyện sinh nhật, lại giống như đang cố tình đòi hỏi cái gì. Cô không muốn làm khó anh, càng không muốn anh lo lắng suy nghĩ đón sinh nhật với cô thế nào. Chỉ cần anh cùng cô, lặng lẽ qua một ngày này, sau đó đến 12 giờ đêm, nghe anh nhẹ nhàng nói một câu "sinh nhật vui vẻ", thế là đủ.

Nhưng là, cô không dự đoán được ngay cả tâm nguyện nhỏ nhoi này cũng không thực hiện được.

8 giờ sáng cô mua bữa sáng đến nhà anh định ăn cùng anh, anh không ở đấy, vì thế cô chờ.

Đợi đến giữa trưa, bữa sáng đã nguội, vì thế cô lấy bữa sáng đã nguội ấy làm cơm trưa cho mình.

Lại đợi đến tối, anh vẫn không trở về, vì thế một phần nữa của bữa sáng trở thành bữa tối.

Trước giờ anh vẫn không có bạn bè thân thiết gì có thể làm anh biến mất cả một ngày. Cho nên cô không gọi điện thoại, cứ nghĩ ngay sau đấy anh sẽ xuất hiện. Nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, cô lại không có dũng khí gọi điện thoại. Người có thể khiến anh mất tích cả ngày, cô gần như có thể đoán được…

Nâng mí mắt đã buồn ngủ, 12 giờ 5 phút, sinh nhật tuổi hai mươi, cứ như vậy mà trôi qua.

Cô tự cười khổ, khi chuẩn bị đứng dậy rời đi, nghe thấy tiếng mở khóa cửa.

Đẩy cửa thấy cô, Quan Nghị có chút ngạc nhiên.

"Thải Lăng? Tại sao em lại ở đây? Đã chờ lâu rồi sao?" để chìa khóa xe xuống, thuận tay đưa ra một túi giấy "Đặc sản nổi tiếng của Vân Lâm, cho em".

"Hôm nay anh về nhà à?" gia đình anh ở Vân Lâm.

"Ừ" ngồi xuống bên cạnh cô "Em tìm tôi có việc?"

"Không. Hôm nay là ngày nghỉ, đến chơi với anh thôi" cô gượng cười "Không có việc gì, ngày mai còn phải đi học, em về trước, anh cũng nghỉ sớm đi, ngủ ngon."

Nhìn theo bóng dáng cô dần biến mất, không biết tại sao, Quan Nghị thấy nụ cười của cô hôm nay rất không thực, có vẻ miễn cưỡng.

Khôi phục lại tinh thần, nhìn thấy đặc sản nổi tiếng vẫn để trên bàn, anh vội chạy đuổi theo.

Ra khỏi cửa vào của khu nhà, anh liếc mắt liền nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ bắt mắt của cô. Cô không vội vã rời đi, ngồi ngẩn người ở ghế lái. Đi lên phía trước, đang định mở miệng gọi, di động trong tay cô đổ chuông.

"Alo… Phi Vân… À, cảm ơn anh. Vâng, anh ấy giúp em tổ chức sinh nhật, em thực sự rất vui… Quà á, về nhà em sẽ lập tức mở ra xem, giúp em cảm ơn Phi Vụ, dạ, mọi việc đều ổn, bye bye."

Thì ra … hôm nay là sinh nhật cô? Tại sao vừa rồi cô lại không nói?

Nghe thấy tiếng gõ nhẹ vào cửa kính, cô quay đầu nhìn lại, hạ một nửa kính xuống. "Quan Nghị, sao anh lại xuống đây?"

"Em quên cái này."

Lạc Thải Lăng nhận lấy, đặt ra hàng ghế sau. "Anh lên nhà đi, đừng có ngủ muộn, ngày mai em lại mang bữa sáng đến."

Quan Nghị nhìn cô chằm chằm. Cô ấy không định nói sao?

"Em còn có tinh thần chứ?"

"Vẫn tốt, sao thế?"

"Đi ra ngoài hóng gió, tôi không mang theo chìa khóa xe xuống đây" anh chỉ chỉ bên kia cửa xe, cô vội vã mở khóa.

"Vẫn là chỗ ngắm cảnh đêm lần trước?" cô khởi động máy, hỏi anh.

"Ừ."

Dọc theo đường đi, bọn họ không nói chuyện, chạy xe đến giữa sườn núi, xuống xe.

"Hôm nay sao cũng rất sáng" nằm nửa người trên mui xe, đôi mắt sáng hơi khép hờ, tận hưởng những làn gió nhẹ chầm chậm thổi qua.

Anh nghiêng đầu, nhìn một bên mặt của cô "Vì sao không cho tôi biết, thật ra hôm nay là sinh nhật em?"

Cô sửng sốt, ngồi thẳng dậy "Là ngày hôm qua" đã qua 12 giờ.

"Tuy rằng có muộn, nhưng, sinh nhật vui vẻ!" cô đợi cả ngày, thật ra chỉ muốn nghe những lời này phải không?

"Còn nữa, rất xin lỗi" anh thừa nhận, anh đã xem nhẹ chuyện này, nếu để tâm một chút thì không cần cô nói anh cũng biết.

Cô nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu "Không sao, em đã nói là sẽ chờ anh."

Vì vậy, đời này chỉ có một lần sinh nhật 20 tuổi, cô đã dùng để chờ anh.

"Nhưng, tôi chưa chuẩn bị quà"

"Anh ở bên cạnh em, không phải sao?"

Anh đang định nói gì đó, xa xa truyền đến tiếng trêu đùa "Ái chà, bên kia có một đôi uyên ương đang nói chuyện yêu đương kìa."

Hai người nhìn nhau một cái.

"Người trẻ tuổi, nói chuyện tình yêu mà không thấy đây là nơi nào sao? Đây là địa bàn của bọn ta, có thu phí tình yêu, ngươi không hiểu phép tắc sao?"

Quan Nghị không muốn tranh cãi, rút tiền trong ví ra định đưa cho chúng.

"Mấy tên vô lại đó, không học vấn, không nghề nghiệp, tại sao anh lại phải nghe theo chúng" Lạc Thải Lăng không phục, ngăn cản động tác của anh.

"Ha, cô em này nói chuyện thực không khách khí" du côn A cầm đầu mở miệng.

"Vốn là như thế…"

"Thải Lăng, đừng tranh cãi nữa" Quan Nghị trầm giọng.

Gì chứ, sao lại hung dữ với cô, có nhầm hay không?

"Đừng, em đâu có nói sai, chính những loại sâu mọt của xã hội này làm cho trật tự trị an không thể tốt lên, anh cần gì phải dung túng cho chúng phạm tội?"

"Chậc, hạt tiêu nhỏ này thật là xinh đẹp, đáng tiếc là không biết chuyện. Anh bạn trẻ, để tôi giúp cậu dạy dỗ, điều chỉnh lại, cam đoan về sau sẽ ngoan ngoãn như con mèo nhỏ."

"Anh dám" thấy được sự nguy hiểm, Quan Nghị nhíu mày, lấy thân mình che trước mặt cô.

"Anh hùng cứu mỹ nhân sao? Trước hết hãy tự lượng sức mình đi đã" kéo anh ra, bốn tên xúm vây anh lại, Quan Nghị hô to theo trực giác "Thải Lăng, chạy mau".

"Em…" không kịp đáp lại, du côn A bắt lấy cánh tay cô, đùa giỡn xoa xoa. "Quan…" kêu cứu theo bản năng, Quan Nghị sốt ruột nên đã xung đột với bọn chúng.

Tình hình hoàn toàn không khống chế được, hai má, ngực, bụng đã trúng mấy đấm, bị phân tâm nhìn về phía cô, cô bị nhốt trong góc, đôi mắt vẫn giữ vẻ quật cường, chịu đựng không rơi một giọt lệ.

Ban đầu anh đã lo lắng về tình huống này, dung mạo của Thải Lăng rất đẹp, dễ dàng khiến cho người khác nảy sinh ý đồ xấu, bọn chúng có tận sáu người, anh có làm thế nào cũng không nắm chắc sẽ bảo vệ cô an toàn, nếu bọn chúng đòi tiền, như vậy là tốt nhất, chỉ sợ là…

Cứ như thế này, xem ra không ổn.

Mấy chữ "hiếp dâm tập thể" hiện lên trong đầu, cả người anh cứng đờ, lửa giận đột nhiên sinh ra, không biết sức mạnh từ đâu tới, anh gắng sức khua đấm, cánh tay trái từng bị thương hoàn toàn không biết đau, vùng thoát khỏi sự vây khốn, anh xông đến phía Lạc Thải Lăng, dốc hết toàn bộ sức lực, đưa tay ra giữ lấy cô. "Đi mau!"

Chạy lại phía chiếc xe, cô run rẩy mà khởi động máy, đi thật nhanh.

Cho tới khi đã vào nhà, cô vẫn chưa thực sự hoàn hồn sau sự việc ngoài ý muốn vừa rồi, cơ hồ việc bị đám du côn uy hiếp vẫn quanh quẩn trong đầu…

"Thải Lăng…" anh đi đến gần cô khẽ gọi, tay chưa chạm vào cô, cô đã sợ hãi ôm chặt lấy anh, "Quan Nghị, em sợ muốn chết".

"Ừ" cảm giác thân thể cô còn run rẩy, anh vòng tay ôm cô, vỗ nhẹ trấn an "Em rất mạnh mẽ". Cho tới bây giờ cô vẫn chưa rơi một giọt nước mắt nào,

đổi lại nếu là người khác, sớm đã khóc ròng.

"… Em không nên khiêu khích bọn chúng" cô can đảm nhận sai.

"Là tại tôi không làm tròn trách nhiệm bảo vệ em".

"Không phải vậy" cô đứng thẳng người, nhìn anh "Anh đã làm rất tốt".

"Thật sao?"

"Đương nhiên, vì bảo vệ em, anh đã bị thương không ít" bàn tay mềm mại xoa hai má anh, cánh tay bầm tím, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Dựa vào sức mạnh lúc nãy, cô không chút nghi ngờ, để bảo vệ cho cô khỏi thương tổn, anh sẽ không tiếc liều mình cùng đám du côn kia.

"Bông tai của em bị rơi rồi."

"A?" đưa tay lên sờ, đôi bông tai quả nhiên là bị mất một chiếc, chắc chắn là đã rơi trong lúc hỗn loạn vừa rồi.

"Sao lại như vậy chứ" đó là quà sinh nhật 20 tuổi mà Đỗ Phi Vân tặng cô, cô đã chọn đeo nó trong ngày đặc biệt này.

Nhìn biểu hiện đau lòng của cô, anh hỏi "Rất quan trọng sao?"

Cô nhìn lại anh, vẻ mặt như đứa trẻ con bị cướp mất đồ chơi yêu thích, "Đó là do một người quan trọng tặng, mặc kệ thế nào, anh phải bồi thường cho em".

"Điều đó…" đừng nói là muốn tìm cũng khó tìm được, cho dù muốn mua, hẳn là số lượng có hạn hoặc phải đặt làm riêng, xem ra giá trị rất xa xỉ…

Nhìn vẻ mặt khó xử của anh, cô cười nói "Nếu không, dùng cái kia thay thế cũng được".

Theo ánh mắt cô dời đến chiếc hộp nhung đỏ để trên giường, thần sắc cứng đờ.

"Được không, được không, được không?" cô liên tục hỏi, trong mắt tràn đầy mong muốn. Cô luôn dùng ánh mắt này nhìn anh, mà anh cũng luôn không thể nhẫn tâm với ánh mắt ấy.

Lễ vật này, đã ở bên người anh suốt 2 năm, vốn, cũng là quà sinh nhật 20 tuổi của một người.

"Sao không nói gì? Vậy coi như là anh đã đồng ý?" cô tháo nốt chiếc bông tai còn lại, để vào túi anh. "Coi như là anh với em đổi đi".

Quan Nghị nắm chặt tay, cố nén cảm xúc kích động.

Cô không hiểu được ý nghĩa của vật ấy, anh cũng không nói nên lời, dù sao… giữ ở bên người cũng không có tác dụng, vậy tặng cô, cũng không sao.

Lặng im một lát, anh cứng ngắc gật đầu, không để ý đến chút chua chát trong đôi mắt hơi cụp xuống của cô.

Nở nụ cười thật tươi, cô vươn tay ra lấy, mở nắp hộp ra, bông tai pha lê sáng lấp lánh, dưới da thịt trắng nõn mềm mại của cô, tỏa ra một vàng sáng rực rỡ, đẹp lung linh chói mắt, như thể cô vốn dĩ là chủ nhân của nó…

Trong nháy mắt, anh như bị choáng ngợp.

"Không phải anh nói, chưa tặng em quà sinh nhật sao?"

"Ừ."

"Vậy, em muốn lấy cái này" mang theo nụ cười nhẹ làm say lòng người, cô tiến đến, hôn lên đôi môi vẫn đang sửng sốt của anh.

———

"Hôm nay có gió gì mà anh trai yêu quý của em lại mời em ăn tối?" Đỗ Phi Vụ nói "Hay là trời sắp mưa?"

Đỗ Phi Vân nhéo chóp mũi em gái "Dạo này bận quá".

"Đúng vậy, anh rất bận rộn, em chỉ là một cô em gái bé nhỏ không đáng để bận tâm mà thôi, không quan trọng chút nào" Nghe thật là chua mà. Anh sớm biết rằng, cô em gái tinh quái này, đã muốn trêu ai thì sẽ không dễ buông tha người đó.

"Em có việc gì, không phải nhận được điện thoại của anh là vội vã đến đây? Nói những lời này mà không sợ cắn vào lưỡi?" Anh đối với người nhà đã quá rõ ràng, cũng không dung túng cô bịa đặt gây chuyện.

Đỗ Phi Vụ lè lưỡi "Anh không phải nói em như vậy, thương Lăng Lăng cũng không ít hơn em." có khi cảm thấy anh như có tận hai em gái.

“Con nhóc, em còn ghen tỵ với Thải Lăng?” lúc trước chính cô hào phóng nói muốn tặng anh trai cho bạn thân, mười năm sau mới đổi ý, có phải đã quá muộn?

“Ai bảo anh chỉ lo cho cậu ấy, không quan tâm đến em. Mặc kệ, hôm nay anh phải cùng em ăn cơm, đưa em đi dạo phố, đi xem phim, anh trả tiền” kéo cánh tay anh trai, lắc qua lắc lại, ra vẻ nũng nịu của con gái.

“Làm gì có chuyện này? Gần đây cũng không gặp cô ấy, ngay cả quà sinh nhật cũng phải nhờ quản gia chuyển dùm!”

“Hả?” bước chân khựng lại “Cậu ấy đang bận cái gì?”

“Sao em không tự mình hỏi cô ấy?” anh cười nhẹ, thản nhiên nói sang chuyện khác “Không phải em muốn xem phim sao?”

Đỗ Phi Vụ hoàn hồn, vội vàng chạy theo “Này, anh, nhất định là anh biết. Chuyện gì Lăng Lăng cũng kể với anh mà. Nói đi, nói đi, em nhất định sẽ không khai ra là anh nói”.

“Đỗ Phi Vụ, anh không phải mấy bà tám” không thích hợp nói lung tung.

“Em đâu có bảo anh giống như vậy. Nói đi mà, đừng có dụ người ta tò mò!” đem hết tất cả chiêu thức mình biết, cố gắng quấn lấy.

Đỗ Phi Vân ngoái đầu nhìn lại, đang định nói điều gì, tầm mắt lướt qua đỉnh đầu cô, dừng ở một điểm.

Quan Nghị. Đó là nguyên nhân khiến anh chú ý.

Đỗ Phi Vụ thấy anh trầm mặc, cũng nhìn về hướng đó “Này, kia không phải là cô gái vẫn thầm mến anh từ lâu sao? Anh đột nhiên có hứng thú với cô ta?” hiển nhiên mục tiêu của họ là khác nhau.

Anh đưa mắt nhìn em gái.

“Diêu Thiên Tuệ, học muội thời cấp ba của anh, cô ta thích anh từ lâu, anh luôn nhẹ nhàng, lịch sự, như có tình rồi lại như vô ý làm người ta vừa yêu vừa giận, không biết là nên buông tha hay là tiếp tục yêu anh.”

“Liệu em có thể giải thích một chút, tình trạng hiện tại kia là thế nào?” tuy rằng khoảng cách hơi xa, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn thấy hai bên không phải là mối quan hệ bình thường.

Đỗ Phi Vụ nhún vai: “Anh không hiểu gì về tâm lý phụ nữ hết. Người cô ta thích không tỏ tõ thái độ, đương nhiên là phải tìm người thích cô ta để an ủi rồi, sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ?”

Là như vậy sao? Đỗ Phi Vân nhíu mày suy ngẫm.

“Xin lỗi, Tiểu Vụ, anh có chút việc, hẹn ngày khác sẽ đưa em đi dạo phố”.

“Ơ, anh đi đâu” mãi đến khi bị vứt bỏ, Đỗ Phi Vụ còn không dám tin, anh cứ bỏ rơi cô một cách quang minh chính đại thế sao?!

“Anh trai đáng ghét…” ô hô, quả nhiên là anh không thương cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Dưới bầu trời sao lấp lánh.

Bên bờ đê, từng trận gió biển thổi tới, anh và cô dựa lưng vào nhau nhìn lên sao trời.

“Quan, anh có nhớ không, năm tốt nghiệp trung học, tại nơi này, chúng ta đã mua một tá bia, uống đến say khướt”.

“Ừ”. Còn nhớ, đó là lần đầu tiên trong đời anh nếm mùi say rượu, hai người đều bị mắng thảm.

“Chúng ta luôn mang theo hai bình rượu, ban đêm ngồi ở chỗ này, anh nghe em tâm sự, lần đầu tiên trong đời biết động lòng, thích một chàng trai, anh là người biết đầu tiên.”

“Ừ”. Đã lâu, đó là chuyện trước kia.

“Anh ấy mượn sách giáo khoa của em, nhìn em vài lần, em sẽ vui vẻ mấy ngày ngủ không yên, lần nào cũng nói với anh, để anh biết niềm vui sướng của em”.

“Ừ”. Luôn là như vậy, cô nói, anh nghe, cô chưa bao giờ biết, cũng không cần hiểu cảm giác của anh.

“Anh ấy nói chuyện với các nữ sinh khác, xem thường sự tồn tại của em, em khóc hết lần này đến lần khác, anh liền yên lặng theo giúp em uống rượu, cho em mượn bờ vai để khóc”.

Những đêm như vậy, cô khóc xong rồi, nhưng anh lại cả đêm không thể ngủ được.

“Em từng nghĩ, chỉ cần anh ấy để ý đến em, muốn em vứt bỏ tất cả cũng được”.

“…” tiếng trả lời càng lúc càng nhỏ.

Rốt cục cô ngồi thẳng người lại, nhìn thẳng vào anh. “Anh biết rõ hơn bất cứ ai rằng em rất thích anh ấy đúng không?”.

Quan Nghị không nói, chăm chú nhìn cô, không hiểu đêm nay cô nói những lời này là có dụng ý gì.

Cô đưa tay lấy hai lon bia, bật nắp, đưa cho anh một lon, cùng anh khẽ chạm. “Cạn ly, giống như những lần trước, không say không về”.

Ngửa đầu lên uống hết sạch lon bia, Quan Nghị thuận theo hành động của cô mà uống.

“Quan, đây là lần cuối cùng chúng ta ở nơi này cùng nhau uống rượu”. Uống xong một lon bia, cô nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Anh dừng lại một chút, kinh ngạc nhìn cô.

“Thực xin lỗi…” dưới ánh trăng, hai giọt nước mắt trong suốt rơi xuống đôi gò má “Quan, hãy tin em, anh rất quan trọng đối với em, nhưng em… không có cách nào, em rất yêu anh ấy, em không còn cách nào… chỉ cần có một chút hy vọng được ở bên anh ấy, em cũng không muốn buông tay, em không thể, không thể mạo hiểm gì để anh ấy hiểu lầm… Anh có thể hiểu và bỏ qua, đúng không?”.

“Anh ta, cuối cùng đã nhìn thấy em sao?” Trầm mặc hồi lâu, anh khẽ hỏi câu này.

“Quan…” từ vẻ mặt của cô, anh có thể thấy câu trả lời.

“Được, anh đã biết”.

“Đừng trách em, Quan” đôi mắt còn vương lệ khẩn cầu anh hiểu và bỏ qua. “Anh luôn luôn đối tốt với em như vậy, bao dung em như vậy, nhất định anh muốn em hạnh phúc hơn bất cứ ai, đúng không? Một lần cuối cùng, em biết mấy năm nay đối với anh không công bằng, đây là lần cuối cùng tùy hứng em đối với anh, xin anh, hãy bao dung em thêm lần nữa, em cần lời chúc phúc của anh”.

Biết rõ sẽ gây cho anh bao đau đớn, nhưng ngay cả biểu hiện nỗi đau ấy cũng không cho anh giữ lại, cầu xin sự thông cảm của anh, để cô không thẹn với lương tâm mà rời đi, cô thật ích kỉ.

Anh nhớ tới người con gái luôn bị anh để lại sau lưng kia, ngẩng mặt nhìn anh cười, lúc sau quay lưng trong mắt lại tràn đầy vẻ trống vắng, phải chăng tâm trạng ấy rất giống với anh lúc này?.

Trong lòng rơi lệ nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: “Ừ, đi đi, em vui vẻ là tốt rồi”.

Cô cần lời chúc phúc thì anh cho cô.

Cho tới bây giờ luôn là như thế. Không thích anh, nhưng lại không cho phép trong lòng anh có người con gái khác, nhiều năm qua, trong mắt anh chỉ có mình cô, toàn tâm toàn ý ở sau lưng chờ đợi cô khi bất lực tìm đến mà dựa vào.

Mà hiện tại, cô muốn chắc chắn, không muốn mắc nợ, còn muốn anh khích lệ cô truy tìm hạnh phúc, anh cũng phải cười lên để cô đi.

Bất luận yêu cầu của cô không hợp lí bao nhiêu đi nữa, anh vẫn chiều theo.

“Cảm ơn anh, Quan, thật sự cảm ơn” nghiêng về phía trước, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi anh, sau đó đứng dậy. “Hẹn gặp lại.”

Anh và cô đều biết một câu hẹn gặp lại này, đối với hai người hiện tại mà nói, hoàn toàn như dấu chấm hết.

Đêm nay qua đi, ngay cả yêu cô, anh cũng không thể.

Anh không quay đầu lại, không muốn nhìn cô rời đi, một mình lặng lẽ ngồi trong đêm đen, thật lâu, thật lâu sau.

Từ khi quen biết tới nay, từng li từng tí, mỗi một hình ảnh, mỗi một tình tiết, anh từ từ nhớ lại. Một mình uống hết những lon bia mà cô để lại, tiêu hóa hết nhưng gì mà cô lưu lại, một mình ngồi đến đêm khuya.

Đau đớn đến cùng cực, trái tim sớm đã tê liệt.

———-

"Thải Lăng, không cần chờ anh"

Trên bàn có mảnh giấy được đè lại, viết vài chữ qua loa, không nói rõ là đi đâu.

Lạc Thải Lăng cầm mảnh giấy, cất vào túi áo.

Từ ngày đó, cô vì chờ anh mà bỏ lỡ sinh nhật 20 tuổi của mình, anh bắt đầu để lại giấy. Chưa chắc cô sẽ đến nhưng nếu anh về muộn, sẽ để lại, không muốn cô phải đợi lâu.

Nhưng mà… chờ anh dường chư đã trở thành thói quen của cô, cho dù biết đến đêm anh mới về, cô vẫn đợi đến những phút cuối cùng mới rời đi. Có khi chờ được rồi, cũng chỉ để nhìn anh một cái, rồi cười cười chúc ngủ ngon.

Anh hỏi: "Em không thấy mảnh giấy sao?"

Cô luôn trả lời anh: "Có, em vừa tới, đang định về". Cô không cho anh biết, cô phí bao nhiêu thời gian, chỉ để chờ đợi câu chúc ngủ ngon kia.

12 rưỡi, cô đứng dậy đóng sách vở, cất lại lên trên giá sách, sau đó nghe "bịch" một tiếng, đúng lúc cửa bị đẩy ra, mà tiếng va chạm là do Quan Nghị đụng phải tủ giày dép phát ra.

Cô tiến lên đỡ anh, một mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi. "Anh uống rượu?"

Anh cố gắng mở mắt, giống như để nhìn rõ cô. 30 giây sau mới thả lỏng thân thể mặc cho cô đỡ.

"Rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu vậy?" cô nhíu mày. Nhìn anh bước đi còn không nổi, lúc này mà hỏi cha mẹ anh là ai, anh cũng không trả lời được.

Nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ, tiếp tục nghĩ, giơ ngón tay về phía cô để diễn tả con số.

"Tám bình? Chuyện gì vui lắm sao?" cô cười nhưng bên trong không cười.

Lắc đầu. "Bảy lon bia Đài Loan và một bình rượu mơ".

"Một mình anh uống?" Hôm nay là ngày vui gì hay sao? Cô không tin một người cũng có thể uống thành như vậy.

Anh nhắm mắt, tùy ý để thân mình xiêu vẹo ngã xuống giường.

Người này có thể nói tiêu biểu cho câu "im lặng là vàng". Có người uống rượu say thường trở nên ồn ào, Quan Nghị thì lại bài trừ trường hợp này, cho dù uống rượu cũng không thể mở được cái miệng như vỏ trai của anh.

Cô lắc đầu, đến phòng tắm lấy khăn mặt làm nóng. "Quan Nghị, qua đây, em giúp anh lau…" cô im miệng, ngạc nhiên trông thấy nước mắt không kịp che giấu của anh chảy xuống, thấm vào gối.

Anh không có ý che lấp, mở to mắt nhìn lên trần nhà, ánh mắt hoang vắng.

Tim cô như bị bóp chặt, buông thanh âm nhẹ nhàng, khẽ vuốt mặt anh. "Đã xảy ra chuyện gì vậy, Quan Nghị?"

Anh vẫn không nói lời nào, như là đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hoặc như là để tâm hồn đi đến một nơi rất xa, rất xa xôi.

"Anh đừng như vậy, Quan Nghị" cô khổ sở đỏ vành mắt "Nói gì đi được không? Em sẽ lo lắng".

Anh chậm rãi đưa tầm mắt về phía khuôn mặt cô, cô không biết, anh có nhìn thấy mình không. Ánh mắt hoảng hốt làm đau lòng cô.

Đôi mắt sáng lấp lánh ánh nước, phảng phất có nỗi thương xót sâu nặng. Dường như nỗi đau của anh sâu đậm bao nhiêu, thì cô cũng đau như vậy.

Tâm hồn trống vắng, toàn thân lạnh lẽo, rất đau khổ, anh theo bản năng áp sát nguồn nhiệt ấm áp kia, cứ như vậy hấp thu từng giọt tình cảm an ủi dịu dàng, làm ấm cái lạnh của thể xác và tinh thần.

Lạc Thải Lăng kinh ngạc thừ người ra khi anh tiến gần chạm vào môi cô.

Anh… say đến mê muội sao?

Cảm giác ấm nóng đến tê dại trên môi không phải là ảo giác, anh thật sự đang hôn cô, ở cần cổ cô cắn cắn cũng không phải là ảo giác, anh đang tạo ra

những dấu hôn, bàn tay trên người cô sờ soạng lung tung, lại thêm … Cô hít vào một hơi, trước ngực cảm thấy có chút lạnh, mà mặt của anh đang chôn ở trước nơi anh vừa kéo rơi áo.

"Quan Nghị" anh thực sự nhận thức rõ cô là ai chứ?

Anh không lên tiếng đem cô kéo ngã xuống giường, cùng anh quấn quýt thành một.

Nếu cô muốn lẩn tránh, chắc chắn là được, thậm chí cô còn có thể đánh mạnh vào đầu anh như là đáp trả lại hành động sàm sỡ cô. Nhưng… bình tĩnh mà nhìn anh, một hồi lâu cô nhẹ giọng thở dài, ôm lấy cổ anh, dâng lên đôi môi đỏ mọng.

"Em yêu anh, Quan Nghị"

———-

Đau, rất đau.

Quan Nghị rên rỉ, nghi ngờ đầu của mình đang phản lại anh. Nhưng mà ngoài đau đầu ra thì lại có thêm một loại cảm giác thả lỏng thoải mái khác, giống như sự sung sướng sau khi cùng ai đó cuồng nhiệt ân ái vậy…

Ân ái?

Trong đầu chợt hiện lên một đoạn hình ảnh mơ hồ, cả người anh giật mình tỉnh lại.

Vừa mở mắt, đả kích hơn nữa khiến anh trong nháy mắt đờ đẫn.

Anh… đang nằm mơ sao? Anh và cô… như thế nào lại?

Phản ứng của anh làm quấy nhiễu cô, Lạc Thải Lăng ưm một tiếng, gối đầu lên vai anh, hướng về phía cổ, gò má non mềm vô thức cọ sát làn da ở cổ anh.

Anh không dám nhúc nhích chút nào, dường như nín thở. Vốn là cơ thể hai người gần sát vô cùng thân mật, vừa cử động thì da thịt trần trụi dưới chăn tiếp xúc nhau, đùi phải mịn màng của cô gác lên hai chân anh, bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực anh, anh hoàn toàn có thể cảm giác được bộ ngực sữa tròn trịa cùng với dáng người mê hồn khiến cho kẻ khác phải điên cuồng mà phụt máu mũi… Bất quá anh thực sự không có mặt mũi nào để giải thích với cô, bởi vì một bàn tay của anh rất háo sắc mà phủ lên mông cô.

Một luồng khí nóng bốc lên đầu anh, anh vừa ân hận, vừa xấu hổ, đang suy nghĩ làm thế nào để thoát ra khỏi tình cảnh này, thì cái đầu nhỏ chôn ở cổ anh bỗng hơi động, mí mắt mệt mỏi mở ra.

"Chào buổi sáng" không hiểu ý thức đã tỉnh táo lại chưa, cô ngẩng lên hôn anh một cái, vén mái tóc dài xuống giường mặc quần áo.

Anh sững sờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn cô, không nói được lời nào.

"Đừng nhìn em như vậy, eo em gần như bị bẻ gãy, không còn đủ sức cùng anh thêm lần nữa đâu".

"Ừm… Tối qua anh làm em rất mệt sao?" lời vừa thốt ra khỏi miệng, anh liền hối hận muốn đập đầu chết ngay lập tức. Mày thật là ngu, Quan Nghị! Nói cái gì vậy chứ!

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lúc. "Ba lần thì phải"

"…" Cô ấy thật sự trả lời?

"Bữa sáng muốn ăn gì? Ý em là trừ em ra!" Mặc quần áo xong, quay đầu lại vẫn thấy anh sững sờ ngồi trên giường.

Một cảm giác xấu hổ muốn chết liên tục kéo đến. "Nếu có thể thì, trứng và bánh nướng, cảm ơn".

"Không thành vấn đề, chờ em mười phút".

Năm phút đồng hồ sau, anh mặc quần áo, rửa mặt, chải đầu tử tế rồi mới đi ra, đứng ở cửa phòng bếp, nhìn cô đánh trứng, bật bếp, động tác lưu loát giống như đã từng làm qua trăm nghìn lần…

Trước đây, ngay cả trứng cô cũng chiên toàn dính chảo, sủi cảo còn không phân biệt được đã chín hay chưa…

Phát hiện sự hiện hữu của anh, cô chỉ chỉ bên ngoài ra lệnh "Ngoan ngoãn đi ra phòng khách ngồi, ngay lập tức".

Vốn là anh không biết phải làm gì với mối quan hệ phức tạp hiện tại của họ, nhưng thái độ của cô lại giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tối qua là lần đầu tiên của cô, anh biết. Cô dùng chính tấm thân trọn vẹn của mình để vỗ về những tổn thương của anh, cho đi tất cả những gì mà mình có thể, nhưng lại không yêu cầu gì cả, thậm chí cố dùng thái độ tự nhiên nhất, khiến anh không cảm thấy áp lực.

Cô gái này, dùng trái tim chân thành nhất để quan tâm đến anh, anh không phải không cảm nhận được, nhưng là, anh có thể cho cô một lời hứa hẹn sao? Anh hiện tại… Ngay cả bản thân mình còn không biết thế nào, làm sao dám chắc chắn sẽ mang lại cho cô hạnh phúc?

Lòng anh, còn vì một người con gái khác mà đau đớn.

"Mới sáng sớm đã ngơ ngẩn gì vậy? Mau ăn đi, không phải anh có tiết học lúc mười giờ sao?" Một bàn có trứng và bánh nướng, thêm một ly sữa tươi được đưa đến trước mặt anh, ngay cả thời khóa biểu của anh cô cũng thuộc làu làu.

Cô đã trả giá bao nhiêu? Mà anh tự hỏi, có thể hồi đáp cô bao nhiêu?

Đối mặt với cô, không phải không áy náy, không phải lòng không chua xót… Chính là, một hình bóng khác, đã chiếm cứ tim anh quá lâu, lâu lắm, lâu lắm, lâu đến mức đã trở thành thói quen của anh, không có cách nào xóa nhòa, để đem cô cất vào trọn vẹn.

Nhưng cô, chưa từng bao giờ oán trách, cả đời này, anh liệu có thể gặp được bao nhiêu người con gái chờ đợi anh như vậy?

Hít một hơi thật sâu, anh kiên định mở miệng "Thải Lăng, hãy cho anh thời gian".

"Hả?" cô đang cắn dở bánh nướng kẹp trứng, dùng ánh mắt hỏi.

"Anh không biết là cần bao lâu, nhưng xin em cho anh một chút thời gian để cố gắng, cho em điều em muốn".

Những lời như từ trên trời rơi xuống này làm cô sững sờ không biết phải làm sao.

Anh, anh, anh… Sao bỗng nhiên… Dường như có gì đó hiện lên trong ánh mắt, cô vội vã cúi đầu, làm bộ như bận ăn bữa sáng, miệng lẩm bẩm không rõ.

"Hả?" cô ấy đang mắng "ngu ngốc"? Ý là… không chấp nhận?

"… Ngốc nghếch! Anh không thấy là em luôn chờ đợi điều này sao?" giọng nói rất nhỏ, nhẹ nhàng nói như thế.

———-

Hai người họ lúc đó, chưa hẳn là hứa hẹn, nhưng cảm giác rất tốt, rất thân mật.

Anh nói, cho anh một chút thời gian để cố gắng, đổi lại anh sẽ học cách làm thế nào để quan tâm cô, nhưng dường như vẫn không làm nổi, anh cảm nhận được, vĩnh viễn cô cứ trả giá, mà anh thậm chí không biết mình có thể vì cô làm chút gì.

Là yêu đối phương nhiều hơn, sâu sắc hơn nên đã định sẵn là phải chịu thiệt? Từ lúc ý niệm này hiện lên trong đầu anh, cô đã vì anh mà chuẩn bị thật tốt, nhưng anh chưa bao giờ biết cô nghĩ gì, muốn gì, thích gì…

Khi anh hỏi vậy, cô cười cười trả lời "Thế sao, vậy được rồi, thứ nhất anh phải nhớ kĩ một điều là, em thích ăn mì sợi của Nhật".

Mì sợi sao? Anh nhớ kĩ.

Anh thử từ từ lí giải sở thích của cô.

"Uh, em muốn cùng người mình thích nắm tay đi dạo, ngắm sao trong đêm mùa hè".

Đây là điều cô ấy muốn? Thật mà một ý nghĩ bình thường.

Sau khi ăn cơm xong, anh cùng cô đi dạo một vòng quanh công viên, dắt tay cô, vô tình phát hiện ra bàn tay vốn mịn màng không tì vết, giờ đã không còn mềm mại như lúc mới quen. Vì anh, cô từ bỏ vẻ thiên kim tiểu thư được chiều chuộng, đổi lấy một đôi tay bình thường, giúp người mình yêu giặt áo, nấu cơm… mà điều duy nhất anh có thể làm được để báo đáp, là cố gắng ăn hết những món ăn cô làm.

Thỉnh thoảng, cô lại dừng đũa, chỉ cười nhẹ mà nhìn anh nhấm nháp những món ăn cô tự tay nấu.

"Tại sao không ăn?" Anh hỏi.

Cô lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào khóe miệng.

Có dính hạt cơm? Cho rằng cô sẽ vươn tay giúp anh gảy ra, cô lại ôm lấy cổ anh, đưa lên đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng mút đi.

Anh sửng sốt, lúng túng đến đỏ mặt, chưa có thói quen hai người thân mật như vậy, cô ngồi trên đùi anh, tay anh còn không biết nên để ở chỗ nào.

"Hôm khác, lại mua một tá bia về uống, anh thấy thế nào?" cô ghé vào tai anh, nhẹ giọng hỏi.

"Em muốn uống?"

“Không, muốn cho anh uống.”

“Vì sao?” say rượu rất đau đầu, anh không nghĩ sẽ làm một con sâu rượu.

“Khi anh uống say, có vẻ nhiệt tình hơn” yêu kiều làm nũng, ở bên tai anh thổi khí.

Anh đỏ hết tai, trực giác liên tưởng đến câu “ba lần”.

“Hay là, em tự làm mình say, cho anh muốn làm gì thì làm?” sao cũng được, cô rất dễ thương lượng.

“…” hình như cô rất thích trêu chọc anh, nhìn bộ dạng nói không ra lời của anh.

Một chiều mùa hè, cô đến tìm anh, để ý đến bước đi không bình thường của cô, anh dò hỏi, cô nói không cẩn thận bị trật chân. Anh lúc này mới giật mình, lúc cô đến tìm anh thì người đầy mồ hôi, thở hồng hộc, từng là đại tiểu thư yểu điệu, lại đến nơi không có máy lạnh, không có thang máy, quả là khó khăn đối với cô. Thời gian dài như vậy mỗi ngày đều leo sáu tầng lầu để tìm anh, cũng chưa từng than phiền lấy một câu.

Anh thật sự tự hỏi, có phải nên đổi chỗ ở.

Khi anh hỏi ý kiến cô, cô không chút suy nghĩ liền trả lời “Đừng! Ở đây đã lâu như vậy, sao lại phải chuyển? Em cứ ba ngày lại đến đây, cũng có cảm tình với nơi này. Huống chi, cách đó không xa còn có công viên nhỏ, môi trường rất tốt, em thích ăn cơm xong cùng anh nắm tay đi dạo”.

Bởi vì cô nói như vậy, nên chuyện này bị gác lại.

Không phải cô không biết anh đang suy nghĩ cái gì. Trước đây chọn nơi này, chủ yếu là vì tiền thuê nhà rẻ, một mình đi học ở bên ngoài, tất nhiên phải chi tiêu tiết kiệm, cho dù muốn chuyển nhà, cũng phải chờ nửa năm nữa, anh tốt nghiệp, có công việc và thu nhập ổn định rồi hẵng nói sau, cô không muốn anh vì lo ngại cho cô mà phải thay đổi thứ gì.

Vào ngày nghỉ, thỉnh thoảng hai người thường hẹn nhau đi dạo phố. Anh rất ít khi chủ động đụng chạm cô, đa phần đều là cô chủ động gần gũi, thỉnh thoảng hôn anh, ôm anh một cái, lấy ngôn ngữ của cơ thể bày tỏ sự quyến luyến của mình. Thời tiết dần dần chuyển lạnh, cô thích chui vào trong áo khoác của anh tránh gió, giống như con mèo nhỏ làm nũng với chủ nhân. Sau một thời gian, anh từ ban đầu không được tự nhiên, dần dần quen với sự thân mật của cô, hương thơm trên người cô, cùng với cảm giác khi ôm thân thể mềm mại kia.

Có nhiều lúc, bọn họ ở trong căn phòng nhỏ của anh, pha một bình trà, rồi cùng nhau xem phim, cô tựa vào vai anh mà ngủ, anh lại ôm cô lên giường, chia sẻ với nhau cái chăn ấm áp.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, nhưng tình cảm lại cứ thế tăng dần, ấm cả trái tim.

Từ mùa hè đến mùa đông, bên nhau hơn nửa năm đã, cô dùng trái tim mềm mại nhất bao dung anh, không để tâm anh bước đi quá chậm, bất kể là cô trả giá mười phần, anh chỉ hồi đáp được ba phần. Bởi vì có cô bên cạnh, cùng anh vượt qua những ngày đau đớn đến sa sút tinh thần, một lần nữa vá lại trái tim tan nát.

Một hôm, gió lạnh chợt ùa về, bữa tối bọn bọ ăn vịt om gừng cho ấm người, rượu làm khuôn mặt trắng hồng say lòng người. Buổi tối hôm đó, cô nằm trong lòng anh sưởi ấm, gò má cọ cọ trên ngực anh.

“Quan Nghị, em có thể mượn rượu giả điên không?”

Rượu? Anh buồn cười nhíu mày. “Em chỉ bình rượu nếp đó sao?” Lại là bình rượu nếp đã được hâm nóng, hơi bốc lên chỉ còn nửa bình, say được mới là lạ.

“Có quy định không được sao?”

“Không có!” cho nên cô dự định “say mèm”?

“Rất tốt” từng nụ hôn nhỏ rơi trên cổ anh, lại hôn dần đến hầu kết, hàm dưới, bên tai, bàn tay hướng đến nút áo của anh. Cơ thể anh trở nên căng thẳng, lại bị đôi môi đỏ mọng mềm mại mất hồn kia chọc ghẹo đến nổi điên, thất bại mà rên rỉ, nhào đến hung hăng hôn chặt môi cô.

Cô hoàn toàn không cần suy nghĩ, cơ thể đã quen thuộc anh như bản năng. Có lẽ anh không nhớ, nhưng cô thì có. Mỗi một tấc da thịt của cô đều nhớ rõ từng cái ôm của anh, hai thân thể quấn lấy nhau, vui sướng tìm đến những tiết tấu nguyên thủy nhất, đó là trái tim chung nhịp đập, thân thể giao hòa.

Khi thức dậy vào sáng sớm hôm sau, thấy mình cùng với thân hình xinh đẹp không tấc vải quấn chặt vào nhau thì đã không còn chấn kinh như nửa năm trước, thậm chí trước khi đầu óc ý thức được hành vi của mình, anh đã mút lấy đôi môi thơm kia, cho cô một nụ hôn dịu dàng.

Hôm đấy, anh rất say, nhiều chi tiết đều là một mảnh mơ hồ, nhưng tối qua, anh rõ ràng nhớ kĩ từng chi tiết, mỗi một biểu cảm nhỏ của cô. Cô là một cô gái đặc biệt, trong lúc kích tình lại cầm lấy tay anh cắn cắn, khi cao trào ánh mắt như có hơi nước, âm thanh yêu kiều ngâm lên cùng một câu nói, cùng một cái tên.

“Em yêu anh, Quan Nghị.”

Đêm hôm qua, cô ấy nói rất nhiều lần, từng tiếng chạm vào tim anh.

Nỗi đau như bị xé rách ngực tựa như đã là chuyện xa xôi lắm, anh bắt đầu hy vọng, hy vọng anh với cô, tình yêu chân chính sẽ đến vào một ngày nào đó.

Anh hiểu rõ, cô gái này, cô có thể cho anh tất cả, thật sự một lòng, tình sâu như vậy, cô xứng đáng được anh dùng một tình yêu trọn vẹn để báo đáp.

_____

Vừa từ bên ngoài trở về, chợt nghe thấy tiếng quát tháo của chị Vương "Quan Nghị, di động anh kêu kìa, nhanh lên một chút. Tiểu Lăng đã gọi ba lần rồi".

Bỏ hộp cơm trong tay xuống, Quan Nghị bước nhanh đến, nhấc điện thoại lên nghe "Thải Lăng sao?"

"Em đây. Anh đi đâu vậy? Di động cũng không mang".

"Mua cơm trưa. Không phải em bắt anh phải ăn đủ ba bữa đúng giờ sao?".

"Được rồi, có thể cho qua."

"Có việc gì vậy?" Ngay cả anh cũng không phát hiện rằng khi nghe thấy giọng nói của cô thì vẻ mặt mình sẽ trở nên nhu hòa hơn nhiều, khóe môi nở nụ cười như có như không: "Hôm nay anh có thể về sớm một chút không?".

"Ừ, em chờ một chút" anh bỏ điện thoại ra, quay sang hỏi "Chị Vương, hôm nay tôi có thể về sớm không?".

"Có hẹn à? Nể mặt Tiểu Lăng, được rồi, thả anh về, ở đây có tôi trông là đủ rồi".

"Cảm ơn" cầm lại điện thoại "Chị Vương bảo…"

"Em nghe thấy rồi. Không ngờ là em lại có mặt mũi như vậy, anh nên học tập em một ít".

"Bà Quan biết làm người là tốt rồi, anh không cần học" không phục vì luôn bị trí thông minh lanh lợi của cô trêu đùa, anh buột miệng nói ra theo bản năng, trả đũa cô một cú.

Quả nhiên bên kia sửng sốt vài giây, tựa như phản ứng không kịp… Thế này… Tính là tán tỉnh ve vãn sao? Anh đã mở mang đầu óc hơn rồi?

"Ưm, em thích cách xưng hô này, anh có thể gọi nhiều lần hơn nữa, ông Quan!"

Thanh âm ẩn giấu ý cười trêu chọc, anh hơi bực "Em rốt cuộc muốn nói gì?"

"Hừ hừ. Đầu trâu vẫn là đầu trâu, lãng mạn không quá nổi ba giây" - Lạc Thải Lăng lẩm bẩm thầm trách "Hôm nay là ngày kỉ niệm một năm chúng ta quen nhau, em biết anh nhất định đã quên".

Một năm? Đúng không? Hai người họ quen nhau như vậy cũng đã được một năm? Thật nhanh.

Anh nói nhẹ nhàng "Mấy giờ tan học? Anh đến đón em".

"Không cần đâu. Em muốn về trước nấu bữa tối. Anh thích ăn cơm Trung bình thường dưới ánh đèn hay là ăn cơm Tây dưới ánh nến?".

"Đều được" Về phương diện ăn uống, từ trước đến giờ anh không kén chọn, nếu không lúc mới quen biết cô, làm sao có đủ nghị lực để ăn hết đồ ăn cô nấu.

"Vậy anh nhớ về sớm, em sẽ chuẩn bị rượu, trước tiên đem anh chuốc say, rồi tắm rửa thơm tho chờ anh".

Nghe trong lời nói của cô có chút mập mờ, tai anh đỏ lên "Em có thể nói chuyện bạo dạn hơn chút nữa không?".

"Thế sao… Tiện đây hỏi một câu, anh muốn em mặc mát mẻ một chút để chờ anh, hay là để anh tự mình cởi, cái nào có cảm giác hơn?".

"Em, em đang nói cái gì vậy" cô vừa nói ra, anh nghe cũng thấy xấu hổ.

"Không lẽ anh nghĩ mặc quần áo làm? Em không muốn, như vậy không cảm giác được nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của anh".

"Anh chưa nói anh nghĩ mặc quần áo làm…" anh ngay lập tức im miệng, liếc thấy cô gái ở cửa hàng đang cố nín cười trông như sắp vỡ mạch máu.

"Ha ha, nói như vậy tức là quyết định thế rồi nhé, em chờ anh" bên kia giống như đã đạt được mưu đồ, thanh âm vô cùng khoái trá cúp điện thoại.

Ông trời ơi! Anh phải làm người thế nào đây?

Dường như muốn tỏ vẻ không liên quan tới mình, anh buông điện thoại, làm như đó không phải của anh, vờ như không hề có đoạn đối thoại vừa rồi.

Năng lực giữ bình tĩnh của chị Vương quả thực khiến người ta bội phục, lại có thể làm như không có việc gì mà đi ung dung thong thả, đi đến góc mới tuôn ra một tràng cười long trời lở đất.

Ông trời ơi! Đây là Quan Nghị sao? Tiểu Lăng dạy dỗ cũng thật tốt! Ha ha ha, cô càng muốn cười…

Quan Nghị lúng túng không thôi, giống như bề bộn nhiều việc xoay người đi ra, đi được vài bước, tiếng chuông di động lại vang lên, anh rất muốn giả vờ như không nghe thấy, nhưng là…

"Quan Nghị, điện thoại kìa, tôi biết anh nghe thấy" thình lình lại bồi thêm một câu "Nhiều vấn đề như vậy không cần phải bàn bạc kĩ càng sao?"

Chết tiệt!

Anh không cam tâm đi về, cũng không nhìn kĩ, vừa nhấc điện thoại đã nói "Em lại có việc gì…"

"Quan…" một âm thanh nhỏ, ôn nhu cất lên, rút hết hơi thở của anh.

Giọng nói mà anh từng đêm chờ đợi, đã dùng hết sinh mệnh cùng tình cảm cố chấp mà yêu say đắm…

Rất xa xôi, lại cũng rất quen thuộc.

Trong nháy mắt, tất cả những đau đớn, đều quay lại, chi phối toàn bộ cảm giác của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

"Đã lâu không gặp, em khỏe không?". Anh thật không ngờ cô lại gọi điện thoại cho anh, cũng thật không ngờ, một thời gian dài sau gặp lại, chỉ có thể bình thản hỏi một câu như vậy.

Cô từng là người con gái anh yêu đến điên cuồng, đã làm tim anh đau đớn đến tê liệt. Gần 9 tháng, biển vẫn thế, trời vẫn thế, vẫn là hai người, thế nhưng…

Khi quay đầu lại, không gió, không mưa, cũng không còn tình.

Anh nhìn đồng hồ. Gần 7 giờ, Thải Lăng đang đợi anh, bọn họ hẹn nhau 8 giờ.

Rốt cuộc cô làm sao vậy? Gọi anh ra đây, nhưng lại không nói gì, bảo anh cùng cô uống rượu, giống như trước kia…

Trước kia? Khoảng thời gian đó, không thể quay lại, là do cô lựa chọn, tự tay vứt bỏ…

Anh không uống với cô, chỉ im lặng nhìn cô uống từng ngụm từng ngụm bia vào miệng. Bốn lon bia rỗng bị vứt lăn lóc bên cạnh, định mở lon thứ năm, anh lấy tay ngăn cô, "Tuệ, em uống nhiều rồi".

Ngoài dự đoán, cô quay lại nắm lấy anh, không chờ anh chuẩn bị tâm lí cho tình huống này, vội hôn chặt môi anh.

Anh kinh ngạc.

Nụ hôn của cô rất cuồng nhiệt, dường như cố ý muốn để lại dấu vết trên người anh, không cho phép anh dễ dàng quên đi, trong lúc môi răng quấn quýt ấy, nếm được vị nhàn nhạt của rượu, cô cắn mút môi anh đến đau nhức.

Anh đẩy cô ra, thở nhẹ, "Tuệ, em làm gì vậy?".

Cô không để ý đến câu hỏi của anh, vẫn tiếp tục hôn sâu, cố ý đốt cháy anh.

Quan Nghị bị cô làm cho tâm tình hoảng loạn, nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của cô, cô mặc kệ, thuận thế hôn xuống cổ anh.

"Quan, quay về bên em, được không. Chúng ta làm lại từ đầu…" tiếng nói nỉ non mờ hồ truyền đến tai, nhưng anh không dám chắc mình nghe đúng như vậy.

Cô, sao cô lại…

Nếu là trước kia, anh sẽ mừng như điên không nói thành lời, nhưng hiện tại…

Hiện tại, anh có Thải Lăng, có một lời hứa đang chờ được thực hiện.

"Tuệ, anh không thể, anh đã có…"

Cô như không nghe thấy, ngăn chặn môi anh, lại hôn, dây dưa, hai tay vội vàng cởi bỏ nút áo anh, tham lam hôn dần xuống…

Suy nghĩ bị hành động của cô làm xáo trộn, đầu óc hỗn loạn, nhớ tới Thải Lăng rất thích hôn anh như vậy, ở cổ và ngực anh cố ý cắn cắn tạo thành những vết hồng nho nhỏ, sau khi thực hiện được mưu kế, vui vẻ tươi cười đắc ý như một đứa trẻ…

Anh chấn kinh, lấy tay đẩy cô, chật vật, kinh loạn lùi sau mấy bước, tránh đi dây dưa.

Dưới ánh trăng, đôi mắt ngấn lệ của cô nhìn anh, anh không dám nhìn lại, dời tầm mắt, điều chỉnh hô hấp.

Anh cười khổ. Đã từng, anh khát khao có được cô hơn bất cứ ai, cảm xúc này bị chôn chặt dưới đáy lòng, cho đến bây giờ vẫn ảnh hưởng đến anh, không thể để như vậy, anh dứt khoát cự tuyệt cô.

"Anh… không cần em nữa?".

Tiếng nói ai oán truyền đến, Quan Nghị cực kì kinh ngạc.

Nói như vậy, vừa rồi cô quả thật muốn ở nơi này hiến thân, không phải do anh nghĩ quá đà?

"Anh đã… không còn thương em sao? Ngay cả anh cũng không muốn em, ngay cả anh cũng không muốn em …" cô thì thào tự nhủ, cầm lon bia, ngửa đầu lên uống.

"Tuệ… em đừng như vậy" với tay đoạt lấy lon bia, ngăn cản hành động tự ngược đãi mình của cô. Giờ phút này cảm xúc của cô quá mức cuồng loạn, anh có thể cảm nhận được.

Từng đặt quá nhiều tình cảm vào cô nên anh không có cách nào khác, anh không thể bỏ mặc cô lúc này.

Cô quay người bám vào vai anh, ở trước ngực anh khóc nức nở thành tiếng.

Anh nhẹ giọng thở dài, vỗ nhẹ lưng cô, "Đã xảy ra chuyện gì? Anh ta đối xử với em không tốt?"

Nước mắt của cô, cho đến bây giờ đều là vì người con trai kia.

"Anh ấy… anh ấy không thương em, anh ấy vốn dĩ không thương em, anh ấy chỉ lợi dụng em… Em thật ngu ngốc, cứ tin tưởng là anh ấy thật lòng, từ đầu tới cuối, em chỉ là một con ngốc bị anh ấy lừa…".

Thì ra là thế. Thảo nào đêm này cô thất thường như vậy.

"Đến bây giờ em mới nhận ra, trên đời này nếu có ai thương em nhất thì cũng chỉ có anh, nhưng em lại làm tổn thương anh như vậy… Thực xin lỗi, thực xin lỗi, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không? Lần này, em sẽ rất quý trọng, sẽ hết lòng đáp lại tình cảm của anh, em sẽ, em sẽ trở thành một người con gái đáng để anh yêu…".

Quan Nghị im lặng nghe, lồng ngực thu hết nước mắt của cô, tựa như vô số lần trước đây.

Từng là người con gái anh thương sâu đậm, thấy cô đau khổ hối hận, nội tâm không thể thờ ơ. Nếu cô sớm nói với anh như vậy, có lẽ kết cục của bọn họ cũng không thành ra thế này, nhưng là hiện tại…

Vì sao người ta luôn tỉnh ngộ muộn màng như vậy, ngay sau khi mất đi?

"Thật xin lỗi, Tuệ. Anh … không thể".

"Không thể?" cô kinh khiếp nâng lên hai mắt đẫm lệ, "Là vì, trong lòng anh đã có người thay thế vị trí của em?".

Anh trầm mặc.

"Bạn gái? Hai người hẹn hò?" cô lại hỏi.

Bạn gái? Anh bị hỏi khó.

Bọn họ chưa từng trực tiếp khẳng định mối quan hệ này, bởi vì cô nói sẽ chờ anh, chờ anh thật lòng, chờ anh hứa hẹn.

Không có hứa hẹn, vậy quan hệ của bọn họ phải định nghĩa như thế nào? Bạn bè? Tri kỷ? Bạn tình?

Từ cuối cùng làm anh chấn động. Không, anh tuyệt đối không thể đặt hai chữ tồi tệ này lên người cô.

"Đúng là bạn gái" anh trả lời vô cùng kiên định.

"Anh yêu cô ta chứ? Nói cho em biết, anh yêu cô ta giống như yêu em lúc trước? Anh thật sự có thể quên hết về em, toàn tâm toàn ý yêu cô ta sao?".

Anh có thể không? Quan Nghị không cách nào trả lời được.

Một đoạn tình cũ đã khắc dấu quá sâu dưới đáy lòng, anh không thể trong chốc lát mà quên sạch, nhưng tim anh hiểu rất rõ, người anh nên thật lòng đối đãi là ai.

"Cô ấy đối với anh tình thâm ý trọng. Anh không thể phụ cô ấy".

"Tình thâm ý trọng… Ha ha ha! Hay cho cái gọi là tình thâm ý trọng…" cô bỗng dưng cười lớn, cười đến chảy nước mắt, "Lạc Thải Lăng, cô thật là độc, cô khiến cho hai người đàn ông đều một lòng một dạ với cô, tôi thua thật thảm…".

Quan Nghị nhíu mày "Em biết cô ấy?".

"Biết? Ha, em đâu chỉ biết, cái tên này là ác mộng của em" cô ngừng cười, lau đi nước mắt, dùng ánh mắt hết sức nghiêm túc nhìn anh, "Anh có biết 'tình thâm ý trọng' của cô ta là như thế nào không? Là dùng bất cứ thủ đoạn bỉ ổi nào, lấy sự thương tổn của người khác để đổi lấy! Cô ta bảo người đàn ông yêu cô ta tiếp cận em, khiến chúng ta chia cách, thừa dịp anh đau lòng mà tiếp cận anh, đạt được những thứ cô ta muốn… Mưu kế thâm hiểm như vậy, em cảm thấy không bằng, nên em sẽ bại thê thảm".

"Tuệ…" liên tiếp lên án, anh nhíu mày nghe.

Hình dung người khia trong lời nói của cô, là Thải Lăng?

Không, thế nào anh cũng không tin, anh biết Lạc Thải Lăng khéo hiểu lòng người, luôn có ánh mắt chân thành thẳng thắn, sẽ không phải loại người hay bày mưu tính kế. Nhưng anh cũng biết, quen Thiên Tuệ đã sáu năm có lẻ, cô không phải người chuyên bịa đặt gây sự, tuy có nhiều lúc tùy hứng, nhưng việc chửi bới người khác, cô tuyệt đối không làm.

Vậy… những lời tố cáo này rốt cuộc là như thế nào?

"Đúng vậy, cô ta đoạt được những thứ cô ta muốn, nhưng còn người khác thì sao? Cô ta có nghĩ đến cảm nhận của người khác hay không? Cô ta lợi dụng chân tình của người đàn ông yêu cô ta, cô ta giẫm đạp lòng tự tôn của em, còn anh… cũng bị cô ta mưu tính, cô ta khiến anh cảm thấy áy náy, không thể không đáp lại…" nói xong lời cuối cùng, nước mắt rơi theo gò má, cô chôn mặt trong lòng bàn tay, bất lực khóc thất thanh.

Cô thà là Đỗ Phi Vân không tiếp cận cô, không cho cô một hy vọng vào tình yêu gì cả, ít nhất cô còn có thể đứng từ xa nhìn anh, hâm mộ anh, cho dù chỉ là giấc mơ khó thành sự thật, cô vẫn có thể ôm ấp hy vọng, chờ mong đến một ngày được cùng anh sánh đôi, bất kể thế nào đều tốt hơn hiện tại…

Mộng tan vỡ, tuyệt vọng mà nhận rõ anh vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô, tình cảm của cô, chính là công cụ để anh giúp người con gái anh yêu. Hiện thực quá tàn nhẫn, hung hăng nhục nhã tấm chân tình của cô.

Thảo nào! Thảo nào anh đối với cô thế nào vẫn thiếu một chút nhiệt tình, dịu dàng, săn sóc nhưng lại không có cảm giác thân thiết giữa những người yêu nhau, ngay cả hôn nhau cũng âm ấm, không cảm nhận được tình yêu nồng cháy.

Cô đã hơn một lần nghi ngờ, anh rốt cuộc có yêu cô hay không?

Lấy vấn đề này đến hỏi anh, anh cười cười vuốt ve cô "Đây là sự lo được lo mất của những cô gái khi yêu như lời đồn đại sao, giờ anh đã biết rồi!".

Nói vài ba câu, phá tan nghi ngờ của cô.

Nhưng cô vẫn lo lắng, cô không thể chạm đến trái tim anh, cái cảm giác không thể nắm bắt, không thể xác định này lúc nào cũng quấy nhiễu cô. Mãi đến một hôm, phát hiện ra tấm ảnh trong ví da của anh, trong ảnh là một người con gái thanh tú xinh đẹp, là mẫu người đẹp chỉ cần một ánh mắt là có thể làm cho đàn ông nín thở.

Theo trực giác của phụ nữ, cô bỗng hoảng loạn, khóc lóc truy hỏi anh, anh không lấy làm phiền mà trấn an cô, nói đó chỉ là em gái ở bên cạnh nhà lúc nhỏ, không có gì khác, khuyên cô đừng quá suy nghĩ.

Nhưng cô không tin, nếu chỉ là em gái thì sao lại cất giữ tấm ảnh cẩn thận trong lớp sâu nhất của cái ví, tựa như giấu vào tận trong tâm hồn nơi không ai biết tới…

Cô cảm thấy bất an một cách lạ thường. Buổi chiều tối hôm ấy, nghe anh em họ nói chuyện, cuối cùng đã biết được đáp án.

Đỗ Phi Vụ hỏi anh nguyên nhân hẹn hò với cô.

Cô thương anh đã rất nhiều năm, nếu anh động lòng, sẽ không phải đến tận bây giờ mới hành động.

Đỗ Phi Vụ đã hỏi ra nỗi nghi hoặc trong đáy lòng cô, mà trước đây cô vẫn chưa thể mở lời, cô ấy còn nói… "Cô ta vốn không phải mẫu người anh thích, không thể hiểu nổi vì sao anh với cô ta lại ở bên nhau. Em vẫn nghĩ rằng, người anh thích là Thải Lăng"

"Tiểu Vụ! Chuyện này không được nói lung tung."

"Em nói lung tung? Anh đối với Thải Lăng thế nào, đến người mù cũng nhận ra được. Lúc nhỏ cậu ấy cầu hôn anh, vẻ mặt của anh rất dịu dàng, không giống như đang dỗ dành trẻ con chút nào. Mấy năm nay, anh vẫn luôn ở bên cạnh cậu ấy, không phải bởi vì cậu ấy nói anh chờ cậu ấy 10 năm sao? Anh vẫn không quên đúng không?"

"Không phải như vậy, cô ấy… anh chỉ coi cô ấy như em gái" Câu trả lời rất chính đáng nhưng lại yếu ớt đến nỗi bản thân anh cũng chột dạ.

"Thế sao, em gái ư! Đỗ Phi Vân, anh đừng làm như cả thế giới này đều là người ngốc được không? Nguyện vọng gì của cậu ấy, anh cũng đều đáp ứng, chuyện của cậu ấy, anh luôn coi là quan trọng, cậu ấy chịu oan ức, anh tức giận hơn ai khác, cậu ấy thuận miệng nói một câu, bất kể thế nào anh cũng giúp cậu ấy hoàn thành, cái này gọi là em gái sao?"

Giọng nói trào phúng làm anh không có cách nào chống đỡ.

"Thành thật khai mau, em không phải không hiểu anh. Anh và Lăng Lăng rốt cục có chuyện gì vậy?"

"Chả sao hết, cô ấy đang yêu" Giọng điệu thản nhiên, dường như chuyện đó không liên quan đến anh.

"Mà đối tượng không phải là anh?" Đỗ Phi Vụ cực kì kinh ngạc. "Anh đã nghĩ thông suốt?"

"Sao lại không?"

"Vậy anh cũng không tất luần quần trong lòng, tìm Diêu Thiên Tuệ làm thế thân để trốn tránh nỗi đau chứ! Đây không giống với tác phong của anh, nhất định còn có nguyên nhân khác đúng không? Ngay từ ngày đầu biết anh hẹn hò với cô ta, em đã cảm thấy không thích hợp, nếu anh không nói rõ em sẽ tự mình đi hỏi Lăng Lăng hoặc Diêu Thiên Tuệ, chắc anh không hy vọng em ở trước mặt hai người họ nói những điều không nên nói chứ?"

"Em đừng làm bậy, Tiểu Vụ!" Uy hiếp hiệu quả, anh thở dài, thỏa hiệp, "Người mà Lăng Lăng thích trong lòng đã có người con gái khác, anh chỉ là giúp cô ấy một phen mà thôi".

"Cái gì trong lòng có người khác, lại giúp cô ấy một phen…" Ngừng lại, hiểu ra mà trợn tròn mắt, "Anh nói, anh vì giúp Lăng Lăng loại bỏ tình địch, nên gượng ép chính mình qua lại cùng Diêu Thiên Tuệ? Như vậy còn nói 'mà thôi'?"

Sau đấy bọn họ còn nói gì, cô đã không còn nghe rõ nữa, tim cô đã bị câu nói "ép chính mình qua lại với Diêu Thiên Tuệ" làm máu chảy đầm đìa. Cuối cùng, chân tình của cô lại bị dẫm nát dưới đất, bị chà đạp như chẳng đáng một đồng…

Cô thật sự không nghĩ rằng, anh phải ôm tâm trạng như vậy, "gượng ép" chính mình "chịu đựng" cô. Không thể chấp nhận nổi sự thật đó, cô làm loạn một hồi, hung hăng tát anh một cái.

Anh không tránh né, cũng không biện minh cho mình, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, "Thực xin lỗi, anh đã nghĩ… đấy cũng là điều em muốn". Anh thật sự nghĩ, anh làm như vậy, đối với mọi người đều tốt đẹp.

Cô muốn? Anh nghĩ cô muốn loại tình cảm bố thí này? Diêu Thiên Tuệ cô không hèn mọn như vậy! So với việc anh không thương cô, còn đau đớn gấp ngàn lần.

Cô rất đau, rất hận. Mấy cô chiêu cậu ấm nhà giàu ấy chỉ biết đi điều khiển tình cảm của người khác, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của những người đó, vô cùng ích kỷ, thật kinh tởm!

Mà cô với Quan Nghị… Lại vô tình trở thành vật hy sinh dưới tay bọn họ.

"Tuệ…". Cô khóc quá tuyệt vọng, anh không đành lòng.

"Đừng đi… đừng rời xa em, em chỉ còn mình anh, ngoài anh ra, em không còn gì hết…" Tựa như một người đang chìm dần xuống nước, giữ chặt lấy tấm gỗ duy nhất nổi trên sông, lúc này anh không thể tránh đi, nhìn cô khóc trong ngực anh, nếu ngay cả anh cũng bỏ mặc cô, anh không biết cô sẽ thành ra thế nào.

Đợi đến khi cảm xúc của cô đã ổn định, anh đưa cô về, ở cửa, cô nắm lấy tay anh, "Đừng đi, ở lại với em". Ngụ ý trong lời nói, không cần nói ra cũng hiểu.

Anh bình tĩnh rút tay về, "Thải Lăng đang chờ anh".

"Thải Lăng, Thải Lăng, Thải Lăng! Vì sao các người đều chỉ nghĩ đến cô ta, vậy còn em? Em không đáng một đồng ư?" Cô bị cái tên này bức đến điên rồi.

“Tuệ, anh nợ cô ấy”. Bất kể thế nào, anh không thể bỏ Thải Lăng mà đi.

“Anh còn không hiểu sao? Cô ta bày mưu đùa giỡn, làm tổn thương em, tính kế với anh, tất cả đều do cô ta dựng nên, anh căn bản không cần cảm thấy áy náy với cô ta”.

“Đó là chuyện khác, anh sẽ tìm cô ấy hỏi rõ ràng, nếu đúng như lời em nói thì cô ấy nợ em một lời giải thích. Nhưng bây giờ anh không thể có lỗi với cô ấy”. Anh và Thải Lăng, còn chưa nói rõ mọi chuyện, anh không thể làm như vậy.

Ánh mắt anh kiên định, cô hiểu, cô không thể giữ anh lại…

Cô, đã mất đi người cô yêu, cũng mất luôn người yêu cô.

Cô buông lỏng tay, nhìn theo bóng anh rời đi, sóng triều vô biên vô hạn lặng lẽ tràn đến, bao phủ cõi lòng tuyệt vọng.

———-

Về đến nhà , đã là lúc nửa đêm. Lạc Thải Lăng gục trên bàn ăn, không chống đỡ được sự mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Anh nhẹ chân đến gần, trên bàn mỗi một món ăn đều hoàn hảo, nến trên giá đã cháy hết chỉ còn lại tàn sáp… Trong chốc lát, cảm giác chua xót chiếm lấy tim anh. Trái tim của cô, phải chăng cũng giống như bàn thức ăn này, từ nóng đến nguội, không đợi được người hưởng thụ. Sự đợi chờ của cô, phải chăng cũng giống như những ngọn nến này, bị cháy đến gần hết, không thể tỏa ra ánh sáng, chỉ còn lại những giọt nến lạnh lẽo…

Nhìn khuôn mặt cô đang ngủ say vì mệt, sự đau lòng bóp chặt trái tim đang cảm thấy hối lỗi của anh.

Động tác đưa tay khẽ vuốt tóc đã làm cô thức giấc, khẽ run lên, chớp chớp mắt, nhìn thấy anh, cơn buồn ngủ bị cuốn đi sạch, vội vã ngồi dậy: “Anh đã về rồi!”

“Ừ. Thải Lăng, anh…”

“Anh ăn gì chưa? Có muốn ăn một chút không?”

Muốn nói xin lỗi cô, nhưng lại bị gián đoạn bởi sự quan tâm chăm sóc ấm áp, anh nuốt lời, im lặng gật đầu, cầm bát đĩa lên.

“Chờ đã! Để em đi hâm nóng lại, dạ dày anh không tốt, không nên ăn đồ ăn nguội”. Nhìn bóng dáng cô ở trong bếp bận rộn chạy qua chạy lại, trong lòng anh hết sức rối bời.

Vì sao cô lại tốt với anh như vậy? Anh thất hẹn, cô không tức giận? Không oán trách? Ngay cả một câu chất vấn cũng không có?

Anh biết, để chuẩn bị cho ngày hôm nay, cô đã bỏ ra rất nhiều tâm tư, lòng tràn đầy chờ mong… cuối cùng anh lại phụ lòng cô, làm cô thất vọng, trước sau cô vẫn bao dung anh.

Ăn cơm mà lòng không yên. Khi anh tắm xong từ phòng tắm đi ra thì cô đã dọn dẹp bàn ăn, rửa sạch bát đĩa.

“Rất mệt phải không? Nhìn anh ăn cơm cũng thất thần”. Bàn tay mềm vuốt ve khuôn mặt anh, anh để ý thấy miếng băng dán OK, nhớ tới lần đầu tiên cô giết cá, vì muốn nấu canh cá cho anh ăn đỡ đau bụng, dường như máu của cô còn chảy nhiều hơn con cá.

“Nếu bây giờ em yêu cầu anh làm việc ‘tiêu hao thể lực’, phải chăng rất vô nhân đạo?” Cô láu cá nháy mắt mấy cái, đem sự quan tâm mơ hồ pha lẫn với tiếng cười hài hước.

Anh nói không nên lời, đối mặt với cô như vậy, anh không thể nói gì được.

“Trêu anh thôi! Anh mau nghỉ ngơi đi, cũng đến lúc em phải về rồi”. Đang định xoay người, anh thình lình kéo cổ tay cô, hôn thật sâu.

Lạc Thải Lăng kinh ngạc.

Anh chưa từng hôn cô như thế này, cuồng nhiệt như đứa trẻ bị lạc, vội vã phải bắt được thứ gì đó, cô lờ mờ cảm nhận được, một thứ cảm xúc mâu thuẫn thâm sâu… Là chuyện gì đây?

Nghi hoặc của cô, khi thoáng nhìn thấy vết hồng hồng được che đậy dưới cổ áo anh thì đã được giải đáp.

Đó… không phải do cô lưu lại.

Cô đã hiểu, vì sao tối nay anh thất hẹn, cùng với nguyên nhân thất thường sau khi anh trở về.

Tâm trạng mâu thuẫn cực độ kia, thì ra là thấy áy náy.

Anh cảm thấy… phụ lòng cô.

“Anh thật muốn ‘tiêu hao thể lực’ sao?”. Cười cười khẽ đẩy anh ra, chỉnh lại cổ áo anh, che lại những dấu vết không phải của cô, “Anh ngủ đi, em muốn về nhà”.

Anh định nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói được gì, trầm mặc tiễn cô ra về.

———-

“Anh đã nói với cô ta chưa?”. Hôm sau, Diêu Thiên Tuệ tìm đến anh, ngay lập tức truy hỏi.

“Anh không thể hỏi” Quan Nghị mâu thuẫn nhắm mắt.

Thải Lăng làm gì, đó là một chuyện khác, nhưng cô đối với anh, là không thể nghi ngờ. Anh làm sao có thể mở miệng chất vấn cô một chuyện mà đến anh cũng không tin?

“Anh không nói, được! Để em nói.”

“Tuệ, em đừng…” Anh sợ cô nói bừa, làm tổn thương Thải Lăng

“Tại sao không? Đó là cô ta nợ em. Chẳng lẽ anh vẫn muốn tiếp tục dây dưa với cô ta thêm nữa? Nếu anh không đành lòng, vậy em sẽ ra mặt giúp anh kết thúc.”

Kết thúc? Cả người anh chấn động. Anh không nghĩ sẽ kết thúc với cô…

Đang muốn mở miệng, tầm mắt thoáng nhìn thấy một bóng người với sắc mặt tái nhợt, nắm chặt khung cửa bên ngoài căn phòng khép hờ.

“Thải Lăng!” Anh kinh ngạc.

Cô bước từng bước một tới, mắt vẫn chăm chú nhìn anh, “Đây là nguyên nhân tối hôm đó anh thất hẹn?”

Đối mặt với chất vấn của cô, Quan Nghị không thể phản bác. Đêm đó quả thực anh vì Thiên Tuệ quá đau lòng nên đã thất hẹn với cô.

Ngược lại Diêu Thiên Tuệ nhẫn nhịn không nổi, “Cô dựa vào cái gì mà trách cứ anh ấy? Là cô không từ thủ đoạn trước, cưỡng cầu những thứ không thuộc về mình, Quan Nghị không hề nợ cô gì hết”.

Cô… không từ thủ đoạn? Anh cũng nghĩ như vậy?

“Cô làm ơn im miệng, đây là chuyện của tôi và anh ấy”. Cho dù như thế, cô cũng muốn nghe chính miệng anh nói, người ngoài không có tư cách phán xét.

Diêu Thiên Tuệ không thể nhịn được nữa, khuôn mặt xinh đẹp không tì vết kia gợi lên sự oán hận quá sâu đậm ở cô, bắt lấy Thải Lăng, giơ tay giáng xuống một cái tát, “Đây là cô nợ tôi!”. Tất cả mọi nỗi đau của cô đều do cô gái ích kỷ này gây ra.

Lạc Thải Lăng không đề phòng, bất ngờ lùi sau hai bước, Quan Nghị đưa tay đỡ lấy cô “Thải Lăng…”.

Tầm nhìn bỗng chốc mờ mịt, đứng vững lại, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn anh chăm chú, “Anh cũng nghĩ như vậy?”. Ngay cả anh cũng cảm thấy cô không biết xấu hổ mà quấn lấy anh, anh ngầm đồng ý cho cô ta làm như vậy?

“Anh…” Anh có thể nói gì đây? Một bên là người con gái anh đã bảo vệ hơn sáu năm, một bên là người con gái đối xử với anh bằng cả tấm chân tình, anh làm thế nào cũng không đúng.

Khẽ thở dài, anh hỏi, “Em quen Đỗ Phi Vân?”

Phi Vân? “Chuyện này thì có liên quan gì tới anh Phi Vân?”

“Anh Phi Vân? Quan, anh nghe thấy rồi chứ”. Chỉ cách gọi tự nhiên thân mật này cũng cho biết tình cảm của bọn họ không phải là ít, làm Diêu Thiên Tuệ tràn ngập oán hận.

Quan Nghị nhắm mắt, rốt cuộc không còn lời nào để nói.

Anh đã nhìn thấy đau khổ của Thiên Tuệ, anh phải làm sao để che chở cô chứ?

“Quan Nghị, anh nợ em một lời giải thích”.Tránh khỏi sự giúp đỡ của anh, kiên quyết nhìn anh. Cái đau nơi gò má, vẫn kém xa thái độ của anh, khiến tim cô trở nên băng giá.

“Cô ấy nói, là em muốn Đỗ Phi Vân tiếp cận cô ấy, làm anh cùng cô ấy không còn quan hệ, sau đó…”. Sau đó như thế nào, trong lòng bọn họ đều biết rõ.

“Anh tin điều ấy?” Tin là cô làm những chuyện ti bỉ như vậy?

“Vấn đề không phải là tin hay không”. Đỗ Phi Vân vì cô, quả thật đã làm những chuyện như vậy, mà Thiên Tuệ quả thật đã chịu thương tổn, đó là sự thật.

Cô đã hiểu, cuối cùng cũng hiểu rõ ràng mọi chuyện, lại chỉ thấy… buồn cười đến cực điểm.

“Bởi vì anh Phi Vân không yêu cô, cô tính đổ hết tội lỗi lên đầu tôi?”. Thật nực cười, cô cư nhiên là chỗ lót đường trong tình cảm của người khác.

“Cô…”. Đối với Diêu Thiên Tuệ mà nói, đây đúng là một sự châm chọc sắc bén, chính cô ta không nắm giữ được trái tim người đàn ông kia, mà Thải Lăng lại nắm chặt…

“Có người ép buộc cô sao? Đó là cô cam tâm tình nguyện lựa chọn, bây giờ dựa vào cái gì mà oán trời trách đất? Nếu tôi thật sự làm như vậy, xem như đã cho cô cơ hội, không thể làm cho anh ấy yêu thương cô, dựa vào đâu đổ hết lỗi cho tôi?”

Trông thấy sắc mặt trắng bệch của Thiên Tuệ, Quan Nghị không đành lòng, “Thải Lăng, đủ rồi!”. Cô ấy đã rất đau khổ rồi, không nhất thiết phải xát muối lên vết thương đó nữa.

Không chịu được bản thân bị nhục nhã, Diêu Thiên Tuệ gào lên, “Cô thì có gì là giỏi! Quan Nghị không thương cô, cũng không yêu cô! Dựa vào áy náy cùng ý thức trách nhiệm để giữ anh ấy lại, so với tôi, cô càng thật đáng thương!”

“Tuệ…”. Cô ấy không nên nói như vậy. Quan Nghị định ngăn cản, cô lại dựa vào lồng ngực anh, khóc nghẹn ngào. Anh lại yên lặng, không cách nào trách mắng cô.

Trong lòng cô có oán hận, chỉ là… muốn phát tiết mà thôi.

Lạc Thải Lăng thờ ơ mà nhìn, trào phúng trước tình cảnh này.

Đã rõ ràng, không phải sao? Anh thương Diêu Thiên Tuệ chịu đau khổ, nhưng lại không phát hiện, vết thương của cô cũng đã chồng chất?

Cho tới giờ đều là như vậy, vì lo lắng cho Diêu Thiên Tuệ, anh để cô chịu thiệt thòi hết lần này đến lần khác, khinh thường cảm giác của cô, mặc kệ cô vì anh trả giá bao nhiêu, ở trong lòng anh, cô vĩnh viễn không bằng một giọt nước mắt của Diêu Thiên Tuệ.

Đây là, ‘kết thúc’ mà anh muốn sao?

Nhận rõ điều này, ngược lại cô thấy rất bình tĩnh, “Nếu em nói em không làm gì cả, anh tin chứ?”

Anh tin.

Không đợi anh trả lời, cô tiếp tục, “Tin hay không cũng không quan trọng, dù sao, bất kể là em có làm hay không, kết quả cũng đều giống nhau, chẳng qua anh cũng chỉ cần một lí do để mình không đuối lý, thanh thản thoải mái trở về bên cô ta mà thôi, không phải sao?” Cô châm chọc cười nhạt. A, rốt cuộc người bỉ ổi hèn hạ là ai đây?

Vì không muốn thẹn với lương tâm, bọn họ cũng thật ‘có lòng’.

Cô không khóc, kiên quyết không để nước mắt ngưng tụ.

Một khi rơi lệ, sẽ thật sự giống như câu nói “dựa vào áy náy cùng ý thức trách nhiệm để giữ anh ấy lại”, điểm tôn nghiêm này cô còn có.

“Em đã nói, là hợp là tan, chỉ cần anh nói một câu, cho dù cuối cùng anh vẫn chọn cô ta, em cũng sẽ không trách anh, nhưng tại sao lại phải dùng cách này, bức em không thể không hận?”

Cô đi lên phía trước, dùng tư thế giống y Diêu Thiên Tuệ lúc trước, một cái tát bất ngờ giáng xuống, “Cái tát này, là anh nợ em. Sau giờ khắc này, chúng ta đoạn tuyệt, không dính dáng gì nữa”.

Thái độ dứt khoát, Quan Nghị giật mình, trong nháy mắt, bỗng nhiên nhận ra chính mình đã tổn thương cô sâu đậm.

Nhìn thân ảnh nhỏ bé đã đi xa, ngay cả muốn giữ lại, cũng không thể tìm về.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9

Tám năm sau.

Sáng sớm đi vào văn phòng, Quan Nghị liền nhạy cảm phát hiện bầu không khí trong phòng làm việc có chút khác với ngày thường, sự háo hức bao trùm cả căn phòng.

Xưa nay quan hệ với mọi người không được tốt lắm, cũng không giao tiếp nhiều với đồng nghiệp, đương nhiên không ai chủ động đến nói cho anh có chuyện gì xảy ra.

Mãi đến tận giữa trưa, một nữ đồng nghiệp hẹn anh ăn cơm. Cô ta lập lờ tỏ vẻ đã có hảo cảm với anh được một thời gian. Mọi người đều đã là người trưởng thành, mặc dù anh có quan hệ rất lạnh nhạt với những người trong kinh doanh nhưng không đến mức ngây ngô mà không biết có người muốn bày tỏ tình cảm với mình. Vì thế nếu cần thì anh luôn dùng hết khả năng để từ chối lời mời một cách khéo léo nhất.

Có điều đây không phải là trọng điểm, quan trọng là từ miệng cô ta mà anh biết được, cảm giác khác thường khi nãy là bởi vì chỉ thị nhân sự mới của công ty.

"Anh không biết sao? Sáng nay mọi người cũng thảo luận về tin tức trong thông báo mới được ban hành đấy"

Vậy nên buổi trưa trước khi ra ngoài dùng bữa, anh tiện đường đi xem thử bản thông báo về nhân sự mới được đồn đại kia.

Ba giờ chiều.

Công ty cho nhân viên nửa giờ để nghỉ giải lao, có thể đi ra ngoài hít thở không khí hoặc uống chút trà.

Liêu Huệ Như đến gần anh, khom người nhìn kĩ thần sắc của anh, "Quan Nghị, anh có khỏe không?"

Anh ngẩng lên, gượng gạo ép ra một chút cười, "Không có việc gì đâu".

"Nhưng trông thần sắc anh không được tốt. Buổi trưa anh không đi ăn cơm à? Có muốn ăn chút gì không? Ở kia tôi có ít bánh bao".

"Không cần, cám ơn". Đã từng có bài học kinh nghiệm, phải cẩn thận khi mở rộng mối quan hệ, không báo đáp được thì đừng tiếp nhận ý tốt của cô gái nào nữa, làm tăng thêm gánh nặng trong lòng, loại cảm giác này rất đắng.

Đợi cô ta đi xa, anh mới lấy tay đè chặt dạ dày, cắn răng chịu đựng từng đợt co rút đau đớn.

Hít sâu vài lần, cảm giác đau đớn đã giảm bớt, anh với hộp thuốc, lấy ra hai viên, nhìn chăm chú vào tay, anh lộ ra một nụ cười khổ.

Nhìn thấy cái tên đã lâu không còn nhắc tới trên công văn nhân sự, trái tim dậy sóng mãnh liệt, cũng không còn bình tĩnh như trước.

Lạc Thải Lăng…

Tám năm… một thời gian dài như vậy, đủ để xóa đi tất cả những chuyện cũ với tình cảm xa xưa, nhưng anh chưa từng quên quá khứ, anh còn nợ cô một câu, nếu không nói thì đời này vĩnh viễn không thể an lòng để bắt đầu một cuộc sống mới.

———

Đầu tháng.

Sáng sớm tỉnh lại, cảm giác đau đớn ở dạ dày lại ập đến dữ dội khiến ngay cả xuống giường anh cũng phải cố hết sức.

Mệt mỏi ngã lại trên gối, thở dài không thể cố được nữa.

Từ khi cái tên kia một lần nữa xuất hiện trong cuộc đời anh, anh liên tục mất ngủ mấy đêm nay, áp lực tâm lý, cộng thêm mất ngủ, tinh thần đã không thể chịu được thêm nữa, bệnh dạ dày kinh niên cũng hoành hành vào những lúc thế này, quả thực chẳng có gì lạ.

Hôm nay là ngày Thải Lăng chính thức nhậm chức, căn cứ vào thông lệ của công ty những năm trước, sẽ tới các ban ngành để làm quen với môi trường làm việc, nhưng anh nghĩ, hôm nay anh rất khó đi ra khỏi cái cửa này.

Bọn họ luôn để vuột mất nhau. Tám năm trước, bỏ lỡ đường tình; tám năm sau, bỏ lỡ lần gặp lại.

Lòng chua xót, không biết tim đau hay cơ thể đau, anh nhắm mắt lại, chấp nhận sự thật.

Xin nghỉ ngơi hai ngày, anh trở lại vị trí làm việc, trong văn phòng đã có đề tài mới nóng hổi, tuy là không thích bàn tán cùng mọi người, nhưng ít nhiều anh vẫn nghe thấy giám đốc nhân sự mới xinh đẹp trẻ trung thế nào. Chỉ riêng thân phận "con gái rượu của chủ tịch" thôi là đã đủ để những chàng trai muốn đỡ phải phấn đấu trong ba mươi năm nóng lòng muốn thử. Vài hôm sau, nghe đồn danh sách những cái tên theo đuổi cô đã nhiều không kể xiết.

Bên tai, nghe người ngoài miêu tả cô xinh đẹp tự tin thế nào, phong cách thanh lịch khiến cho những người đàn ông độc thân ở khắp các ban ngành từ cao xuống thấp đều điên cuồng mê muội, vạch ra các mánh khóe theo đuổi… Chỉ có anh, bất động như núi.

Giữ nguyên quy luật của cuộc sống mẫu mực, đi làm và tan tầm đúng giờ, ngày qua ngày vẫn như cũ, danh sách dài những người điên cuồng kia, không bao giờ có anh.

"Trưa nay cùng nhau ăn cơm nhé."

11 giờ đúng, di động truyền đến tin nhắn chỉ vỏn vẹn một câu như vậy.

"Được."

Anh gửi tin trả lời. Thời gian dùng cơm buổi trưa, ở nhà hàng gần công ty gặp Diêu Thiên Tuệ.

Ở một bàn khác trong nhà hàng, cô gái vô thức gảy gảy thức ăn trong đĩa lớn trước mặt, ngồi đối diện cô là một chàng trai có nụ cười ấm áp, đôi mắt ánh lên vẻ hiểu rõ, "Có muốn đổi chỗ hay không?"

"Không cần". Cuộn sợi mì lên, ăn một cách thành thục.

"Chỉ sợ là không cảm nhận được mùi vị."

"Đỗ Phi Vân!" Hạ thấp giọng, ý tứ cảnh cáo.

"Được được được, không trêu em nữa" Anh là người thông minh, tuyệt đối sẽ không vạch trần tầm mắt không khống chế được của cô, luôn dừng lại ở chỗ kia.

"Nghe nói, em làm cho toàn công ty… không, là hơn nửa đàn ông độc thân trong giới kinh doanh điên cuồng mê muội và theo đuổi?". Cầu thang yên ắng, đi đến nơi có ít người qua lại, rời khỏi phía sau nhà hàng, Đỗ Phi Vân bắt đầu nói chuyện phiếm rất hào hứng.

———-

"Thế nào? Anh ghen?"

"Sao anh phải ghen? Tung hỏa mù thôi mà. Người cần ghen phải là ở đâu đó không có trong danh sách kia."

Lơ đãng một câu, khiến ngực cô như bị đâm.

Người đó… quả thực chưa từng điên cuồng vì cô, chưa từng… coi cô là quan trọng.

"Gặp lại anh ta, có cảm giác gì?"

"Chả có cảm giác gì hết" Một tiếng hừ nhẹ phản đối.

"À, không có cảm giác gì. Vậy ai ngày đầu tiên đi làm, vừa nhìn thấy tên họ kia liền hoảng sợ trong lòng?". Nếu như vậy mà nói là không có gì, thì anh thật sự không biết phải thế nào mới gọi là 'có cảm giác'.

Lạc Thải Lăng trừng anh một cái, nhưng không có cách nào phản bác.

Quả thực cô không muốn gặp lại anh trong tình huống như vậy; cùng nơi làm việc, cùng là nhân viên một công ty, ngày đầu tiên làm cô không kịp chuẩn bị. Trong ngày đầu tiên giám đốc mới nhậm chức cả gan nộp đơn xin nghỉ phép, trừ anh thì ngoài ra chắc chắn không tìm được người thứ hai.

Công ty này là của ba cô, cô xuất hiện ở đây là việc không ngoài dự đoán, vậy còn anh? Cũng làm việc ở đây, đơn giản chỉ là trùng hợp?

Điều này, khiến cô lập tức hoảng loạn.

"Anh còn dám nói! Người đi du học là em, chứ không phải anh, em không tin anh không biết chuyện anh ấy làm trong này". Lại còn không nói trước cho cô!

"Anh biết…" miễn cưỡng tiếp tục, "Không chỉ như vậy, những chuyện liên quan đến anh ta trong tám năm qua, anh đều biết hết, bao gồm cả chuyện anh ta cùng Thiên Tuệ chưa từng đứt liên lạc…" Anh dừng một chút. "Em muốn nghe không?"

"Không cần". Không cần anh nói, người không mù cũng có thể nhìn ra được.

"Vậy, em định thế nào?" Trước khi cô đi du học, bọn họ từng có ước định, không cần phải chờ đợi, nếu ngày nào đó cô trở về, anh vẫn chưa gặp được người con gái khiến mình động lòng, và cô gặp lại Quan Nghị cũng không còn cảm giác, vậy thì bọn họ sẽ đến với nhau.

Hiện tại, quyết định của cô là gì?

Vấn đề này, không cần trả lời nữa. Lạc Thải Lăng tiến lên, ngẩng mặt, "Hôn em…".

Tạm biệt Diêu Thiên Tuệ, anh cố ý đi đường xa, chọn lối đường mòn không người về công ty.

Anh cần chút thời gian, để suy nghĩ lắng đọng lại.

Nhìn thấy trước thang máy có trưởng phòng Long đang đứng đợi, chân anh chuyển hướng, cứ như vậy mà đi đến phía cầu thang bộ.

Mười tầng lầu đối với anh mà nói, tập mãi cũng thành thói quen, đã từng có người vì anh leo sáu tầng lầu trong suốt một năm mà không thấy khổ cực.

Từng bước, từng bậc, đi trong vô thức, đắm chìm trong những suy nghĩ của bản thân.

Đến chỗ rẽ, hai thân ảnh triền miên hôn nhau đập vào mắt.

Tuấn nam mỹ nữ thực rất xứng đôi, giống như những thần tượng đẹp như tranh vẽ trên màn ảnh.

Năm tháng cùng cười đùa, nắm tay nhau leo lên tầng lầu giờ đã thật xa xôi. Anh không làm kinh động đến bất cứ ai, nhẹ nhàng thay đổi phương hướng.

Một tầng cuối cùng… anh vẫn nên đợi đi thang máy.

———

Thường xuyên đau dạ dày, đối với anh mà nói đã không còn là một chuyện mới mẻ, nhưng gần đây, số lần đau đã tăng thêm nhiều. Trong trí nhớ, số lần đau ít nhất chỉ có năm ấy, có một người luôn luôn ở bên cạnh tha thiết dặn dò, ngày ngày chăm sóc…

Anh cau mày, uống thuốc, cố nhịn với tay lấy bản báo cáo công việc, trốn khỏi phòng họp.

Bộ phận IT, vốn không có những quy định cứng ngắc khi làm việc, phần lớn các đồng nghiệp cũng ở trong phòng họp đọc tạp chí, uống cà phê, còn có người đi ra ngoài uống trà chiều, toàn bộ bộ phận IT, anh xem như người có kỷ luật nhất.

Mệt mỏi quá. Anh thả lỏng sức chống đỡ, mí mắt hạ xuống.

Ôm tập tài liệu từ phòng thông tin đi ra, qua cánh cửa khép hờ của phòng hội nghị, thoáng nhìn thân ảnh bên trong, Lạc Thải Lăng bước chậm lại, để ý thấy tay trái anh đang đè vào vị trí dạ dày, sắc mặt tái nhợt đầy mồ hôi.

Đồ ngốc! Làm biếng mà cũng không biết đóng cửa.

Nhẹ nhàng khép lại cửa phòng họp, trên đường quay về văn phòng, lại lần nữa vô thức nhớ tới anh hình như chưa ăn bữa trưa.

Đáng đời! Ai kêu anh vừa thấy Diêu Thiên Tuệ liền mất hồn mất vía, ngay cả tâm trạng ăn cơm cũng không có. Cũng không xem lại cơ thể mình thuộc cái dạng gì, chỉ cần có tình yêu là đã no, nên đau chết đi mới đúng.

Thật sự rất không muốn để ý tới chuyện này, nhưng ánh mắt anh khi nhìn Diêu Thiên Tuệ, vẻ mặt hoảng hốt, cơm trên bàn ăn còn không động đến, cứ thay nhau hiện lên trong đầu cô.

Grừ! Thật phiền phức! Cô không tình nguyện mà thấp giọng nguyền rủa, chân hướng về phía anh.

Khi Quan Nghị tỉnh lại, đã là một tiếng sau.

Cảm giác đau đớn đã giảm bớt, anh đứng dậy quay lại bàn làm việc, thấy trên mặt bàn rất nhiều bánh bao với sữa tươi, anh nhíu mày, nghĩ thầm đợi lát nữa phải nói với cô Liêu một tiếng, anh không thể nhận.

Đang muốn chuyển số đồ ăn đó ra một góc, bỗng thấy có một tờ giấy được kẹp dưới hộp sữa.

"Đồ ngốc!"

Chữ viết này, giọng điệu giáo huấn này, tìm khắp trong trí nhớ, cũng chỉ tìm ra một người.

Mày cau lại rồi giãn ra, anh dừng động tác, sau đó, bóc vỏ bao, từng miếng từng miếng từ tốn nhai kĩ, nuốt vào bụng.

Trước lúc tan tầm, ông trời đổ mưa phùn rả rích đùa giỡn người trần, nhìn làn xe cộ qua lại như con thoi mà cắn răng chán nản.

Quan Nghị cười khổ. Xem ra vận số của anh hôm nay thật xui xẻo, sáng mai trước khi đi làm cần phải xem lịch.

Ở cổng công ty, một nhóm người vẻ mặt đau khổ, nhìn trời càng ngày mưa càng lớn mà thêm rầu rĩ, còn anh đứng nhìn chằm chằm vào những vũng nước mưa trên mặt đất, mặc cho tâm trí đi hoang…

Có chiếc xe màu đỏ chạy qua, bọt nước bắn lên, anh vẫn không nhúc nhích. Lát sau, bỗng lùi lại, dừng trước mặt anh, mở cửa xe gọi anh, "Quan Nghị,

lên xe đi".

Anh ngẩn người, không thể phản ứng.

"Nhanh lên!" Lạc Thải Lăng thúc giục.

Mưa to táp vào trong xe, ánh mắt của những đồng nghiệp có quen biết lẫn xa lạ đang tụ tập hướng về phía này ngày càng nhiều, anh không còn cách nào, quyết định cứ lên xe trước đã.

"Nhà ở đâu? Em đưa anh về" quay lại đường, cô mở miệng hỏi.

Anh nói địa chỉ, sau đó thở dài.

Có thể xác định, ngày mai anh sẽ thành đề tài bàn tán trong công ty.

"Sao lại thở dài?" nghiêng đầu nhìn anh một cái, rồi lại quay về chú ý tình hình phía trước.

"Thở dài vì em muốn bất cứ việc gì, anh vẫn không thể nào từ chối".

"Như vậy không tốt?"

"Không phải không tốt". Chỉ là sau khi cô đi rồi mới phát hiện, khi bọn họ ở cùng nhau cô luôn luôn là người chủ động, lúc cô tuyệt vọng thu tay lại, cho dù anh có lòng, cũng mù mờ không biết từ đâu để tiếp tục.

"Đã lâu không gặp nhau, vừa thấy em liền thở dài, thật không cho em chút thể diện" cô cười nhẹ.

Anh nhìn nghiêng khuôn mặt đang cười của cô. Nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng lại không ngờ rằng, cô mỉm cười với anh.

Ở công ty, có vài lần đi sát qua, ánh mắt chạm nhau, nhưng lại chưa từng thật sự đối mặt, nói với nhau vài lời.

Không có cảm xúc mãnh liệt đặc biệt, cũng không có những cảnh kích động quá mức, có chăng chỉ là như những người bạn cũ, đối xử với nhau nhạt như nước.

Không thể không nói, tình cảnh này nằm ngoài dự đoán của anh.

"Anh tưởng rằng em rất hận anh" trầm mặc một hồi, anh cúi đầu nói.

"Hận? Tại sao phải hận?" cô nhíu mày, cười yếu ớt nói, "Em sống rất tốt!"

Hận – chứng tỏ còn nhớ mãi không quên được quá khứ. Mà cô lại nói, tại sao phải hận? Đến hận cô cũng không muốn hao tổn cho anh rồi sao?

Rất lạnh nhạt, thật sự rất lạnh nhạt… Lạnh nhạt đến không còn chút cảm giác.

Anh nhận ra điều này.

"Cũng tốt… Như vậy ít nhất lương tâm anh cũng cảm thấy bớt áy náy" cô cũng không bị tổn thương nhiều như anh nghĩ, không phải sao?

Vậy chí ít anh có thể yên lòng đôi chút.

"Có câu, tám năm trước chưa kịp nói với em, anh nợ em rất nhiều, thế nhưng nợ sâu sắc nhất, vẫn là một câu nói. Anh vẫn luôn nghĩ, nhất định phải chính miệng nói với em, anh…"

"Không cần, nếu em đã muốn quên, dù là nói hay không thì đối với em cũng chẳng còn quan trọng nữa". Hẳn nhiên là mắc nợ, cũng là không thể đáp lại, nếu đã không thể đáp lại, nói hay không cũng đâu có gì khác biệt? Lời xin lỗi của anh, cô đã nghe rất nhiều lần, không bao giờ cần thêm nữa.

"Thật không? Không quan trọng?". Trong nháy mắt, nét mặt thoáng hoảng hốt, "Cũng đúng. Nói hay không, thật sự không khác biệt".

Cô ấy, có Đỗ Phi Vân, có cuộc sống mới.

Anh nhẹ thở một hơi, "Ừ, như vậy rất tốt, thật sự rất tốt. Anh có thể yên tâm, đi làm những chuyện anh muốn làm"

Kítttt! Cô đạp mạnh phanh xe, "Đến rồi!"

Quan Nghị suýt chút nữa là đụng phải kính chắn gió, ảo não vì bản thân quên cài dây an toàn. Đã từng đụng một lần, tay trái thiếu chút nữa thành vật trang trí, anh cũng không có cánh tay trái thứ hai cho cô chơi.

Nghe thấy anh lẩm bẩm, lông mày cô dựng đứng, "Anh nói hết chưa? Xuống xe!"

Cô mất hứng. Mặc dù không rõ vì sao lại như vậy, nhưng cô đúng là rất nóng nảy.

Quên đi, lúc cô tức giận, anh chẳng bao giờ hiểu được.

Anh đem tiếng thở dài nuốt lại trong bụng, không phản đối mở cửa xe.

"Chờ một chút!" một chiếc ô được ném cho anh.

Bất kể là anh không biết nguyên nhân khiến cô tức giận, nhưng cô chưa bao giờ bỏ mặc anh vì tức giận.

Chưa bao giờ.

Anh cầm ô đứng trong mưa, đến tận khi hình ảnh chiếc xe đã biến mất hồi lâu, vẫn không rời đi.

———-

"Quan Nghị, trưa nay cùng nhau ăn cơm đi!"

Đang gõ bàn phím liền ngừng lại, ngẩng mặt lên nhìn nữ đồng nghiệp đứng dựa vào cạnh bàn.

Gần đây, dường như thường có người hỏi anh câu này.

Thỉnh thoảng, Thải Lăng cũng mời anh ăn cơm, không có ý gì khác, chỉ là như người quen cũ, lại vừa khéo làm cùng công ty, nhân tiện mà thôi.

Song có điều, những người khác lại không nghĩ như vậy, bắt đầu từ cái hôm trời mưa cô đưa anh về ấy, lời đồn đại về bọn họ vẫn chưa dừng lại, hơn nữa ở nhà ăn lại bị một nhóm đồng nghiệp nhìn thấy, lời đồn càng xôn xao.

Anh từng nghĩ, có chăng nên bớt tiếp xúc, tránh gây điều tiếng hơn nữa? Dù sao hiện tại cô đã có Đỗ Phi Vân, không biết anh ta có để ý hay không. Mỗi khi muốn nói như vậy, nhưng nhìn cô hoàn toàn không nghĩ phức tạp đến thế, anh cũng không nói ra được.

Hôm nay quản lý của các phòng ban phải họp ở tầng mười hai, cô sẽ không ra ngoài dùng cơm.

Anh mở miệng đang muốn cự tuyệt…

"Anh có phải đang theo đuổi giám đốc Lạc, cùng tôi ra ngoài ăn cơm sợ bị cô ấy hiểu lầm?"

Anh khựng lại, "Không có chuyện này". Sự liên tưởng phong phú của nhân loại, cuối cùng anh cũng đã được biết.

"Vậy đi thôi, tôi biết ở trong con hẻm nhỏ sau công ty mới mở một tiệm mì sợi, do một người Nhật Bản mở, mùi vị chính cống, dẫn anh đi ăn thử".

"Mì sợi?", khóe môi anh khẽ nhếch, "Được".

Sau nhiều lần bị từ chối, không nghĩ rằng anh lại đồng ý, trái lại cô ta trở nên ngây dại.

Phía sau cách đó không xa, Lạc Thải Lăng ôm một bản công văn vừa đi xuống, đứng tại chỗ vài giây, giẫm lên giày cao gót dưới chân rời đi, nện trên sàn nhà những tiếng vang rất mạnh, không hiểu được là đang tức giận với ai.

Quan Nghị nghe thấy, hơi hơi nghiêng người, chăm chú nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô rời đi.

Mười hai rưỡi.

Ăn đại vài miếng, anh liền nói xin lỗi với Liêu Huệ Như, ra về trước.

Mang theo hộp canh nóng lên tầng mười một, Lạc Thải Lăng vẫn đang họp ở tầng trên, anh đem bữa trưa nhờ thư kí ở ngoài cửa chuyển lại.

Ít nhiều cũng đã nghe qua những lời đồn đại, lại nhìn đến "cơm trưa tình yêu", cô thư kí nhịn không được trêu chọc anh, "Rõ ràng có thể giao cho thư kí bên công văn, cô ấy lại khăng khăng muốn đích thân đưa, có thể nói cho tôi biết, mấy người của bộ phận IT rất đẹp trai sao? Bằng không sao giám đốc của chúng tôi cứ động một chút lại đi đến đó?"

"… Để nguội rất khó ăn". Hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Mười phút sau khi anh rời đi, Lạc Thải Lăng họp xong trở lại, nhận lấy bữa trưa từ tay thư kí, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Điều thứ nhất anh cần phải nhớ kĩ đó là, em thích ăn mì sợi…

Anh thật sự nhớ kĩ?

Mở nắp hộp ra, hơi nóng của canh xông vào đáy mắt, một mảng mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nhậm chức đã được một tháng, cuối tuần, đồng nghiệp trong công ty giúp cô làm một buổi tiệc chào mừng, không phân biệt ban ngành, tham dự tự do. Người đến không ít, ánh mắt lướt qua toàn bộ, không thấy thân ảnh quen thuộc kia, cũng không ngoài dự đoán của cô. Những trường hợp thế này, từ trước đến giờ anh không tham gia. Rượu làm không khí nóng lên, ăn uống ồn ào, nhảy múa hết mình, tránh trong góc thân thiết với nhau cũng có… Giữa căn phòng hỗn loạn, cô lại chỉ cảm thấy… hiu quạnh.

Cô là nhân vật chính của tối nay, bị mời rượu không ít. Mùi rượu từ ngực và bụng cuộn lên, cô mê man ôm đầu, rời khỏi pub, tìm điện thoại, mở danh bạ ấn số…

Mười hai giờ đúng.

Tắm rửa xong, đang chuẩn bị đi ngủ, tiếng chuông điện thoại ở đầu giường vang lên, Quan Nghị đưa tay ấn xuống nghe máy, bên tai truyền đến tiếng lẩm nhẩm yếu ớt, "Anh đã ngủ chưa?"

Anh hơi sửng sốt, bỏ điện thoại ra nhìn người gọi đến, xác định không nhận lầm giọng nói kia, mới nhíu mày để lại bên tai.

"Em uống rượu say rồi, tới đây đón em được không? Em muốn đến chỗ anh".

Có phải cô gọi nhầm số? Giọng điệu lúc này có chút quyến rũ như cô gái nhỏ sau khi say, đang nỉ non làm nũng với người yêu… Cô muốn gọi cho Đỗ Phi Vân sao? Xem ra là đã quá say.

Anh cũng không định phân rõ phải trái vào lúc này, nói ngay, "Chờ anh, anh đi ngay".

Anh biết nơi tổ chức tiệc rượu, thay quần áo, tới chỗ cô bằng tốc độ nhanh nhất.

Cô ngồi xổm trên vỉa hè, chịu đựng cảm giác nôn mửa khó chịu.

"Thải Lăng?" anh lo lắng cúi gần xuống.

"Anh tới rồi!" ngẩng mặt nhìn anh, môi nở nụ cười thỏa mãn như hoa, đem cơ thể mềm nhũn dựa vào người anh. Dáng vẻ hoàn toàn ỷ lại, giống như anh là cả thế giới của cô…

"Đi nào, anh đưa em về" nhận lấy chìa khóa xe từ cô, ôm thắt lưng giúp cô đứng dậy.

"Em muốn đến chỗ anh" cô mở miệng yêu cầu.

Anh bước từng bước một, không nói, tiếp tục đi về phía trước.

Không nói gì, tức là đồng ý. Cô thở dài, hai tay ôm chặt eo anh.

Để cô ngồi ổn định xuống bên phải ghế lái, thắt dây an toàn, mới đứng vững lại trên đường.

Bầu không khí bên trong xe im lặng, cô dựa vào lưng ghế, khép hờ mắt, xem ra có vẻ đã rất mệt.

Anh tắt điều hòa, mở hờ cửa kính, không khí bên ngoài sẽ khiến cô khá hơn một chút.

Ngoài đường ban đêm rất yên tĩnh, bọn họ đều im lặng, chỉ có tiếng nhạc phát ra từ radio, nhè nhẹ vang lên trong xe, hết bài này đến bài khác.

'Đối mặt với sự im lặng chưa từng có của anh

Lại cảm thấy hoang mang vô cùng

Cuối cùng mở lời nói ra quyết định

Em muốn quên đi cuộc tình này

Anh chưa bao giờ thử hiểu em

Yêu anh còn hơn cả bản thân mình

Nhưng những cố gắng mà em đã làm

Anh nhìn thấy nhưng lại không để tâm đến

Mang trái tim trao cho anh

Trả nợ tình

Đau khổ đến mấy em vẫn cam chịu

Nhưng anh lại không động lòng

Không cảm kích

Một mảnh chân tình theo gió bay xa

Nhận về đau khổ

Tình vẫn như trước

Một mực yêu anh không thể dừng lại

Cho dù có quay đầu lại

Vẫn cứ sai lầm

Vẫn yêu anh không muốn cách rời'

(Ca khúc Từ của Lâm Hiền)

Tại sao… lại phát bài hát này?

Anh vừa nghe được, tâm trạng hơi chấn động, tay nắm chặt vô-lăng, mắt nhìn sang phía cô, cô im lặng khác thường, hơi nhíu mày, không thể nhìn ra cảm xúc.

Cô ấy cũng nghe thấy?

Chạy xe đến dưới khu nhà anh ở, anh giúp cô vào nhà, hỏi "Cần tắm rửa không?"

"Cần" đương nhiên, đưa tay đòi quần áo.

Sau khi tắm, trên người cô có cùng một mùi sữa tắm thơm giống anh, mặc quần áo quá cỡ của anh, tẩy lớp trang điểm, dung nhan thuần khiết dường như không hề thay đổi sau tám năm, ẩn tình trong đôi mắt vẫn là quyến luyến, nháy mắt, anh cơ hồ như có ảo giác, nghĩ về những ngày cũ…

Bối rối dời mắt đi, dứt mình ra khỏi đôi mắt trong vắt như nước kia, không cho phép bản thân càng lún sâu vào ảo giác.

"Em ngủ trên giường, anh ngủ ở sô-pha" anh chỉ cái giường, với cuốn tạp chí lật xem, không dám nhìn cô nữa.

"Anh có thể… lên đây ngủ, em không ngại" cô nhẹ nhàng nói.

Tạp chí rơi xuống đất. Tắm xong mà cảm giác say rượu không giảm đi tí nào sao?

Không hiểu được mình đang khẩn trương cái gì, anh bối rối đến mức nhìn hơi tức cười.

"Em, em ngủ trước đi".

Dường như cô muốn nói gì, nhưng lại thôi, cuối cùng gật đầu, bò lên phía bên trái giường.

Thời gian trôi qua bao lâu, anh không biết, chim đỗ quyên ở đồng hồ treo tường phát ra từng tiếng kêu báo giờ.

Ba giờ đêm. Một chữ trên tờ tạp chí cũng chưa lọt vào đầu anh, cô nằm nghiêng người, chăn bông kéo cao đến tận má, để lại chỗ trống lớn bên phải giường.

Anh di chuyển cơ thể cứng ngắc, lặng yên không một tiếng động đến chỗ giường trống cô để lại nằm xuống, tắt đèn ngủ gần trên đầu giường, căn phòng

chìm vào bóng tối.

Anh không ngủ được, nhắm mắt, khứu giác lại trở nên nhạy cảm. Cùng một mùi hương sữa tắm nhưng lại tỏa ra những mùi thơm khác nhau trên người họ, giao hòa thành hơi thở ái muội giữa đàn ông và đàn bà.

Hương thơm dịu dàng quanh quẩn ở cánh mũi, lại nghĩ đến thân hình mềm mại của cô nằm ngay bên cạnh, cơ thể anh vì cô mà vô thức trở nên căng thẳng.

Mùi hương nữ tính phảng phất càng thêm rõ ràng, thắt lưng được cánh tay ngọc ôm chặt, anh kinh ngạc, "Thải Lăng?"

Cô không làm gì khác, chỉ là đem khuôn mặt dựa sát vào ngực anh.

Cô nhớ tới cuộc đối thoại vừa tình cờ nghe được từ mấy đồng nghiệp trong công ty…

"Thì ra, Quan Nghị với giám đốc Lạc, thật sự chỉ là bạn bè mà thôi!"

"Sao cô biết?"

"Chính miệng anh ấy nói với tôi! Vốn trưa nay anh ấy nhận lời mời ăn cơm cùng tôi còn làm tôi cao hứng một chút, ai ngờ vừa ăn mì vừa nói với tôi, anh ấy đã có bạn gái rồi!"

"Thật ngu ngốc! Giám đốc Lạc điều kiện tốt như vậy, những người khác tranh nhau giành lấy, anh ta cư nhiên lại không cần."

"Rất nhiều đàn ông muốn cướp đoạt không có nghĩa là anh ấy cũng động lòng phải không? Anh ấy nói anh ấy là người rất có nề nếp, trong lòng chỉ có thể có một người, lấp đầy trái tim rồi thì không thể chứa người khác nữa, cô gái kia đã ở trong lòng anh ấy rất nhiều năm, cuộc đời này sẽ không hết yêu người ấy. Cho dù điều kiện của giám đốc Lạc có tốt hơn đi nữa, thì người như thế là không thể đả động được."

Chỉ có người như thế, là không bị đả động.

Chết tiệt, rất đúng. Cô đã tự mình chứng minh, không phải sao?

"Thải Lăng?" nhẹ nhàng lại gọi một tiếng. Cô ấy đang ngủ sao?

"Gọi Diêu Thiên Tuệ thì thân thiết ngọt ngào 'Tuệ', gọi em thì luôn khách khí 'Thải Lăng', rất phân biệt đối xử!". Đáp án là, cô không ngủ.

Quan Nghị ngạc nhiên cười, "Em muốn anh gọi 'Lăng'?"

"Cũng không khó nghe lắm" tiếng hừ nhẹ gần như không nghe thấy.

"Anh không biết em lại so đo cái này".

Cô hừ một tiếng, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng trượt xuống, phủ lên sống lưng cứng ngắc của anh.

"Thải Lăng, em…" anh khàn giọng, quên mất muốn nói gì… bởi vì bàn tay nhỏ bé đã chui vào bên trong áo ngủ, phủ lên da thịt ấm nóng, thậm chí… càn quấy đến cực điểm mà hôn mút phần da thịt cổ anh lộ ra ở cổ áo, hết sức cố ý để lại dấu vết.

Quan Nghị bị cô trêu trọc toàn thân nóng như lửa, đầu lưỡi lướt trên làn da mẫn cảm ở cổ anh, hôn đến vành tai, đồng thời ngậm vào.

Chết người! Anh nặng nhọc thở dốc, dục vọng mãnh liệt càn quét qua cơ thể.

"Tốt nhất em nên dừng lại ngay lập tức, nếu không…" nếu không anh sẽ không thể cam đoan về hành vi của mình.

"Nếu không thì sao?" hết sức khiêu khích , ngửa đầu hôn anh.

Anh quay mặt đi, cự tuyệt nụ hôn của cô, lẳng lặng nói, "Anh không phải Đỗ Phi Vân."

Cô liếc nhìn anh kì quái, "Đâu ai nói anh phải". Sau đó, kiên quyết hôn chặt.

Nụ hôn của cô, có chút ngang ngược, không cho phép cự tuyệt mà quấn mút, thì thầm, "Quan Nghị, Quan Nghị, Quan Nghị… tên ngốc…"

Vậy ra, ngay từ đầu là cô muốn tìm anh? Không phải gọi nhầm số?

Con ngươi anh nóng lên, bịt kín môi cô, cuồng nhiệt giống như muốn chiếm đoạt hơi thở, dây dưa cùng cô hôn sâu.

Không giống như ngày thường, anh gần như thô lỗ xé bỏ quần áo trên người của cả hai, vội vã đòi hỏi, chiếm lấy.

"A…" Quá nhanh. Đôi mi thanh tú của cô nhíu lại, trong chốc lát chưa thể thích ứng anh xâm nhập, cảm thấy có chút đau.

Anh không thể dừng lại, ôm chặt lấy cô, hôn cô. Cơ thể cô rất chặt chẽ, rất ấm áp, bao dung anh, khiến anh trở nên điên cuồng, chỉ có thể xâm nhập hết lần này đến lần khác, cuồng nhiệt, sau đó cùng cô bùng cháy đến cực hạn.

Trời đã sáng, anh vẫn không muốn dậy, vô thức ôm sát thân thể mềm mại đang nằm trong ngực.

Lần này… không chỉ ba lần? Anh nhớ lại.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trên khuôn mặt cô, xem ra anh đã khiến cô mệt muốn chết. Ngay cả anh cũng không ngờ, đêm qua anh lại không thể khống chế được, bây giờ khắp người đau nhức.

Anh nghĩ, tình trạng của cô chắc cũng không khá hơn chút nào.

Vốn định ôm cô ngủ thêm một lúc nữa thì cô cũng thức dậy.

Trong lòng đột nhiên trống rỗng, trong nháy mắt cảm thấy mất mát. Anh mở mắt ra, "Thải Lăng?"

"Em đi trước, tạm biệt!" mặc lại quần áo của hôm qua, đơn giản nói xong câu đó, thản nhiên xoay người.

Chỉ có vậy?

Đêm qua cô dịu dàng như nước, dường như theo ánh nắng sớm nay bốc hơi lên, anh mê muội nhìn vẻ mặt đã trở nên lãnh đạm của cô.

"Em… tối hôm qua…" anh nói một cách khó khăn.

"A, đúng rồi, tối qua rất tuyệt, cảm ơn" cô đáp lại tự nhiên, không hề ngượng ngùng.

Trái tim anh đập từng hồi khó chịu. Biểu hiện của cô rất thoải mái, hoàn toàn giống như người trưởng thành giải quyết chuyện tình một đêm.

"Không có… ý nghĩa gì sao?" Kể cả một chút, cũng không có?

Không nghĩ rằng anh sẽ hỏi vậy, Lạc Thải Lăng ngạc nhiên, cười, "Đương nhiên là có. Làm tình với anh rất thích, em hiểu rõ anh, cũng quen với sự đụng chạm của anh, vậy nên tìm đến anh. Mọi người đều đã là người trưởng thành, việc này có gì kì lạ sao?"

"… Không kì lạ" anh đáp nhỏ, gần như tự nói.

Đây chỉ là một màn nam nữ hoan ái đơn thuần, những chấp nhất mà anh đặt vào đó, còn hơn cô rất nhiều. Cô đã… không thèm để ý thứ gì nữa.

Bởi vì bỏ qua những cảm xúc rối rắm phức tạp, mới có thể cứ thế mà thản nhiên trải qua một đêm vui sướng.

"Anh không dùng biện pháp tránh thai" anh nhẹ giọng nói với cô.

"Anh yên tâm, lát nữa em sẽ ra hiệu thuốc mua thuốc" Có một loại thuốc gọi là 'tránh thai khẩn cấp' gì đó, trong bảy mươi hai giờ sẽ có hiệu lực, đừng nói anh không biết?

Không có bất kì lưu luyến gì, vạch ra ranh rới rất rõ ràng, không để lại vướng mắc.

Cô thật sự, không còn giống như lúc trước. Cô hai mươi tám tuổi, đã như một cô gái hiện đại trưởng thành, tự tin. Giải quyết mọi việc… kể cả với anh, đều dùng tác phong dứt khoát…

Không có một chút quyến luyến.

Cô, không bao giờ còn là một Lạc Thải Lăng luôn ân cần vô hạn, dịu dàng vô cùng với anh như trước nữa.

———-

"Lạc Thải Lăng đã trở về?"

Vừa thấy mặt, Diêu Thiên Tuệ vội hỏi ngay.

"Em đã biết?" tin tức lan truyền thật là nhanh.

"Nhìn biểu hiện của anh, nếu em không hỏi, anh định không nói cho em biết đúng không?" anh trầm mặc, thể hiện là cô đã đoán đúng.
"Chẳng lẽ anh chưa nói với cô ấy?"

Anh cau mày, nhìn chằm chằm vào đồ ăn trên bàn, không nói.

"Anh không nói, để em nói" cô thuộc trường phái hành động, tuy ra ngoài xã hội đã lâu, tuổi cũng đã lớn hơn, nhưng tính tình hoàn toàn không thay đổi.

"Đây là chuyện của anh và cô ấy, Tuệ, em đừng nhúng tay vào". Anh ngẩng đầu, nét mặt kiên định.

"Nếu em đoán không sai, anh căn bản là không định nói gì, đúng vậy không?"

"Không có gì để nói."

"Cái gì gọi là không có gì để nói? Tám năm trước rõ ràng anh đã muốn cứu vãn mọi chuyện, cũng rõ ràng luôn chờ cô ấy trở về, không nói cho cô ấy, làm sao cô ấy biết? Trong lòng cô ấy sẽ chửi mắng anh là kẻ vô tình vô nghĩa."

"Vậy thì phải làm thế nào? Có lẽ hiện tại, cô ấy đã có những lựa chọn khác, người vẫn giữ lấy tình cảm này, không vượt qua được là anh, không nên kéo cả cô ấy xuống nước."

"Nếu anh cứ ôm chặt ý nghĩ đó, thì anh cứ ở đấy mà đợi cô ấy mãi!" cô sắp bị anh làm cho phát điên.

"Đây là anh nợ cô ấy."

Chỉ một câu đơn giản, Diêu Thiên Tuệ bỗng nhiên hiểu rõ.

Anh chờ, không có nghĩa là hy vọng đợi được cô ấy, chỉ đơn thuần là 'chờ' mà thôi, giữ lấy tình cảm với cô ấy, mà đợi chờ không mục đích.

"Quan, em thật sự không biết phải nói với anh như thế nào…"

Từ trong hốt hoảng hoàn hồn lại, anh nở nụ cười khổ.

Tuần đầu tiên Thải Lăng về nước, buổi trưa anh và Diêu Thiên Tuệ hẹn nhau dùng bữa, anh lập tức bị chất vấn.

Thật ra anh biết mình không bình tĩnh đến vậy, bằng không, khi cô vừa về nước, tâm trạng sẽ không hỗn loạn, ngay cả bữa trưa cũng không muốn đụng vào.

Đừng nói không nghĩ đến gặp cô sẽ có kết quả gì, cho dù có nghĩ tới, một đêm tốt đẹp kia, đã đủ để an ủi tám năm chờ đợi của anh.

Anh đã thử muốn nói, nhưng dáng vẻ thản nhiên hờ hững, sự cởi mở phóng khoáng của cô làm anh thật sự nói không nên lời, không thể lấy tám năm tương tư, ép buộc cô đáp lại.

Vì vậy, anh lại lui về một góc, lặng lẽ không nói, lặng lẽ chờ đợi. Mọi thứ, không có gì khác biệt.

Anh không thể nói với Thiên Tuệ, cái cảm giác này, kì thực rất chua xót, rất đau khổ.

Sau hôm ấy, cô ngẫu nhiên vẫn tới chỗ anh ngủ lại, không thường xuyên, số lần có thể đếm trên đầu ngón tay, đúng là chỉ tình cờ nhớ tới.

Anh cực không thích loại cảm giác này, làm tình nhưng lại không yêu, giống như tình một đêm trai gái đầy rẫy ngoài kia, sáng hôm sau lại trở về với quỹ đạo của cuộc sống thường nhật.

Bắt đầu từ lúc nào mà bọn họ trở thành bạn tình chỉ có thể tìm nhau phát tiết dục vọng, không thể thổ lộ tình cảm?

Cho dù thế này đều là hình thái sinh hoạt phổ biến của trai gái đương thời, nhưng đây không phải điều anh muốn. Anh cũng không ngờ rằng mối quan hệ của bọn họ trở nên lạnh lùng như vậy, thân thể nồng nhiệt kết hợp, tâm hồn lại giá lạnh cách xa, điều này làm ngực anh… đau buốt từng cơn.

Mặt bàn bị ai đó nhẹ gõ vài cái, anh lấy lại tinh thần, theo ngón tay nhỏ nhắn nhìn dần lên, không biết Lạc Thải Lăng đã đến trước mặt anh từ lúc nào.

"Đang nghĩ gì vậy? Em gọi cũng không nghe thấy."

Tầm mắt di chuyển theo động tác của cô, cô kiễng chân, ngồi nửa mông lên phía trước bàn, váy bó lấy đùi ngọc cùng đôi chân thon dài cân xứng, có thể nhìn thấy cảnh xuân mơ hồ dưới váy. Hành động này với đàn ông có nghĩa là một ám hiệu gần như khiêu khích.

Anh vẫn… quen với việc cô ôm lấy eo anh, đem thân hình mềm mại rúc vào trong lòng anh, điệu bộ hồn nhiên làm nũng, không thích ứng được với việc cô quá mức lõi đời quyến rũ lẳng lơ.

Anh lướt mắt qua, không muốn lưu luyến thêm trong cảnh xuân gợi cảm ấy, không để ý đến vẻ mặt của cô đã hơi cứng đờ.

"Em vừa nói gì? Anh không nghe rõ."

"Em nói…" nghiêng người về phía anh, ghé vào tai anh nói nhỏ, "Đêm nay em đến tìm anh".

Không ngờ tới cô sẽ nói những lời này ở nơi đông người, anh nhìn khắp xung quanh theo phản xạ. Toàn bộ văn phòng trống không, mọi người đều đã đi ăn trưa, chả trách cô không lo sợ.

Cô đến tìm anh, cũng chỉ có một chuyện để làm, không giống như trước kia, cho dù không làm gì, chỉ ôm nhau ngủ cũng cảm thấy tim ấm áp…

Lồng ngực chua xót, anh nhẹ giọng từ chối, "Anh có việc".

"Vậy à!" cô nhún nhún vai, không hề gì rời khỏi mặt bàn, "Được rồi, em tìm người khác".

Trái tim lại một hồi đau nhức, anh quay lại nhìn chằm chằm bóng lưng của cô.

"Thải Lăng!" anh gọi cô.

"Còn có việc gì?"

"Sau mười giờ, được không?" anh không thể khống chế mà nói ra những lời này.

"Ok!" cô trả lời, cười yếu ớt rời đi.

Vì sao… lại trở thành như vậy? Anh chống tay lên trán, nhắm mắt lại.

Rất mệt mỏi, rất đau xót, nhưng anh lại không có cách nào kiểm soát tất cả những chuyện này.

———

Một hồi tình ái vui vẻ cuồng nhiệt qua đi, anh thở dốc, đem mặt chôn vào bộ ngực sữa non mềm, dư vị sau hoan ái vẫn còn khuấy động.

Anh vẫn ở trong cô, không vội vã rút ra, cô vòng tay ôm anh, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên vai anh.

Giây phút anh lưu luyến nhất khi lên giường với cô là vào lúc này. Cô dịu dàng ôm anh, hôn anh, không phải vì ham muốn thể xác, mà là sự thân mật hết sức tự nhiên. Cũng chỉ có giờ khắc này, anh mới có thể mơ hồ cảm nhận được một chút dấu vết của quá khứ.

Đầu vai tê dại, cô lại đang nghịch ngợm cắn cắn lung tung. Chỉ có điểm ấy, cô vẫn không thay đổi, rất thích hôn cổ anh, đồng thời, tạo thành nhiều vết hồng, vô số lần anh đã nghi ngờ là do cô cố ý.

Chỉ cần đêm trước bọn họ ở cùng với nhau, hôm sau ai nhìn thấy anh cũng sẽ không cần hoài nghi anh đã làm gì, những vết tích của cuộc làm tình, muốn che cũng không che được.

Ngược lại, anh rất chú ý, không lưu lại dấu vết gì trên người cô, sợ danh dự của cô bị tổn hại, sợ cô không thể nói rõ với người đàn ông khác, sợ… gây phiền nhiễu cho cô.

Cô lại hôn cổ anh, anh cũng không ngăn cản, dù sao thì đây cũng không phải một, hai lần, thôi thì cứ chiều theo ý cô, cô vui vẻ là tốt rồi.

"Thải Lăng, em có nghĩ đến… chuyện kết hôn hay không?". Anh, cô, còn có Đỗ Phi Vân, không thể cứ tiếp tục như thế này, cô hẳn là hiểu rõ.

Nếu bây giờ cô yêu Đỗ Phi Vân thì bọn họ không nên tiếp tục dây dưa thân thể, không nên khiến cô cùng lúc qua lại với hai người đàn ông, đối với ai cũng không toàn tâm toàn ý. Lại nếu, cô đối với anh còn chút lưu luyến, như vậy, có hay không một ít khả năng cô sẽ gả cho anh?

Loại quan hệ này, anh thật sự không muốn cứ tiếp tục.

Lạc Thải Lăng dừng động tác, "Kết hôn? Anh nói em và anh?"

"Ừ. Em nghĩ sao?"

"Này, đừng tưởng rằng em không biết anh đang suy nghĩ cái gì. Lại là mấy luận điệu chịu trách nhiệm cũ rích, anh cũng không phải là người đàn ông duy nhất của em, muốn chịu trách nhiệm còn chưa tới lượt anh, bỏ bớt cái tinh thần trách nhiệm nặng nề đó đi". Cô còn không hiểu rõ anh sao? Tám năm trước anh vì ý thức trách nhiệm mà qua lại với cô, cuối cùng cô trở thành trò cười, bị nói là "lấy sự áy náy để trói chặt đàn ông", nếu cô ngã hai lần cùng một chỗ, thì còn ngu ngốc hơn cả anh.

"… Anh hiểu rồi" anh che giấu ánh mắt, xoay người rút ra.

Có phải… cô đã quá nặng lời? Anh cứng ngắc rời khỏi, cô cảm nhận được.

"Quan Nghị…" cô khẽ gọi, nằm sát lại phía sau anh, mang theo một chút day dứt mà chủ động hôn anh, lòng bàn tay theo bờ vai anh nhẹ vuốt xuống, đụng chạm cơ thể trần trụi của anh.

Anh quay đầu lại, "Em muốn một lần nữa?"

"Ừm, có thể chứ?"

"Được" cô muốn, anh đáp ứng. Cũng chỉ có thể như vậy…

Giấu đi đau xót trong lòng, anh xoay người đè lên cô, lại nhen lên lửa tình. Như muốn bù đắp cái gì, cô đáp lại rất nhiệt tình, hai thân thể kết hợp không còn khoảng cách, cộng hưởng, ở bất kì thời điểm nào đều muốn khắc sâu cảm nhận. Tâm hồn lại… xa không thể chạm tới.

———-

Bốp!

Đau đớn theo xương gò má lan ra, trong nháy mắt tầm nhìn mờ mịt, đến khi bên tai truyền đến tiếng hét kéo dài của Diêu Thiên Tuệ, anh mới phát hiện mình ngã ngồi trên mặt đất.

Thế này… là sao?

Miệng nếm được chút máu tanh, anh chậm chạp ngẩng đầu, đối diện với một khuôn mặt vô cùng giận dữ.

"Đỗ Phi Vân, anh dựa vào cái gì mà đánh anh ấy?"

"Nắm đấm này, là tôi đánh thay Thải Lăng, để anh vĩnh viễn nhớ kĩ, những tổn thương mà anh gây cho cô ấy còn đau đớn hơn một đấm này trăm nghìn lần" nói xong câu đó, Đỗ Phi Vân xoay người bước đi.

Thải… Lăng? Cái tên này khiến anh ngay lập tức lấy lại được ý thức.

"Đợi đã" anh vội vàng ngồi dậy, "Thải Lăng cô ấy… có khỏe không?"

Sau hôm đó, cô không xuất hiện trước mặt anh nữa. Chẳng lẽ, sự thật đúng như cô nói trước khi rời đi, sẽ không dây dưa gì với anh nữa?

"Anh dựa vào cái gì để hỏi?" Đỗ Phi Vân quay nửa người lại, vẻ mặt giễu cợt.

"Một người đàn ông phụ lòng cô ấy, hiểu lầm cô ấy thì dựa vào đâu mà hỏi? Họ Quan kia, tốt nhất anh nên nhớ kĩ, lúc trước là chính anh tự tước bỏ tư cách được bảo vệ cô ấy, sau này cho dù có người khác thay thế, cho dù anh có hối hận muộn màng, cũng không có quyền tranh giành!"

"Đỗ Phi Vân, anh đứng lại!" anh chưa kịp phản ứng, Diêu Thiên Tuệ đã tức giận gọi anh ta lại.

"Anh đã lấy lại công bằng mà anh muốn, vậy còn em thì sao? Anh không có lời giải thích nào cho em sao?"

Đỗ Phi Vân im lặng, "Xin em tin anh, anh thật sự đã cố thử, nhưng xin lỗi, anh vẫn không thể yêu em. Chuyện này không liên quan gì đến Thải Lăng, là anh nợ em, em có hận, xin em chỉ hận anh thôi, đừng gây khó dễ cho cô ấy.".

Diêu Thiên Tuệ khóc, bởi vì anh chưa bao giờ có ý định bảo vệ cô như vậy.

Những lời này, văng vẳng bên tai. Anh hối hận không kịp, quả thực Đỗ Phi Vân đã đoán đúng.

Lúc ấy anh không thể bỏ mặc Diêu Thiên Tuệ khi tâm trạng cô đang rất cực đoan và suy sụp, đợi đến khi cảm xúc dần hồi phục, rốt cuộc mới có thể ngồi xuống nói hết mọi chuyện, tâm tư lắng xuống, anh chưa bao giờ hiểu rõ như lúc này.

Tình yêu say đắm trước đây, thực sự đã qua rồi. Đã từng trả giá quá nhiều, thấy cô đau đớn tuyệt vọng, anh không thể thờ ơ. Nhưng tình yêu bị chia cách, cũng đã một thời gian dài, cảm giác một khi đã phải nhạt, cũng không thể tìm lại tình cảm đã ôm ấp của ngày xưa.

Khi Thải Lăng xoay người rời đi, cảm giác như bị rút cạn, trống rỗng, anh mới nhận ra đó là tình yêu. Chưa được bao lâu, cô đã ở sâu trong lòng anh như vậy, mà anh lại chưa từng nhận thấy.

Về phần Thiên Tuệ, kì thực không khó lí giải. Cô giống như người bị rơi xuống nước, lúc ấy anh lại là khúc gỗ trôi duy nhất, cô bám víu vào là chuyện thường tình, cô gần như bất lực, cần một chút an ủi cùng bảo vệ, cho nên khi đó, anh không thể bỏ đi.

Nhưng bọn họ không thể nào ở cùng một chỗ, cô không thương anh, anh cũng không yêu cô, điểm này cả hai người đều rất rõ ràng.

Như Đỗ Phi Vân đã nói, anh ta đã thử yêu Thiên Tuệ, nhưng không thể làm được, việc này có thể trách Đỗ Phi Vân sao? Trách Thải Lăng sao? Chỉ có điều Thải Lăng so với Thiên Tuệ có chút khác biệt, cô ấy thành công đi vào trong lòng Đỗ Phi Vân, còn Tuệ thì không, làm sao trách được ai?

Biết rõ, bình thường trở lại, Tuệ có thể khôi phục bình tĩnh như trước, chỉ có anh, rốt cuộc không thể quay về.

Đã quen với bóng dáng có thể xuất hiện trong mỗi ngóc ngách nhà anh bất cứ lúc nào, mỗi ngày anh đều chờ mong, để rồi lại thất vọng. Trong chuyện tình cảm, anh rất vụng về, luôn luôn là cô chủ động. Cô đi rồi, trong lòng đã hết hy vọng đối với anh. Anh bối rối không biết phải làm thế nào để lấy lại được niềm tin nơi cô, làm thế nào để khiến cô hiểu được, anh thật sự… rất quan tâm đến cô.

Anh hiểu rõ hơn bất cứ ai khác, anh đối với cô, quá mức thua thiệt, một lần lại một lần bỏ qua cảm giác của cô, nghĩ rằng cuối cùng cô vẫn

bao dung, nghĩ rằng trong tương lai sẽ có nhiều cơ hội để bù đắp lại, vì thế luôn làm cho cô khóc, làm cô thương tổn, anh khiến cô chịu nhiều uất ức như vậy, để đến cuối cùng khi cô đã quá mệt mỏi, buông xuôi những cố gắng với anh, anh lại không có mặt mũi nào mà đi níu kéo.

Đỗ Phi Vân nói đúng, đúng là anh hối hận đã quá muộn.

Bịch! Một cái xoay người, đụng vào góc bàn, bừng tỉnh. Vỗ vỗ bên gò má đau nhức, nhất thời còn không phân biệt được đâu là thật đâu là ảo.

Đến khi khuỷu tay chạm vào da thịt trần trụi của người nằm bên cạnh, anh mới nhớ, hôm nay Thải Lăng ở lại đây qua đêm.

Bật đèn ngủ, hơi nâng người dậy, chăm chú ngắm nhìn cô sau cơn hoan ái, nét mặt mệt mỏi đang ngủ.

Cô ở trên giường anh, anh có thể dùng đủ mọi cách ôm cô, lấy thân thể yêu cô, nhưng lại mơ hồ không chạm đến được trái tim cô. Rốt cuộc cô yêu Đỗ Phi Vân nhiều hơn hay quyến luyến anh nhiều hơn? Anh không rõ nữa, mỗi khi chiếm giữ lấy cô, vui sướng càng mãnh liệt, lòng càng đau.

Tâm tình của cô lúc trước cũng giống như vậy sao? Cứ mãi đuổi theo một trái tim không thể chạm đến, mỏi mệt mà lo lắng không yên…

"Đừng…" tiếng ni non từ môi cô thoát ra, anh nghe không rõ, nghiêng người cố nghe những âm thanh nhỏ xíu.

"… Không… Đừng đi… không phải cố ý… Thực xin lỗi, thực xin lỗi…"

Cô mơ thấy gì? Mày nhíu chặt, biểu hiện vô cùng kích động, thống khổ, giống như con thú nhỏ gào thét khi gặp nguy hiểm.

"Thải Lăng? Thải Lăng?"

"… Ở lại… không muốn mất… Không tốt, là không tốt… muốn… Thật sự… Rất muốn… Yêu…"

Ai? Người mà cô muốn yêu, là ai?

Quan Nghị biết rõ, người cô đang nhắc đến, không phải anh, cũng không phải Đỗ Phi Vân.

Là ai, khiến cô yêu như vậy, đau như vậy, lại giãy giụa như vậy?

Mồ hôi ướt hai gò má non mềm, nét mặt cô rất đau khổ, ngay cả trong lúc ngủ mơ vẫn rơi lệ, anh đau lòng đem cô kéo vào trong lòng, "Không sao, không sao, còn có anh ở đây. Thải Lăng, đừng khóc…"

Từng chút một, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cô, cảm nhận được sự thương tiếc từ anh, cô dần dần bình tĩnh lại, ngừng khóc, dịu dàng nhìn anh, đối diện với ánh mắt ấm áp của anh…

"Em yêu anh" vươn tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng hôn một cái, an tâm nhắm mắt lại, lúc này, trong mơ không hề có nước mắt.

Anh ngẩn người tại chỗ.

Cô nói, cô yêu anh.

Nhưng, cô biết rõ anh là ai sao? Ý thức của cô, đủ tỉnh táo để phân biệt hiện thực và trong mơ?

Biết bao đau lòng cùng chua xót vì câu nói này, nhưng anh vẫn tình nguyện chờ đợi cả đời. Anh nhắm mắt lại, ôm chặt lấy cô, cuối cùng không quan tâm đến đối tượng mà cô nói là ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

"Nghe nói, gần đây em thường đi qua đêm, vui quá quên mất đường về rồi". Gã đàn ông nghiêng người dựa vào bàn làm việc, cố ý nhấn mạnh chữ 'về'.

Lạc Thải Lăng nghiêng đầu, liếc mắt nghe chữ 'về'. "Chuyện anh 'nghe nói' đâu có ít? Chả kém chuyện này đâu."

Vừa nghĩ đã biết cái 'nghe nói' kia là nghe từ ai, tiểu quỷ kia tám trăm năm trước đã đầu quân cho địch, bán đứng quân tình, ăn cây táo rào cây sung, phí công yêu thương nó.

Đỗ Phi Vân cười khẽ. "Không thể trách Khải Khải, tất cả mọi người đều nghĩ chúng ta đang hẹn hò". Cậu nhóc trước sau cứ một câu anh rể, hai câu anh rể, làm cho người ta muốn không thương cũng không được.

"Hừ hừ" Lạc Thải Lăng hừ lạnh một tiếng, chộp lấy bản công văn khác gần đó tiếp tục thẩm duyệt.

"Thải Lăng" anh nói nghiêm túc, thu lại ý cười. "Trong lòng em thật sự mong muốn điều gì, em là người rõ nhất, muốn có được hạnh phúc, đôi khi, bản thân mình cần phải dũng khí hơn".

Tay đang lật giấy ngừng lại một chút.

Dũng khí? Thứ này cô trả giá còn chưa đủ sao? Tám năm trước, cô gần như dùng hết can đảm của cả đời để theo đuổi tình yêu của mình, kết quả, đổi lại cô được cái gì?

Nỗi khó xử vô cùng, còn có cả nỗi đau đớn mà cả đời cũng không lấp nổi.

Đỗ Phi Vân chăm chú nhìn cô, không bỏ lỡ bất cứ một biểu hiện gì trên mặt cô, "Oán hận thế sao? Vậy cần gì phải ở trước mặt anh ta cười như là đã quên mọi chuyện? Lưu luyến anh ta, nhưng lại tỏ ra mình là cô gái phóng khoáng với tình một đêm, chết vì sĩ diện".

"Đỗ Phi Vân, anh không nói gì em sẽ vô cùng cảm kích anh".

Quả nhiên, bao giờ người thành thật cũng không được hoan nghênh.

Anh thở dài. Trách anh ta, nhưng lại không chấp nhận ai khác ngoài anh ta, trong lòng cô thật sự đầy mâu thuẫn!

"Em định cứ như vậy sao? Em hiểu rõ hơn ai khác, mối quan hệ đó không thể kéo dài mãi, nếu không thật lòng, một khi anh ta cảm thấy mệt mỏi, kết quả, em sẽ lại một lần nữa mất tất cả"

"Thật lòng?" Ai? Cô? Hay là anh?

Cô cười khổ. Thứ tình cảm thật lòng này, ngay cả trong suy nghĩ cô cũng không dám hy vọng.

"Nếu trong tim em đã có lựa chọn, vậy thì, em phải có dũng cảm gánh vác" những lời này, khiến cô nhớ tới tình cảnh ở cầu thang ngày hôm đó.

Không phải cô cố chấp đi vào con đường tình cảm đơn phương, mất hết tự trọng, mãi mãi cũng không được báo đáp. Cô đã thật sự thử vứt bỏ, cũng đã nghĩ đến sẽ cùng Đỗ Phi Vân có một khởi đầu mới, nhưng…

Tám năm sau, hy vọng cứ như vậy tan biến.

Là ai đã nói? Hôn, là linh hồn của hai người, giao nhau ở môi.

Yêu hay không, trong lúc hôn môi, thực sự không thể dối gạt? Cứ nghĩ rằng một lần nữa bắt đầu, trong nháy mắt ấy lại chứng minh sự thật là ngay cả cô cũng không rõ.

Anh, không cảm nhận được nội tâm của cô. Nụ hôn không có linh hồn, thật trống rỗng đáng sợ.

Phát hiện được điểm này sớm hơn cô, anh rất quân tử mà buông cô ra.

"Cuối cùng thì tình yêu giữa chúng ta vẫn không thể xuất hiện. Đi thôi, đi tìm thứ em thật sự muốn."

Ở trong lòng anh, bị anh hôn, tim cô không hề rung động, nhưng nhớ tới mỗi khi hôn Quan Nghị, mỗi khi đụng chạm, lại khiến tâm hồn cô như điên cuồng, run rẩy…

Cho dù có trải qua tám năm một lần nữa, cô đau xót nhận ra, tình cảnh này vẫn sẽ không có gì khác biệt.

Những điều Đỗ Phi Vân nói, cô không phải không hiểu, chỉ là, dũng khí của cô, tám năm trước gần như đã dùng hết, vì yêu anh, cô ra sức thể hiện, cũng rất cố gắng, nhưng kết quả là, ngay cả một chút lưu luyến, cũng không đạt được.

Nói thẳng ra, cô không phải đang tự an ủi mình, cũng không phải không thương anh, chỉ là, bị anh cự tuyệt đã quá nhiều lần, cô thấy sợ, sự tôn nghiêm yếu ớt cùng tình cảm của cô, rốt cuộc không thể chịu nổi lại một lần nữa đứng ngoài cánh cửa trái tim anh.

Đành phải… Lại tự ngụy trang cho chính mình, giả vờ như cô không để ý, sợ bị tổn thương, sợ bị cự tuyệt.

Đỗ Phi Vân không phải cô, làm sao hiểu được tâm tình của cô? Cô không hề kiên cường như vẻ bề ngoài, sau mỗi lần thương tổn đều có thể vẫn cười nói như không sao cả, thật sự không phải như vậy! Tim cô cũng sẽ đau, sẽ tuyệt vọng…

Đỗ Phi Vân nhẹ nhàng thở dài, "Anh không thể nói trước điều gì, nhưng dù sao anh cũng đã chứng kiến em từ năm đó đến bây giờ, em đau khổ thế nào anh rõ hơn ai hết. Nhưng Thải Lăng à, hạnh phúc thật sự là chuyện trong nháy mắt, không phải đau đớn điên dại, thì là vui mừng khôn xiết, em phải bước ra khỏi ranh giới này, mới có thể biết điều gì đang chờ đợi phía trước. Chần chừ không bước, thì vĩnh viễn sẽ không giành được. Em tự mình suy nghĩ lại

cho đúng đi"

Nhìn đồng hồ, "Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay Khải Khải tham dự đại hội thể dục thể thao, thằng bé hy vọng anh sẽ đến cổ vũ, em muốn đi cùng không?"

Anh đã đi, cô là chị có thể không đi sao?

Đỗ Phi Vân đối với em trai cô thế nào ai cũng thấy rõ, tám năm qua cô không ở trong nước, là Đỗ Phi Vân thay cô chăm sóc gia đình, khó trách tiểu quỷ kia mở miệng ra là gọi anh rể ngọt xớt, tình cảm giữa Khải Khải và Đỗ Phi Vân thậm chí còn tốt hơn cả với người chị là cô ấy chứ!

Không biết… Nếu như chuyện của cô và Đỗ Phi Vân được nói rõ ràng, Khải Khải có trở mặt không nhận cô là chị nữa không?

Không được, không được, cô phải nhân cơ hội này bồi dưỡng thêm tình cảm chị em.

"Chờ em một phút" vừa nói cô vừa nhanh chóng thu dọn những thứ trên mặt bàn, đang định đứng lên, di động bên cạnh tay phải bỗng đổ chuông.

"Thải Lăng, là anh" đầu dây bên kia là giọng nói bị đè thấp, cô nhận ra, tim nhảy dựng.

"…Vâng" anh rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho cô.

"Trưa nay, có thể cùng nhau ăn cơm không?" anh vẫn muốn tự mình đưa cô đến quán mì Nhật đó, trực tiếp thưởng thức mùi vị xem hợp hay không hợp ý cô.

"…Em có việc" rất không tình nguyện trả lời.

Quan Nghị im lặng. "Vậy buổi tối? Chúng ta đã lâu không cùng nhau đi xem phim, bạn anh có tặng hai vé, nghe nói không tệ."

Biết cô không thích anh nhắc đến Diêu Thiên Tuệ, nên đã cố ý bỏ qua cái tên này, vốn là Thiên Tuệ muốn giúp anh làm vui lòng người đẹp nên đã phải tận dụng triệt để những mối quan hệ mới kiếm được hai chiếc vé này, hơn nữa bắt anh nhất định phải mở miệng hẹn người ta, nếu không hãy đợi đấy!

"Chuyện này… " khó khăn lắm anh mới chủ động, cô thật sự rất muốn nhận lời, nhưng còn đại hội thể dục thể thao của Khải Khải…

Đang do dự, Đỗ phi Vân ngoài cửa không biết tình hình căng thẳng nên mở cửa quay đầu hỏi, "Thải Lăng, em không đi à?"

Cô vội vàng che điện thoại lại. Chết tiệt, anh nghe thấy không chứ?

Không khí im ắng vài giây…

"… Em bận sao?"

"Em…" chưa kịp nói thêm gì, đầu bên kia đã cúp máy.

Nhìn cô nắm chặt di động, vẻ mặt có chút mất mát, Đỗ Phi Vân dường như ngộ ra. "Quan Nghị gọi tới?" Chỉ khi nói chuyện với người đó, cô mới có biểu hiện như vậy.

"Em cứ đi đi. Chỗ Khải Khải để anh đi là được rồi" rất biết ý.

Lạc Thải Lăng lườm anh một cái. "Đừng có nói như thể em có bạn trai là quên hết người thân."

"Ồ…" hơi nhướn lông mày, "Vậy nên, vì trách nhiệm của chị gái, em phải đi?"

"…" Không tình nguyện đóng di động lại, đi thì đi!

———-

"Chị làm sao vậy? Lạc Diệc Khải lặng lẽ hỏi.

Ngay cả cậu bé 12 tuổi cũng phát hiện ra, e là ai cũng biết cô có chuyện không yên lòng.

Thể xác cô ở nơi này, nhưng mà thần chí không nghe lời, đã sớm bay đến một nơi rất xa…

Chỉ là một cuộc điện thoại, cô đã không thể kiềm chế được tâm tư mình.

Đỗ Phi Vân cười khổ, giữa bọn họ, chính là thiếu sự thu hút như vậy, anh không có cách nào giống được như Quan Nghị, ảnh hưởng mạnh mẽ đến cô thế này…

Chỉ cần điểm ấy, anh nên nhận thua, cũng nhất định thua.

Hiểu rõ điều đó, anh thở dài nặng nề, nở nụ cười nhẹ, "Khải Khải, chị em còn có việc cần phải giải quyết, buổi tối hai anh em mình cùng nhau đi ăn cơm được không?"

"Nhưng mà… Chị đã nói sẽ đi ăn tối cùng em!" cậu đoạt giải nhất môn điền kinh! Chị cũng chính miệng đáp ứng như vậy!

"Anh đi cùng em không được sao?" cười khẽ, vỗ về cậu bé mang vẻ mặt bất mãn. "Chị em thương em, không đành lòng để em thất vọng, nhưng chúng ta cũng phải suy nghĩ cho hạnh phúc của chị em, em cũng hy vọng chị em sẽ vui vẻ, đúng không?"

Chị không hạnh phúc, tuy rằng ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng cậu biết vậy.

"Chuyện đó và chuyện ăn cơm có liên quan gì?" cậu vẫn không hiểu, hạnh phúc của chị, vì sao lại liên quan đến việc hôm nay có ăn tối cùng cậu hay không?

"Sau này em sẽ hiểu. Đi, anh sẽ dạy em nên làm thế nào"

Một tiếng trước khi đại hội thể dục thể thao kết thúc, Đỗ Phi Vân lấy cớ di động hết pin, mượn điện thoại cô để gọi, tìm cái tên kia trong danh bạ.

Sau khi cúp máy, anh nhìn đồng hồ bắt đầu tính giờ, đến khi Quan Nghị xuất hiện ở cổng trường, lại nhìn đồng hồ lần nữa, con số trên đồng hồ khiến anh rất hài lòng.

Hình ảnh hai người đàn ông cao lớn đứng nhìn nhau trước cổng trường vắng lặng khiến những người đi qua đều cảm thấy kì quái. Quan Nghị cũng không rõ vì sao mình lại đáp ứng cuộc hẹn này, di động hiện tên Thải Lăng, nhưng lại là giọng nói của một người đàn ông, ngực bỗng nổi lên cảm giác đau đớn, gần như khiến anh không màng đến phép lịch sự mà cúp máy ngay lập tức, nhưng là…

Anh im lặng thở dài. Là vì câu nói kia… "nếu Lạc Thải Lăng đối với anh chỉ là người qua đường, không có liên quan gì thì anh có thể coi như tôi chưa từng gọi tới."

Sự tồn tại của cô với anh đã sớm gắn liền như sinh mệnh, anh không cách nào lừa gạt chính mình, cho dù biết rõ đến đây là tự chuốc lấy nhục…

Anh bây giờ, cái gì cũng đều không có, danh không chính, ngôn không thuận, đứng ở trước mặt bạn trai cô, ngoại trừ vô vàn khó xử thì cũng không có quá nhiều cảm xúc khác.

Nhưng anh vẫn không thể không để ý, chỉ sợ sơ suất, sẽ bỏ lỡ thứ gì đó…

Lúc trước, chính vì anh quá mức coi nhẹ, nên mới để mất cô, bài học này, rất đau đớn.

"Anh rể…" Lạc Diệc Khải giật nhẹ ống tay áo Đỗ Phi Vân, lấy ánh mắt hỏi. Người này, có liên quan gì đến hạnh phúc của chị?

Đỗ Phi Vân cười nhẹ nhìn cậu khẳng định, thấp giọng nói, "Đi nhanh, đừng hãm hại anh" nếu để Thải Lăng biết, nhất định sẽ không để anh yên.

Chờ tiểu quỷ đi xa, anh quay lại giải thích, "Lạc Diệc Khải, em trai của Thải Lăng. Thải Lăng đi mua đồ uống, tôi muốn nó đi ngăn cô ấy".

Quan Nghị sắc mặt buồn bã. Một tiếng 'anh rể', đã đủ tuyên bố về sự có mặt của anh.

Anh quả thật, không có lập trường, không có tư cách.

Đây là sự thật mà Đỗ Phi Vân muốn anh đến để nhìn rõ sao?

"Anh suy nghĩ nhiều quá, tôi muốn tuyên bố điều gì, không cần phải thông qua người khác, nhất là lợi dụng một đứa trẻ mười hai tuổi" Anh không bỉ ổi như vậy.

Dựa người vào bức tường bao quanh sân trường, thái độ của Đỗ Phi Vân rất thảnh thơi. "Gọi anh tới, là vì cảm thấy có một số chuyện phải cho anh biết, cũng bởi vì cả đời này dù có chết Thải Lăng cũng sẽ không chủ động nói với anh. Về phần sau khi biết, anh cần làm gì, đó là chuyện của anh, tôi không có quyền quyết định cuộc đời của bất cứ ai, nhiều nhất cũng chỉ quyết định mười phút tiếp theo của anh thôi" nói cách khác, anh không tính sẽ lãng phí quá nhiều thời gian vào việc công kích tình địch nhàm chán này.

Quan Nghị kinh ngạc.

Người đàn ông này… phong thái của anh ta, nhân phẩm của anh ta, khiến cho người khác bị khuất phục, khó trách Thiên Tuệ si mê lưu luyến anh ta nhiều năm như vậy, mắt nhìn người của Thải Lăng, rất tốt.

Anh ta nhìn đồng hồ, quả thật bắt đầu tính giờ. "Với quan hệ giữa anh và cô ấy, chắc sẽ có thắc mắc sao ban đêm Thải Lăng thường ngủ không yên, liên tiếp gặp ác mộng?"

Hai chữ 'quan hệ', ngụ ý rất rõ ràng, Quan Nghị lập tức bối rối nói không thành tiếng.

"Tôi… Tôi và cô ấy…" không thể nói dối trắng trợn, anh khó khăn dừng lại.

"Được rồi, tốt nhất anh đừng nói ra, mấy đêm cô ấy không về nhà là vì lêu lổng cùng một gã đàn ông thứ ba không phải anh!"

"…" bị xếp thành người đàn ông thứ hai, không biết nói gì.

"Anh có muốn biết, là ai khiến cô ấy ngủ không yên, suốt đêm khóc lóc mà tỉnh lại? Không cần phải nói tôi cũng biết anh nghĩ cái gì, đúng vậy, là nam giới." Nhìn chăm chú vào vẻ mặt của anh, thình linh, nói nhấn mạnh rõ ràng, "Là con trai của cô ấy. Cô ấy từng mang thai, mới ba tháng, đã biết giới tính. Đứa nhỏ là của ai, anh có thể chỉ điểm cho tôi được không?"

Vẻ mặt Quan Nghị đột nhiên trắng bệch, "Anh, anh nói gì?"

Trái tim một trận đau đớn, như có một lực lớn bóp chặt lại, khiến đầu óc anh trống rỗng, cảm thấy khó thở.

"Cô ấy không sinh đứa bé, bởi vì gã đàn ông chết tiệt mà cô ấy thương yêu, đã làm cô ấy rất tuyệt vọng, cho nên cô ấy kiên quyết lựa chọn phá thai, cô ấy thực sự muốn dứt khoát đoạn tuyệt với anh nên nhờ tôi giúp đỡ. Khi đó tôi đã nghĩ, người đàn ông đó thật vô tâm, cắt đứt cũng tốt, rồi bắt đầu lại từ đầu. Tôi ngồi cạnh cô ấy, giấy đồng ý phẫu thuật là do tôi kí, ngoài tôi ra không có bất cứ ai khác biết, cô ấy đã từng có một đứa con trai."

"Tôi vĩnh viễn không thể quên được, hình ảnh cô ấy nằm trên bàn giải phẫu, sắc mặt trắng bệch, nước mắt vẫn không ngừng chảy. Sau đấy, cô ấy cực kì hối hận, thấy chính mình đã giết một mạng người, cảm giác tội ác này không lúc nào ngừng tra tấn cô ấy. Mới đầu, mỗi đêm cô ấy đều mơ thấy ác mộng, khóc đến tỉnh lại, vừa ngủ vừa khóc. Cô ấy không ăn được, không ngủ được, cả người gầy xọp đi. Đến cuối cùng, cứ hàng đêm lại tỉnh dậy vì ác mộng kinh hoàng, phải uống thuốc để ổn định cảm xúc, vậy nên, cô ấy đi gặp bác sĩ tâm lý khoảng một năm, tình trạng mới dần chuyển biến tốt hơn" dừng lại một chút "Lần phẫu thuật đó đã làm thân thể cô ấy yếu hơn, còn khiến sau này… khó mang thai"

Mỗi một chữ, mỗi một câu của Đỗ Phi Vân, đánh mạnh vào trái tim, Quan Nghị từ sửng sốt, áy náy, đến đau lòng không thể nói rõ.

Anh chưa bao giờ nghĩ, thể xác và tinh thần cô lại bị tổn thương đến như vậy, bởi vì cô nói, cô sống rất tốt, nở nụ cười nhạt với anh như thể đã quên hết mọi chuyện, anh thật sự đã nghĩ, bản thân không gây cho cô quá nhiều đau khổ…

Khó mang thai… Anh đúng là đáng chết!

Mãi cho đến sáng ngày hôm đó, cô vẫn không muốn nói thật với anh, bảo sẽ đến hiệu thuốc mua thuốc… Cô vẫn gạt anh, dùng thái độ lạnh nhạt bất cần gạt anh, dùng biểu hiện hạnh phúc gạt anh. Đỗ Phi Vân nói đúng, nếu hôm nay anh ta không nói cho anh, cho dù sau này mỗi người một ngả, Thải Lăng cũng sẽ không để anh phải chịu bất cứ gánh nặng gì, một mình chịu đựng hết thảy, cả đời anh sẽ không biết, anh đã phụ cô nhiều đến thế nào.

Đỗ Phi Vân liếc mắt nhìn anh một cái, "Cho tới bây giờ tôi vẫn không nghĩ rằng, một tiếng "anh rể", cái nhìn của người ngoài, thậm chí là được gia đình cô ấy ủng hộ, sẽ là một ưu thế lớn, muốn ở bên cô ấy, phải là người đủ tư cách nhất… có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy. Quan Nghị, anh hãy tự hỏi lương tâm mình, anh, có thể mang đến hạnh phúc cho cô ấy?"

Anh, đau đớn đến nói không thành lời.

Anh có thể mang lại hạnh phúc cho cô? Làm tổn thương cô sâu đậm nhất là anh, tạo thành những vết thương mãi mãi không thể lành, vậy còn mặt mũi nào, đem lại hạnh phúc cho cô?

Trên đời này, anh là người không có tư cách nói những lời này nhất.

"Đã hết mười phút. Tiếp đây, người của anh trả lại cho anh, phải làm thế nào, tự anh lo liệu" xoay đi, chạy lấy người.

Những gì cần nói đã nói xong, có thuận lợi hay không là chuyện của anh ta. Hy vọng con người này sau tám năm sẽ có tiến bộ một chút, đừng hoàn toàn mù mắt, nếu không lần này mọi chuyện sẽ không chỉ giải quyết bằng một nắm đấm đâu.

Nửa giờ sau, một chiếc xe chạy ra từ khu vườn trường, ngồi bên phải ghế lái, không phải là người đẹp nũng na nũng nịu, mà là một cậu bé mười hai tuổi ôm chiếc cúp vô địch.

"A" mở cửa kính xe, Lạc Diệc Khải thò đầu ra, liên tiếp nhìn xung quanh.

"Nhìn cái gì?"

"Anh rể, người kia… Chính anh nói là hạnh phúc của chị, nhìn rất quen, không phải em đã gặp rồi chứ?" nghĩ thế nào cũng đều không nhớ ra.

"Thật không?" con ngươi chớp qua một nét mà chỉ có anh mới biết, "Khải Khải, nên đổi lại cách xưng hô, không được gọi anh là anh rể nữa".

Lạc Diệc Khải nghiêng đầu nhìn kĩ anh. "Anh không khổ sở, luyến tiếc sao?" Chị xinh đẹp như vậy, cậu biết anh ấy rất thích chị.

"Có chứ, nhưng anh đã cố gắng rồi" đã cố gắng thì không còn gì phải tiếc nuối.

Tám năm trải nghiệm, cũng đã đủ. Mấy ngày nay, Quan Nghị so với anh cũng không khá hơn là mấy.

Trong lòng tất nhiên không tránh khỏi có chút buồn bã, chua xót. Đỗ Phi Vân cười trừ, nên đem Thải Lăng trả lại cho anh ta.

Lang thang trên đường hồi lâu, đầu đã bị lấp đầy, có rất nhiều chuyện anh phải suy nghĩ, nhưng lại không thể nghĩ thông. Không nhớ nổi đã đi qua những con phố nào, cũng không nhớ nổi đã đi như vậy bao lâu, không nhớ nổi bản thân đang nghĩ cái gì… Hoàn toàn đi trong vô thức, để mặc cho cảm giác đau lòng từng khúc chiếm lấy.

Đêm đã về khuya.

Về đến trước cửa nhà, ý thức dần dần hồi phục, thấy ở gần cửa có một thân hình nhỏ bé ôm đầu gối ngồi bệt xuống đất, còn chưa kịp phản ứng, thắt lưng liền bị ôm chặt. "Anh chạy đi đâu vậy! Em chờ anh đã rất lâu!"

Anh cúi đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt đang chôn ở ngực mình, "Sao không vào nhà?"

Mấy năm nay, anh chưa bao giờ thay đổi nơi cất chìa khóa, như một thói quen, sợ cô đột nhiên tìm đến anh, sẽ không thể vào nhà.

Cô lắc đầu. "Không được. Chưa có sự đồng ý của anh, em không dám tùy tiện."

Đơn giản vài chữ, như ám chỉ, anh nghe mà lòng đau nhói.

Lúc trước, không được sự đồng ý của anh, cô vẫn tình nguyện xâm nhập thế giới của anh, bài học ấy rất đau. Mà hiện tại, khi anh mở rộng trái tim, cô lại chần chừ, không dám bước vào lần nữa.

Anh giả vờ không hiểu, lấy chìa khóa mở cửa, không để lại chỗ cũ mà cầm thẳng vào nhà.

Đây là… có ý gì? Lạc Thải Lăng nhìn hành động của anh. Sau này, không có sự cho phép của anh, rốt cuộc thật sự không thể vào…

"Sao tự nhiên lại tới đây?" anh nghĩ, giờ này cô hẳn là đang ở cùng Đỗ Phi Vân.

"Còn hỏi. Là ai mời em đi xem phim?" hại cô tâm trạng không yên, lòng đầy áy náy vì đã thất hứa với em trai, nhưng thứ mà cô có được lại là làm thần giữ cửa cả đêm.

Quan Nghị kinh ngạc. Cô vì một lời mời đơn giản của anh, đặc biệt chạy tới?

"Vé – xem – phim – của – em – đâu?" chìa tay ra, không khách khí mà yêu cầu.

"Xem xong rồi" anh trả lời một nẻo, theo bản năng che giấu, không muốn cho cô biết hành tung hôm nay của anh.

"Hả. Đi cùng ai?" giọng buồn bực rút tay về, lại bị anh nắm chặt, thấy tay cô lạnh cóng.

"Đi một mình. Em rất lạnh?" nghĩ lại cô ngồi chờ ngoài trời gió lạnh, Quan Nghị càng nắm chặt hơn, ôm trọn trong tay anh. Nhớ rõ trước kia cô không bao giờ sợ lạnh, mùa đông nhưng cơ thể cô vẫn rất ấm áp, lúc ấy còn dựa gần vào anh mà kiêu ngạo nói, "Giúp anh sưởi ấm, mau cảm ơn em đi!"

"Lạnh muốn chết" không thỏa mãn trong lòng bàn tay anh, đôi tay bé nhỏ trực tiếp luồn vào dưới áo, dán vào ngực anh.

Là bởi vì… nguyên nhân kia sao? Thân thể yếu đi, tay chân lạnh như băng…

Vòng tay ôm cô vào trong ngực, "Không sao, đến lượt anh sưởi ấm cho em".

Lạc Thải Lăng kinh ngạc, hốc mắt nóng lên, đem mặt vùi sâu vào ngực anh, hai tay trượt lên, bắt đầu cởi quần áo anh, động tác này cô đã rất thuần thục.

"Thải Lăng, anh không…" anh không phải có ý đó!

Cô ngẩng đầu, ngăn chặn lời nói của anh vẫn còn dang dở, "Đây là phương pháp sưởi ấm tốt nhất với em".

Vì sao giữa bọn họ, đều phải lấy kích tình bắt đầu, rồi lại lấy kích tình chấm dứt? Sáng hôm sau tỉnh lại, chỉ là một mảnh trống rỗng. Sẽ không còn có thể giống như trước, chỉ đơn thuần nằm ôm nhau trò chuyện?

Anh nhắm mắt, đem cảm giác xót xa đè lại trong tâm hồn, thuận theo ý cô, không hề nhiều lời.

———-

Sau đêm đó, cô không tiếp tục đến chỗ anh nữa.

Anh nói… muộn rồi, để hôm khác.

Anh nói… tuần này anh muốn về Vân Lâm, em đừng đến đây.

Anh nói… để anh yên tĩnh một chút, có một số việc, anh cần suy nghĩ thật kĩ.

Tóm lại, thời điểm nào anh cũng có lý do.

Cuối cùng, thậm chí anh thở dài nói… Thải Lăng, đây không phải điều anh muốn, quan hệ thể xác không có tình yêu, anh không thể tiếp tục.

Cô như bị điện giật, ngây ngốc tại chỗ, ngay cả anh cúp máy lúc nào cũng không biết.

Đây là nguyên nhân anh giữ lại chìa khóa? Không muốn tiếp tục mối quan hệ này, không cho cô bước vào cuộc sống của anh mà làm loạn lần nữa?

Phi Vân từng nói, mối quan hệ này sẽ không thể kéo dài mãi, nếu không thật lòng, một khi anh mệt mỏi, kết quả là cô vẫn trắng tay.

Anh… đã mệt mỏi sao?

Cô biết mình rất ngu ngốc, dùng phương pháp ngu ngốc nhất để được ở bên cạnh anh. Nhưng ngoài cách đó ra, cô không biết phải làm thế nào nữa! Những cách có thể thử, tất cả cô đều đã thử qua. Gia thế có thể làm cho những chàng trai đỡ phải phấn đấu trong ba mươi năm, anh không để vào mắt; tình cảm thật lòng cô cũng đã trao, anh không quyến luyến; cuối cùng ngay cả đến vóc dáng xinh đẹp này cũng không thể giữ nổi anh… Cái gì anh cũng không cần, tất cả những thứ cô đã cho, toàn bộ anh đều từ chối. Dùng hết cơ mưu, cũng không thể giữ được người đàn ông này.

Cô từ ban đầu lo sợ không yên, đến cuối cùng nảy sinh buồn bực.

Giận anh, cũng là giận chính mình.

Giận anh khó lấy lòng, cũng giận mình không có khí phách, đàn ông trên đời này nhiều như vậy, vì sao cứ phải cố chấp với anh?

Cho nên sau này, khi anh chủ động đến tìm cô, cô ngược lại lấy sự lạnh lùng để ứng phó.

Anh bảo, có chuyện muốn nói với cô.

Cô mặt không chút thay đổi đáp trả, "Em bề bộn nhiều việc, hôm khác nói sau".

Anh đưa cơm đến, cô nói không đói bụng, đóng sầm cửa lại trước mặt anh, sau đó anh nhờ thư kí chuyển giúp, cô không kìm được mà đỏ mắt.

Không sai, cô chính là đang giận lẫy, muốn anh nếm thử cảm giác bị cự tuyệt, lòng cô không phải làm bằng sắt thép, mặc anh quăng thế nào cũng không đau.

Chỉ là cô không nghĩ tới, anh sẽ dùng cách này để trả lại cô… đơn xin nghỉ phép tạm thời!

Cô lập tức như bị sét đánh, đầu óc không thể suy nghĩ.

"Anh ấy nói, gia đình đang thúc giục, bắt anh ấy về Vân Lâm xem mắt, sớm lập gia đình, để ba mẹ yên lòng."

Đây là lý do anh tạm thời xin nghỉ phép?

Nếu không phải có lời đồn "quan hệ của bọn họ không đơn giản", có người đến nói cho cô biết, chỉ sợ anh đột nhiên biến mất, cô sẽ không thể tìm được.

Anh khiến cô khép lòng tám, chín năm, chẳng qua cô mới chỉ khó tính làm loạn có một tuần, anh cứ như vậy đáp trả cô?

Anh không biết, cô đang làm điệu làm bộ sao?

Anh không biết, cô rất tủi thân, chứ không phải là không quan tâm đến anh sao?

Anh không biết, anh không biết cô chỉ muốn anh đi tới, ôm cô một cái, cưng chiều cô mà thôi?

Vì sao người bị tổn thương luôn là cô? Vì sao anh luôn không cố gắng, không chút lưu luyến nào mà xoay người bước đi? Tám năm trước như vậy, tám năm sau vẫn như vậy! Cho dù cô trả giá bao nhiêu, cũng không thể đổi lấy chút quan tâm cùng thương tiếc của anh, cô là kẻ không đáng được yêu sao?

Khi biết chuyện, cô quả thực giận điên người, thịnh nộ đi một mạch lên phòng IT ở tầng mười.

Chỗ ngồi của anh trống không, đồng nghiệp ngồi cạnh anh nói với cô, "Giám đốc Lạc, anh ấy làm đến hôm nay thôi, vừa mới thu dọn đồ đạc cá nhân, vừa mới đi, cô liền tới".

Cô không nói hai lời, lại đi thẳng xuống dưới tầng, ở cửa lớn hét gọi anh đang từng bước đi ra khỏi công ty.

"Họ Quan kia, anh đứng lại đó cho em!"

Quan Nghị kinh ngạc, tiếng cô rất vang, mọi người đều nhìn về phía này.

Anh vừa mới quay lại, cô đã đến trước mặt hung hăng giáng xuống một cái tát, anh ngơ ngác, những người đứng xem cũng cảm thấy choáng váng.

Giám đốc Lạc… thật hung hãn! Bình thường bề ngoài yêu kiều lại có khí chất, không nghĩ là khi ra tay đánh người lại hung bạo như vậy, người đàn ông

này không hiểu vì sao lại chọc đến cô, thật đáng thương.

"Ai cho phép anh bảo đi là đi, không nói một tiếng?"

"Anh có định nói…" là cô không muốn nghe.

"Anh câm miệng!" đổi tay, lại thêm một cái tát, "Hôm nay nếu em không phát hiện, anh không phải tính cứ như vậy phủi mông chạy lấy người?"

Hiện trường vang vọng thanh âm như xé gió, chắc chắn là người đàn ông này nợ tiền cô, định chạy trốn, mới có thể khiến cho giám đốc Lạc phát hỏa như vậy.

"Anh không…" anh muốn nói, nhưng cô hoàn toàn nghe không vào.

"Anh có biết anh cứ như vậy mà bỏ đi không nói một lời, em tìm không thấy anh, trong lòng sẽ rất sợ hãi? Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp! Quan Nghị, anh là tên khốn tệ nhất thế giới!" cô bắt đầu đánh vào ngực anh, càng nói càng kích động, nước mắt như mưa. "Anh chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của em, mặc kệ em yêu anh nhiều thế nào, mặc kệ em vì anh mà trả giá bao nhiêu, vẫn không thể khiến anh quan tâm đến em, em không quan trọng như vậy sao?"

Nói xong câu cuối cùng, hai tay vòng lên cổ anh, cả người bám vào anh, khóc nghẹn ngào. "Anh rốt cuộc muốn em phải làm thế nào… Từ khi yêu anh, em đã không còn chút tự trọng nào, đến tột cùng phải làm thế nào, anh mới bằng lòng ở lại? Anh nói đi…"

Ngoài ý muốn nghe được những lời nói thật lòng của cô, Quan Nghị xúc động, ôm chặt lấy cô một lúc. "Đừng khóc, Thải lăng, anh không đi đâu hết."

Tiếng khóc ngưng lại, mắt lệ nhìn anh chằm chằm. "Không phải là anh phải về Vân Lâm?"

Đưa tay bưng lấy khuôn mặt cô, ngón cái vuốt nhẹ lau đi nước mắt. "Em gái anh lấy chồng, anh là anh cả, phải về giúp đỡ, trong thời gian ngắn bề bộn nhiều việc sẽ không thể phân thân mà quay lại Đài Bắc."

"Xem mắt?"

"Là ý của ông nội, không thể không nghe, anh chỉ đồng ý đi xem mắt, không đồng ý kết hôn."

"Vậy… Từ chức?"

"Đây là việc đã được quyết định từ trước. Anh làm ở đây, là vì đợi em trở về, không nhớ sao? Anh đã nói anh nợ em rất nhiều, nhất là câu nói kia, đến bây giờ vẫn chưa nói với em, anh sẽ không để em tìm không thấy anh."

Nghĩ đến điều này, vẫn là tủi thân hốc mắt phiếm hồng. "Nếu không phải chán ghét mối quan hệ của chúng ta, vì sao lại lần nữa cự tuyệt em?" Anh không biết, điều này khiến cô rất sợ hãi sao?

Đột nhiên phát hiện vấn đề này không thích hợp để nói ở nơi đông người, anh quyết định rất nhanh, kéo cô đễn ngõ nhỏ sau công ty.

"Vì anh không muốn tiếp tục như vậy. Thải Lăng, tha thứ cho anh vì tư tưởng quá bảo thủ, anh không thể cứ ôm em, nhưng lại không thể chiếm được tim em, loại trò chơi tình ái này, anh chơi không nổi. Mấy ngày này, anh đã bình tĩnh suy nghĩ rất nhiều, mặc kệ chỉ có thể giữ lại vài phần những tình cảm tốt đẹp trước đây, thà rằng phải bắt đầu lại tất cả, anh cũng không muốn thể xác dây dưa không rõ, tâm hồn vĩnh viễn không hòa hợp."

"Anh, anh…" oan ức mà rơi lệ. "Anh nghĩ em là dâm phụ sao? Lúc nào cũng đói khát, không có đàn ông sẽ chết?"

"Anh không có ý đó…"

"Bởi vì là anh, chỉ có anh, anh hiểu không!" nếu đó là người đàn ông cô không lưu luyến đến không muốn xa rời, cô sẽ không để sau khi làm tình, còn để anh ở trong cơ thể cô, sẽ không ôm anh, sẽ không dịu dàng mà hôn anh. Nếu cô chỉ vì thú vui thể xác, thì còn rất nhiều người đàn ông khác làm tình thành thạo hơn anh, cần gì phải tìm đến anh? Nếu, nếu… nếu thật sự quên được anh, cô vì sao phải tự làm tổn thương chính mình, khi làm bạn tình của anh, ngoài việc làm tình, ngay cả một chút quan tâm cũng không dám yêu cầu?

Đó là bởi vì, cô thật sự rất nhớ anh, nhớ đến ngực phát đau, chỉ có thể chua xót dùng phương thức này để tiếp cận, ôm anh, thỏa mãn nỗi nhớ mong, nhưng anh lại cho rằng, cô chỉ vui thú thể xác, không có tình cảm?! Người đàn ông này rốt cuộc ngu ngốc đến mức nào?

Cho dù là tám năm trước hay tám năm sau, cô vẫn là người chịu thiệt, chỉ là phương thức chịu thiệt có chút khác nhau, anh có hiểu hay không?

"Giống như… có vẻ đã hiểu" Đáy mắt hiện lên tia ấm áp. "Trong lúc anh về Vân Lâm, em có nguyện ý giúp anh trông coi nhà cửa không, tưới hoa chẳng hạn? Chìa khóa đưa cho em, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em đến, ở lại cũng không thành vấn đề". Thay đổi thói quen, lấy chìa khóa luôn mang theo bên mình đặt vào lòng bàn tay cô.

"Anh…" lần này không phải cô đơn phương tình nguyện, là anh tự nguyện giao cho cô, đồng ý cho cô vào nhà, cũng là bước vào tim anh…

Cảm thấy thanh âm nghẹn ngào, cô hắng hắng giọng. "Tại sao lại nghĩ sẽ thay đổi thói quen?"

“Chỉ là anh đột nhiên hiểu rõ vài điểm. Anh không thể cứ đặt nó ở một chỗ chờ em tới lấy, nếu em không có dũng khí đưa tay cầm nó, anh đây nên chủ động nhặt lên, để vào tay em.”

Đây mới là nguyên nhân anh thu lại chìa khóa?

Lạc Thải Lăng đỏ hốc mắt. “Nếu, em không muốn giữ?”

“Vậy anh sẽ cất kĩ nó, chờ đến một ngày em bằng lòng” cho tới bây giờ, đều là cô chủ động, nên có vài lần, đổi lại là anh chủ động cố gắng vì tình cảm của bọn họ, khiến cho cô cũng cảm nhận được sự quan tâm của anh, giống như cô đã từng dành cho anh.

“Việc này cũng là một trong những kết luận mà mấy ngày nay anh bình tĩnh suy nghĩ sao?”

“Ừ. Bắt đầu tất cả lại một lần nữa, đến lượt anh theo đuổi em, bù lại thiệt thòi mà em đã phải chịu, được không?”

“…” cảm động hít hít mũi. “Theo đuổi em không dễ đâu đấy”

Anh dịu dàng cười. “Anh sẽ cố hết sức.”

“Em rất tùy hứng, là thiên kim đại tiểu thư vô cùng kiêu ngạo”

“Tính anh cũng không tệ lắm, hẳn là có thể chịu được.”

“Em đánh người rất đau.”

Sờ sờ hai má. “Anh đã thử.”

Nói hai ba câu, dễ dàng gợi lên áy náy trong lòng cô, đưa tay khẽ vuốt hai má sưng đỏ của anh. “Có đau không?” vừa mới bị chọc tức, dùng hết sức để đánh mà.

Đương nhiên là đau, đau muốn chết.

“Tại sao anh không tránh?” biết rõ là cô hiểu lầm, còn đứng ngây ra đó để cô đánh.

“Em cần trút giận” lúc ấy cô đang rất tức giận, né càng không xong, không bằng cứ để cô phát tiết hoàn toàn cảm xúc, mới có thể giải thích được. Huống chi, hai cái tát này là anh nợ cô, cô đã phải kìm nén quá lâu.

“Ngốc nghếch” cô đau lòng ôm cổ anh, nhẹ nhàng cọ má vào hai bên má sưng đỏ của anh.

“Thải Lăng, nợ em câu nói kia, em sẽ nghe chứ?” dựa bào bên tai cô, khẽ hỏi.

“Không cần” cô không chút do dự lắc đầu. “Em muốn anh nợ em cả đời. Như vậy, anh sẽ không tùy tiện lại nói chia li”

“Em biết, anh muốn nói gì?”

“Không biết.”

Anh thở dài. Kì thực cho dù có nói hay không nói, đời này anh nhất định trốn không thoát.

“Một vấn đề cuối cùng.”

“Mời hỏi.”

“Anh thật sự chưa theo đuổi được em sao?”

“Chưa!” Dữ dằn mà đáp trả, dùng sức hôn chặt cái miệng nói nhiều của anh.

“Ưm…” được rồi, cô nói chưa thì là chưa, phải chuyên tâm hôn cô trước đã, rồi phải nghĩ lại xem nên theo đuổi như thế nào…

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngoại truyện 2: Lời thừa nhận không thể nói ra

Điện thoại của anh thường im lặng tới mức khiến người ta nghi ngờ nó bị hỏng. Mãi cho đến khi quen cô gái ấy, cái điện thoại không biết đổ chuông ấy bắt đầu có "công trạng".

Anh thích sự thay đổi này không? Nếu trước đó cô hỏi anh, có lẽ tâm trạng của anh sẽ rất phức tạp. Trên thực tế, chính anh không thể biết rốt cuộc sự thay đổi này có mang lại niềm vui hay không. Trước khi anh kịp suy ngẫm vấn đề này thì cô đã trở thành một phần trong cuộc sống của anh. Vì vậy, mọi chuyện cứ diễn biến, cũng rất tự nhiên khiến anh cảm thấy ấm áp.

Đúng vậy, anh thích có cô làm bạn.

Từ thầm lặng một mình đến gia nhập vào nụ cười ngọt ngào của cô; từ phòng không chiếc bóng đến nắm tay làm bạn; từ tình bạn tri kỷ đến yêu lúc nào không hay.

Anh yêu cô, thực sự rất yêu cô.

Nhưng, anh chưa từng nói ra một lần, bởi vì chính anh cũng không ngờ rằng mình sẽ yêu cô. Anh vẫn nghĩ, anh đã dành hết tình cảm cho người phụ nữ khác. Đến khi anh nhận ra sai lầm, anh đã mất cô.

Có lẽ, anh thực sự là một người thất bại trong tình yêu! Tất cả mọi chuyện giữa bọn họ, đều là cô chủ động, cũng là cô tranh thủ, quen bắt kịp với bước chân của anh. Khi cô ra đi, anh thậm chí không biết lúc này mình phải làm gì nữa.

Cứ kết thúc như vậy sao?

Không! Anh không muốn cùng cô chấm dứt tất cả như thế, anh còn muốn nói với cô: "Anh yêu em!"

Cho dù cô quyết tâm muốn kết thúc với anh, ít nhất anh cũng nói được, anh cũng có thể dứt bỏ hy vọng.

Xử lý xong chuyện Thiên Tuệ, tâm trạng dễ chịu hơn bao giờ hết, cuối cùng, anh cũng thể đến bên cô mà không mang theo gánh nặng.

Từng đưa cô về nhiều lần, quản gia có vẻ đã quen mặt anh, rất khách khí nói: "Tiểu thư không có nhà, cậu có muốn vào trong uống trà chờ cô ấy về không?"

Trước kia đưa Thải Lăng về nhà, chỉ luôn đứng ở cửa nói lời tạm biệt, nhìn theo cô vào nhà, nên đây là lần đầu tiên anh vào nhà cô.

Anh đón lấy ly trà quản gia vừa rót, nhẹ nhàng nói cám ơn, mà trong lúc này, có vài lần cảm nhận được ánh mắt đánh giá của đối phương.

Quản gia không biết giữa tiểu thư và chàng trai trẻ này đã xảy ra chuyện gì. Cô chưa bao giờ chủ động bày tỏ tâm tư suy nghĩ của mình, người duy nhất khiến cô có thể tâm sự, chỉ có Đỗ thiếu gia. Mọi người đều nghĩ rằng cô và Đỗ thiếu gia là một đôi… Vậy chàng trai này là thế nào? Có thể cảm giác được, tiểu thư rất để ý đến anh ta.

Chuyện tình cảm của lứa trẻ hiện nay, thật không thể so như năm xưa được nữa. Đúng là làm người ta càng nhìn càng không hiểu mô tê gì.

Anh vẫn yên lặng ngồi đó, không nói nhiều lắm, chén trà nóng chuyển sang lạnh, nhưng anh vẫn kiên trì chờ đến tối muộn.

"Sáng sớm tiểu thư đã cùng Đỗ thiếu gia ra ngoài, không nói bao giờ sẽ về" không đành lòng cứ để anh ngồi chờ như thế, quản gia nói vậy.

"Đỗ Phi Vân?" anh ôm lấy hai má mình, phảng phất cảm giác nhói đau ập đến.

Đỗ Phi Vân đánh rất mạnh, sự thương tiếc đối với Thải Lăng cũng nhiều như thế, làm sao anh lại không biết chứ? Quan Nghị không thần kinh, cùng là đàn ông, anh hiểu được cảm giác của Đỗ Phi Vân.

"Là chính anh tự tước bỏ tư cách được bảo vệ cô ấy trước, sau này cho dù có người khác thay thế, cho dù anh có hối hận muộn màng, cũng không có quyền tranh giành" anh vẫn nhớ kỹ, khi ấy, Đỗ Phi Vân đã nói vậy.

Người đàn ông này, đối với Thái Lăng rất thật lòng, có lúc anh đã từng nghĩ, Thải Lăng bên cạnh người đàn ông này sẽ hạnh phúc hơn…

"Bằng không đợi tiểu thư trở về, tôi thay cậu gửi lời"

Nghe ra được ý tứ khách khí đuổi khách, anh thức thời đứng dậy, thấp giọng nói: "Vậy làm phiền bác, cháu sẽ quay lại sau"

———

Lúc tiểu thư trở về, đã là rạng sáng.

Thoạt nhìn sắc mặt cô tái nhợt, được Đỗ thiếu gia dìu vào phòng nghỉ ngơi.

“Tiểu thư…”

“Thải Lăng không được khỏe, có chuyện gì để khi khác nói sau” Đỗ Phi Vân nói, dìu cô về giường, đắp chăn bông cho cô.

Lời quản gia muốn nói vội nuốt lại.

Sắc mặt tiểu thư rất kém, hai mắt sưng lên như đã khóc rất lâu vậy.

Bọn họ… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghi vấn trong lòng ông vẫn không có cơ hội để hỏi, bởi vì mấy ngày này, Đỗ Phi Vân nói tâm tình cô không tốt, muốn dẫn cô ra ngoài giải sầu, đến một tuần sau mới về, lại nói ra quyết định bất ngờ là sẽ ra nước ngoài.

Hiện tại tâm tình tiểu thư thật không ổn định, ban đêm ngủ không an giấc, thỉnh thoảng gào khóc tỉnh lại, như là mơ thấy ác mộng, ban ngày thường ngẩn ngơ một mình, hốt hoảng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Người biết chuyện có lẽ cũng chỉ có Đỗ thiếu gia. Cho nên tạm thời cậu ấy chuyển qua đây, làm bạn, chăm sóc tiểu thư.

“Tiểu thư, cô ấy…”, nghĩ nghĩ, thay đổi cách nói. “Khoảng thời gian này, có một chàng trai trẻ thường xuyên đến tìm tiểu thư”

Xoa dịu tâm trạng Thải Lăng, cho đến khi cô an tĩnh đi vào giấc ngủ, Đỗ Phi Vân nhẹ nhàng đóng cửa phòng, nhìn về phía người quản gia bên cánh cửa.

Anh không trả lời, xuống lầu rót chén nước thong thả uống, chầm rãi đáp: “Tình hình Thải Lăng bây giờ, ông cũng thấy đó”

“Tôi biết”, ông chủ vừa ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn, nếu không có Đỗ thiếu gia, ông cũng không biết phải làm thế nào.

“Nếu ông muốn tốt cho Thải Lăng thì không nên nói chuyện này trước mặt cô ấy” bây giờ cô ấy không thể chịu nổi dù chỉ một sự kích động nào.

Có lẽ để cô ra nước ngoài một thời gian cũng là ý hay.

Hộ chiếu, các thủ tục ra nước ngoài học tập, gần như một tay anh xử lý. Anh cùng cô đi nước ngoài, ở bên làm bạn với cô nửa năm, cho đến khi cô chắc chắn đã không còn vấn đề gì, mới yên tâm về Đài Loan.

———-

Đêm cuối trước khi cô ra nước ngoài, bên ngoài trời đổ mưa to, những giọt nước mưa đập mạnh vào cửa kính cửa sổ, mưa lớn làm tinh thần người ta không yên.

Thải Lăng giật mình tỉnh giấc, mở to đôi mắt trống rỗng.

“Sao vậy, có phải lại mơ thấy ác mộng không?” Đỗ Phi Vân ngồi bên giường, buông cuốn sách xuống, lấy tay thay cô lau đi mồ hôi.

Cô lắc đầu: “Không!” Lần này cô không khóc mà tỉnh lại.

Tay trái, vô thức đặt nên ngực mình, tâm trạng hoảng loạn không thể giải thích được, nặng nề và chán nản, cảm xúc hỗn loạn không thể nói nên lời.

“Nhắm mắt ngủ thêm chút nữa đi, trời còn chưa sáng” giọng nói dịu ấm như rượu lại mang theo sự ôn hòa, cô nhẹ nhàng nhắm mắt.

“Em không sao, anh đi ngủ đi” cô biết, anh lo lắng cho cô nhiều thế nào, mỗi đêm khi cô an ổn ngủ, anh mới dám ra khỏi phòng.

Đi ra khỏi phòng Thải Lăng thì thấy quản gia đang thu cái ô ướt bước vào.

Mưa thật to, vừa đi ra ngoài một lúc, nửa người đã ướt hết. Quay đầu nhìn về cửa lớn, chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài.

Đỗ Phi Vân nhướn mày, như đã hiểu, đến mở rèm cửa sổ.

“Anh ta còn chưa đi?” đằng sau quản gia lắc đầu, thở dài chậm rãi đi vào nhà.

Tình yêu của những người trẻ tuổi, ông thật không hiểu, cũng chẳng quản nổi, lão già này xương cốt đã chẳng được tốt nữa, phải về phòng nghỉ ngơi thôi.

Đỗ Vân Phi đứng một lúc, hừ lạnh một tiếng, buông rèm xuống.

Này tính là gì chứ? Lúc trước không biết quý trọng, khiến cô tổn thương cả tâm hồn và thể xác, giờ đứng dưới mưa như thế thì có nghĩa lý gì.

Chuộc tội? Sám hối? Không cần! Thải Lăng không cần, cô ấy đã phải chịu tổn thương, một lời xin lỗi làm sao có thể bù đắp những vết thương lòng đã gây ra, tốt nhất anh ta không nên đến tìm Thải Lăng, không nên tổn thương cô ấy nữa.

Đỗ Phi Vân biết rõ, sau khi Thải Lăng chia tay anh ta, lòng sẽ dần nguội lạnh.

Ngày mai, cô sẽ rời khỏi Đài Loan, kể từ khi cô quyết định sẽ cho mình một khởi đầu mới, cuối cùng cô ấy cũng cắt đứt được tất cả, không thể để một sự việc nào quấy rối.

Có lẽ, trong tiềm thức, anh cũng có chút ích kỷ, anh muốn cùng Quan Nghị đánh cược xem, đánh cược xem tình cảm của Quan Nghị với thải Lăng, cũng đánh cược xem tương lai của Thải Lăng có thể chứa một tình yêu mới hay không…

"Tiểu thư cùng Đỗ thiếu gia ra nước ngoài rồi, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại" dừng lại một chút, "Có thể một thời gian sau sẽ kết hôn bên đó, cậu sau này… không cần đến nữa"

Não anh như ngừng lại, tràn ngập những câu nói đó, mưa tạt vào mặt rất đau, nhưng anh cũng không cảm thấy gì…

Cô đi rồi, mang theo sự oán hận với anh mà đi, mà anh, không có cơ hội cứu vãn…

Trước kia, đều là cô chủ động tìm anh, mà anh chưa một lần tìm cô. Lần đầu tìm cô, mới biết là chuyện khó khăn thế nào. Cô không ở nhà, điện thoại tắt. Thiếu kinh nghiệm tìm người, anh không biết cách nào để tìm ra cô, giờ nhận được tin cô trong thời gian ngắn sẽ không trở lại…

Vì sao? Vì sao không cho anh một cơ hội? Vì sao không cho anh được cố gắng bù đắp? Vì sao… khi anh muốn nói những lời đó, lại không thể tìm được người cần nghe?

Bởi vì anh làm tổn thương cô quá nhiều? Bởi vì anh đã cho cô quá ít ấm áp? Làm cô không bao giờ nghĩ là anh sẽ đi tìm cô, tiếp tục mối quan hệ này?

Không phải! Anh chỉ tưởng rằng bọn họ có thời gian, chỉ cần anh xử lý chuyện Thiên Tuệ, anh có thể ở bên cô, dành tình yêu cho cô, bởi vì cô luôn kiên nhẫn đứng sau chờ anh. Nhưng anh lại xem nhẹ một điều là sự không trách không hận của cô không phải là vĩnh viễn, trái tim cứ mãi chờ đợi, đến một ngày cũng mệt…

Anh đã sai, sai lại càng sai! Đánh giá sai trái tim mong manh của phụ nữ, chưa từng thương tiếc trân quý nó, làm sao có trách cô không có lòng tin ở anh?

Anh còn nợ cô, rất nhiều.

Ánh mắt đau đớn, nước mưa tạt vào mắt, rồi chậm rãi chảy xuống. Anh ngẩng đầu, nhìn lại tòa kiến trúc hoa lệ.

"Chỗ đó, là phòng của em"

Anh nhướng mi, suy nghĩ đến những câu mà cô đã từng nói.

"Đừng nghĩ quá nhiều, em đây không phải có ý khiêu khích mời anh đến qua đêm đâu, mặc dù em muốn thế, nhưng bố em sẽ không cho phép" cô cười haha "Chờ em một chút, nhớ đừng đi nhé"

Cô muốn làm gì?

Anh kì quái nhìn cô, đợi được cái gật đầu của anh, cô mới yên tâm đi vào cửa, xuyên qua giữa đình, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt anh.

Ngay sau đó, đèn phòng sáng, cửa sổ mở ra, anh thấy cô đứng trên ban công vẫy tay chào tạm biệt.

Sau này hỏi cô, cô nói: "Lần nào cũng là anh đợi em vào nhà, em cũng muốn tiễn anh về."

Sau này, nó trở thành một công thức cố định: cô vào nhà, đợi đèn trong phòng cô sáng lên, đợi cô ra ban công, nở nụ cười ngọt ngào nói lời tạm biệt anh.

Đêm nay, phòng đèn không sáng. Lúc anh đi, ban công cũng không có cô gái mỉm cười đáng yêu, đùng đôi mắt ấm áp tiễn đưa anh, chờ mong lần gặp lại. Nhưng vì việc lần này, đổi lại là anh đưa mắt nhìn cô bước đi, có điều anh không biết, nếu anh đợi thì còn có thể gặp lại cô hay không?

Anh còn chưa kịp nói với cô anh quan tâm đến cô biết bao. Còn chưa kịp bày tỏ tình yêu mà cô từng khát vọng quá lâu thì cô đã bay đến một đất nước không có anh, bên cạnh có một người con trai khác đang chờ đợi, một hạnh phúc mới đang chờ đơm hoa kết trái.

Tấm chân tình đến quá muộn này… không còn quan trọng nữa rồi!

———

"Đồ ngốc này! Dùng khổ nhục kế thì cũng phải xem đối phương có ở đó hay không chứ. Người đã đi rồi, ngẩn người trong mưa cả đêm thì có thể kéo cô ấy về sao?"

Khổ nhục kế? Sốt cao, tâm trí mơ mang không nghĩ được nhiều nữa.

Anh không… không có ý chiếm được sự thương hại của ai đó. Chẳng qua khi ấy trong đầu không suy nghĩ được quá nhiều, cứ đứng hồi tưởng lại quãng thời gian ngọt ngào của bọn họ hết lần này đến lần khác, rồi nhìn cửa sổ không sáng đèn, trái tim lại nhói đau.

Chính là… như vậy mà thôi.

"Cho nên em mới nói anh ngu ngốc, ngốc chết được" Khi có người xem thì không diễn, khi không có ai xem thì mới làm những chuyện khiến người ta thấy đau lòng rơi nước mắt, có ích gì chứ? Trước kia cũng thế, với cá tính này, thích ai thì sẽ chịu khổ thôi.

Anh không biết phải nói gì, ý thức rời rạc, bên tai vang lên tiếng nói thật ồn ào. Giữa ký ức đó, trước kia mắng anh 'ngu ngốc', cũng chỉ có một người. Cô gái ấy, luôn yêu thương anh, cho dù anh đối đãi không công bằng, nhưng vẫn không từ bỏ, sau này anh mới biết, ngữ điệu đó bao hàm cả sự đau lòng của cô…

Thật muốn, thật muốn nghe giọng nói cô lần nữa, nghe cô cúi đầu mắng mình một tiếng 'ngu ngốc'

"Thải… Lăng…" Thải Lăng, Thải Lăng, Thải Lăng…

Anh nằm viện một tuần, ý thức mới dần khôi phục.

Sau này nghe từ miệng Thiên Tuệ, anh sốt liên tục, dẫn đến viêm phổi, các cơ khí quản bị sưng… sốt bốn mươi độ, không ý thức cứ lẩm bẩm la hét gọi tên, mắt không ý thức được rơi lệ, ướt đẫm cả một mảng gối dưới đầu.

"Em không biết, hóa ra anh trả giá tình cảm sâu đến thế" Thiên Tuệ đã nói.

Anh chỉ có thể cười khổ, vì chính anh cũng không dự đoán được sẽ như vậy.

'Vậy bây giờ anh… định làm gì?"

Định làm gì?

Anh cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Mảnh khuyết thiếu lớn trong tim anh, chỉ có cô mới có thể khỏa lấp, ngoại trừ việc chờ đợi cô, anh cũng không biết phải làm gì.

Mặc kệ bao lâu, mặc kệ kết quả thế nào, đều được.

Anh phải đợi.

Cúi đầu thở dài, nhìn về phía đồ vật trên bàn…

Sau này, điện thoại lại trở về im lặng như trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngoại truyện 1: Là ai nói sẽ bù đắp tất cả?

Mãi cho đến khi đi vào cửa hàng bánh ngọt, nhận lấy chiếc bánh gato đã được đặt trước, cô vẫn không hiểu được vì sao lại trở thành thế này.

"Thải Lăng, anh đã đặt bánh ở cửa hàng bánh ngọt, bây giờ anh đang làm việc nên không đi lấy được, em đi lấy trước có được không?" điện thoại vừa kết nối, nói qua loa vài câu, quả thực đem cô đẩy xuống mười tám tầng địa ngục.

Có người như thế này sao? Sinh nhật mình, còn phải tự đi lấy bánh ngọt. A, còn nữa, khoản bù thêm, anh mới chỉ thanh toán tiền đặt cọc, cho nên phần còn thiếu cô sẽ phải tự chi tiền!

Đừng nói là vui mừng hay gì đó, trên cơ bản người đàn ông này thật sự không hề có thành ý chúc mừng sinh nhật cô.

Bỏ đi, sớm thấy rõ anh không phải là một người lãng mạn, vậy nên cũng không trông cậy nhiều lắm. Cô buồn bực thanh toán nốt tiền bánh, kí nhận vào đơn đặt hàng.

"Oh?" cô gái thu ngân đang nhìn cô kí tên, bỗng kinh ngạc hô lên một tiếng nhỏ.

"Có vấn đề gì sao?"

"Chị tên là Thải Lăng?" cẩn thận xác nhận.

"Tôi tên là Lạc Thải Lăng."

"Chờ em một chút" xoay người chạy hai bước, còn không yên tâm mà quay đầu lại dặn, "Chị đừng đi nhé!"

Cô nàng kì quái.

Chưa rõ có chuyện gì thì cô gái kia đã từ trong buồng đi ra, trên tay cầm một quyển nhật kí, "Cái này, là cho chị".

"Đây là gì vậy?"

"Chị cầm về, đọc sẽ biết."

Cái gì nhỉ? Ánh mắt khẩn thiết của cô gái thu ngân khiến cô sinh nghi, cầm theo bánh ngọt đi ra, vì quá tò mò nên cô ngồi xuống chiếc ghế ở lối đi bộ, bắt đầu lật xem.

Vừa mới nhìn trang đầu tiên, cô liền ngây người…

Đây là nét chữ của Quan Nghị.

Tôi đã từng lặng lẽ yêu một cô gái, yêu đến mức tôi nghĩ rằng, cả đời này sẽ chỉ yêu mình cô ấy.

Nhưng, con người không thể đoán trước được điều gì, tôi gặp một cô gái khác, bởi vì tập ghi chép tràn ngập tình yêu dành cho cô gái kia của tôi… Thôi được, kì thực bên trong cũng bao gồm cả việc tôi trượt môn Thống kê, chỉ vì không có tâm trạng viết công thức, định lý cũng chép không đúng…

Tôi biết nhất định bây giờ bạn đang cười trộm, trong lòng nghĩ: "Thảo nào lại trượt, đúng không?"

Nhưng tôi nói cho nghe, thật ra không phải như vậy. Việc này kể ra rất dài, không tin bạn có thể đi hỏi cô ấy… cô ấy tên là Thải Lăng, là người đã vô tình cầm phải bản ghi chép kia.

Sau đó cô ấy liền yêu tôi… Không cần nghi ngờ ánh mắt của bạn, cũng không cần nghi ngờ mấy tờ giấy đó, lại càng không nên nghi ngờ thành ý của tôi, bạn không nhìn lầm, chưa sang trang, lại càng không phải do năng lực biểu đạt của tôi quá kém, thật sự là tôi thật sự không biết vì sao cô ấy lại yêu mình. Điều kiện của cô ấy tốt đến mức khiến những người con gái khác phải ghen tị, khiến đàn ông muốn theo đuổi, mà tôi thì, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Có lẽ, là do bản ghi chép đầy cảm tính kia, không cẩn thận đã lừa gạt trái tim một cô gái ngây thơ trong sáng… Tôi đã nghĩ là như vậy.

Cô ấy đã vì tôi rất nhiều, tôi không muốn nhiều lời nữa, bởi vì tôi muốn nói, có một thằng ngốc, rõ ràng là đã đặt cô gái luôn bên cạnh mình vào trong tim, hơn nữa còn ẩn giấu quá sâu, nên đã làm cô ấy tổn thương mà rời đi.

Tôi vì cô gái trước kia, trả giá sáu năm đơn phương nhưng lại chưa từng làm gì cho người con gái đã trả giá cho tôi nhiều như vậy, thậm chí đến cả món quà sinh nhật hai mươi tuổi giành lấy được cũng là thứ mà tôi định tặng cho người khác. Tôi nghĩ, cô ấy biết, lại thà rằng làm như không biết. Cô ấy chưa bao giờ có một đồ vật gì do chính tôi tặng, mãi đến khi cô ấy đã mệt mỏi, tôi mới kinh ngạc khi thấy mình đã phụ cô ấy nhiều thế nào, nợ cô ấy nhiều thế nào, cả ngày lẫn đêm gặm nhấm tâm hồn, mỗi khi nhớ tới cô ấy, càng đau đớn không thôi.

Vì thế, tôi đã quyết định từ giờ trở đi, ghi nhớ mỗi một phân tâm tình sau khi cô ấy rời đi, khiến cô ấy hiểu rằng, trong lòng tôi đang chờ đợi cô ấy như thế nào.

Đây là chuyện thứ nhất tôi làm vì cô ấy. Nếu bạn gặp một cô gái tên là Thải Lăng, hãy giúp tôi chuyển cho cô ấy, cho dù trên đời có trăm nghìn người trùng tên nhau, nhưng tôi tin tưởng có một ngày, nó vẫn sẽ đến tay của chủ nhân thật sự. Lúc trước, một bản ghi chép tầm thường, đã đem duyên phận của tôi và cô ấy buộc chặt vào nhau, huống chi là sau khi giữa hai người đã tồn tại duyên nợ sâu nặng.

Tôi cá cược, tình yêu của chúng tôi.

Ở trang đầu tiên, ghi chép vài đoạn, cô vội vã lật giở, đọc từng chút tâm tình của anh sau khi cô rời đi, tựa như lúc trước khi cô vô tình nhặt được bản ghi chép kia, đọc đến tâm tình yêu say đắm của anh cũng giống như vậy, chỉ khác là, lần này, cô là chủ nhân của bản ghi chép.

Tầm mắt cô, dừng lại ở phía cuối trang giấy.

Thải Lăng, là anh phụ lòng em nhiều nhất, nhưng chưa bao giờ nói với em… Anh yêu em.

Bất kể là bao lâu, anh sẽ vẫn ở đây chờ em, đợi em quay về, chính miệng nói với em.

Chỉ là, đến khi đó em còn muốn nghe sao?

"Muốn chứ, đương nhiên là muốn!" Quả thực rất muốn!

Lạc Thải lăng cười rơi lệ.

Sửa lại lời nói lúc trước, người đàn ông này lãng mạn đến khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ngoại truyện 3: Chúc mừng ngày valentine

Anh thường nghĩ rằng, nếu người con gái ấy vẫn ở bên anh như thế, chưa từng rời đi, như vậy có phải anh sẽ không bao giờ biết được nỗi đau đớn, vết thương hằn sâu trong tim cô ấy?

Sau khi cô đi, nỗi nhớ tương tư nhỏ giọt, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, anh đã tập viết nhật ký, dùng lời văn để bày tỏ nỗi lòng nhớ cô.

Ghi lại quá khứ, cũng ghi lại hiện tại.

Năm đầu tiên cô rời đi, ngày tháng của anh trôi qua trong ngơ ngác. Mỗi buổi sáng, lại quơ tay tìm bữa sáng được chuẩn bị sẵn bên cạnh giường. Mỗi khi về nhà, mở cửa xong thì luôn đặt chìa khóa vào chỗ cũ, chỉ sợ cô quay về, không tìm thấy anh lại không có chìa khóa để vào trong. Chỗ làm việc, đi khám bệnh, khi có người nhắc đến cô, trái tim lại nhói lên một trận.

Sau khi tốt nghiệp, anh thay đổi môi trường mới, công việc mới, không có đồng nghiệp thân quen, mỗi lần vô tình nghe thấy cái tên ấy vang bên tai, tim lại đau. Tuy nhiên, anh tìm thời gian trở về căn nhà cũ, hỏi người thuê nhà xem có ai đến tìm anh hay không. Anh đổi công việc, đứng đợi cô nơi gần cô nhất.

Cũng không nghĩ đến cuộc sống của mình sẽ đơn điệu và nhàm chán, anh vẫn im lặng. Từ khi nào, cuộc sống của anh quen có cô, điểm thêm chút màu sắc cho cuộc sống nhạt nhẽo của anh. Một cuộc sống khi không còn màu sắc, trống rỗng nghèo túng đến đáng sợ. Ngày này qua ngày khác, dần dần hình thành một cuộc sống như thế…

Mãi cho đến một ngày, giờ tan tầm phát hiện không khí trên ngã tư đường không giống bình thường, các bức tường dán đầy những quảng cáo tuyên ngôn tình yêu ngọt ngào, đèn đường nhấp nháy xen kẽ lên cây xanh bên đường tôn lên màu sắc lãng mạng của đêm tình nhân, cửa hàng treo đầy giỏ hoa tươi, socola, trang sức tình nhân,… Ngày hôm nay là ngày của các đôi nam nữ, của các cặp vợ chồng trên toàn thế giới…

Trái tim vô cảm, lặng lẽ xao động…

Lại đến ngày này rồi sao? Nhanh quá!

Khi hai người còn ở cùng nhau, chỉ có một lần valentine, là cô chủ chủ động nói với anh, anh bảo, anh còn công việc.

Cô nói, "Không sao cả, em chờ anh"

Buổi tối 10 giờ lúc anh tan tầm, đến trước của nhà cô, gọi điện thoại cho cô, đã là 11 giờ.

Cô tỏ ra không có việc gì, ôm cánh tay anh, lôi kéo anh cùng cô đi dạo.

Anh không hiểu tại sao muộn rồi cô còn muốn kéo anh đi tản bộ, cho đến khi nhìn thấy cảnh vật được bố trí trước mắt, ánh đèn lấp lánh trước mắt, anh mới biết hôm đấy là lễ tình nhân.

Nhìn người con gái đứng bên cạnh mình, nhìn thấy nụ cười ngọt ngào thỏa mãn trên khuôn mặt, anh không chuẩn bị gì cho cô cả, thậm chí, lúc ấy anh đã không nghĩ bọn họ thực sự là một cặp tình nhân.

Cô nũng nịu đưa tay về phía anh đòi socola, lại không muốn anh phải tốn tiền, chỉ kéo anh đến một sạp hoa ven đường, thậm chí hoa anh mua cũng không đến 100 đồng.

Sau đó, cô bóc socola, chia mỗi người một nửa, cùng nhau ăn.

Đêm đó, cô cuộn tròn ngủ trong vòng tay anh, trông không thấy một dấu vết của sự giận dỗi. Trên thực tế, chỉ cần cô muốn, sẽ có những người con trai cố gắng hết mình để đánh đổi lấy nụ cười hoàn hảo của cô? Cô từ chối những thanh socola đắt giá, lần nữa chịu thiệt thòi…

Không biết bị một loại xúc động nào lấn áp, anh mua socola mặc dù rất ghét ăn, một mình trở về căn phòng trống vắng, đối mặt với bốn bức tường lạnh lẽo, thất thần nhìn ngắm bó hoa trên bàn.

Sau đó, anh vô thức bóc ra, một mình ăn socola, sau đó mới bắt đầu viết nhật ký.

Đời này chưa từng ăn một hơi nhiều socola như vậy, thẳng thắn mà nói, thực sự có chút buồn nôn.

Còn nữa… Thải Lăng, em đừng mắng anh, anh quên ăn tối rồi, bây giờ dạ dày lại đau. Tháng này đã đi bệnh viện 3 lần rồi, bác sĩ nói nếu trong thời gian tới còn nhìn thấy anh đi vào đây, nhất định sẽ đánh gãy chân anh.

À, phải rồi, Ferrero Rocher thật sự quá ngọt, Thải Lăng, không phải nó là loại em thích sao? Lần sau anh sẽ đổi hương vị khác được không?*

Đây là năm đầu tiên, Valentine không có cô.

Kể từ đó, anh nhớ kĩ ngày này.

Vì vậy, đến năm thứ hai, anh đổi qua mua socola nguyên chất.

Anh không trở về căn nhà trống vắng ấy, mà là ở nơi cảm nhận là gần cô nhất. Dựa vào cột đèn đường, nhìn ban công không có ai, nhớ về từng chút kỉ niệm nhỏ bé của bọn họ, tưởng tượng cô vẫn đang ở đây, anh cũng chưa từng mất đi…

Một chiếc máy bay giấy rơi dưới chân, anh cúi xuống nhặt lên, trên đó viết công thức lộn xộn, những chữ viết ấy gợi lên ký ức xa xôi xưa kia – đây là bản ghi chép thống kê của anh.

Hơi thở khẩn trương, anh nâng mắt nhìn xung quanh, không biết đang chờ mong cái gì, trái tim run rẩy.

"Anh ơi, đó là của em". Quần bị người ta kéo kéo, đưa mắt nhìn xuống, thấy một khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai, có nét giống Thải Lăng.

Có lẽ đồng cảm, cúi người sờ đầu cậu bé, đem máy bay giấy trả lại.

"Cảm ơn", nhận lấy chiếc máy bay, quay người trở về nhà.

"Chờ chút", một cảm xúc không tên, gọi cậu bé ấy lại, giọng nói khàn khàn, "Cái này, cho em"

Cậu bé nghi hoặc liếc anh một cái, lại nhìn về phía thanh socola, "Chị nói không được tùy tiện nhận đồ của người lạ"

"Anh biết tên em là Lạc Diệc Khải"

"Hả?", hơi ngạc nhiên, cậu bé trừng mắt nhìn, sau đó như hiểu ra nói, "Anh cũng muốn theo đuổi chị em sao?" Chị thật khá, có rất nhiều người theo đuổi, cậu thường hay được ăn socola miễn phí.

"Cứ cho là thế đi"

"Chị ấy đi đến một nơi rất xa, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, anh không nên chờ đợi chị ấy", rất tốt bụng đưa tin miễn phí.

"Anh biết"

Anh biết, nhưng vẫn cứ chờ ở đây, có nghĩa gì?

Lạc Diệc Khải nghiêng đầu nghiên cứu nghĩ, nhưng không nghĩ ra, rồi lại hứng trí ngồi xổm xuống nói chuyện với anh.

"Anh rất thích, rất thích chị em đúng không?"

"Ừ, rất thích", bóc một thanh socola, cho vào miệng.

"Có phải bởi vì chị ấy rất xinh đẹp? Dáng người chuẩn? Tính cách dịu dàng?" truy hỏi theo từng bước chân của anh, cũng ăn luôn một miếng socola.

"Thải Lăng xinh đẹp, là bởi vì có một vài người nói cho anh biết, nên anh mới để ý đến, cái mà anh nhớ không phải là dáng người, mà là vào trời đông lạnh lẽo, cô ấy nằm trong lòng anh nói muốn sưởi ấm cho anh. Lúc ở bên cô ấy, anh chưa từng bị cảm sốt. Cá tính dịu dàng? Có lẽ vậy. Cô ấy đích thực là người có vẻ ngoài dịu dàng, giao tiếp quan hệ với mọi người rất tốt, nhưng luôn dùng khuôn mặt hờn dỗi với anh. Anh chưa một lần hiểu được cô ấy giận dỗi cái gì, cũng không biết cách an ủi, cuối cùng, lần cuối cùng, anh khiến cô ấy tức giận mà bỏ đi…"

Cô ấy tức giận bỏ đi, không bao giờ còn những lúc không biết thế nào cứ tâm hoảng ý loạn để đoán tâm tư của cô, tự hỏi chính mình đã làm gì chọc tới cô; không bao giờ còn những lúc tâm trạng không biết phải làm gì và cũng không còn cơ hội để đáp lại tình cảm của cô; không bao giờ còn khổ não không biết đặt cô ở vị trí nào, thậm chí sẽ không có người hằng ngày bám lấy anh thao thao kể chuyện, đôi khi dùng lời nói tỏ tình làm anh đỏ mặt, vì anh chuẩn bị ba bữa, ôn tồn chăm sóc lúc anh bị bệnh…

Anh không ngờ, những ngày tháng không có cô sẽ có cảm giác trống rỗng đáng sợ đến thế.

"Trong hình dung của anh, hình tượng của chị em thật hung dữ" Khải Khải lẩm bẩm

“Em sẽ không biết đâu, hiện tại anh rất muốn bị cô ấy mắng.”

Anh thực thích bị mắng? Thật quái dị.

“Vậy chị ấy có thích anh không?” nghe anh ấy nói như vậy, chị có thể coi như đối với anh ấy tốt, hay là không tốt đây? Cậu thật là mơ hồ quá đi.

Anh thở dài, “Anh không biết”. Nếu là lúc trước, anh có thể trả lời khẳng định rằng, trên đời này không có một người con gái nào có thể yêu anh hơn Thải Lăng, nhưng hiện tại…

Hoặc là nói, anh đã mất đi tư cách có được tình yêu của cô.

Không biết? Có lẽ cậu có thể giúp anh trai này tìm hiểu.

Một lớn một nhỏ ăn socola, anh một miếng, tôi một miếng chia nhau ăn.

Năm ấy, Thải Lăng ở nước ngoài nhận được một thanh socola, trên đó còn có dòng chữ của cậu em trai mới học tiểu học, “Cái người nói chị là bà cô đánh đá ấy, em cảm thấy anh ta rất hy vọng chị ăn được nó”

Bà cô đanh đá? Tin đồn này ở đâu ra vậy, khí chất của của cô tiếng lành đồn xa đó, thật là vu khống mà.

Cô quyết định ăn luôn thanh socola này coi như báo thù.

Mà anh đã viết trong nhật ký ngày hôm đó.

Valentine vui vẻ, Thải Lăng.

Năm nay, anh không vượt qua ngày này một mình, có một người cùng ăn socola với anh, anh để em trai em thay em cùng anh trải qua ngày đó, cùng anh chia sẻ loại socola vốn mua cho em.

Thải Lăng, anh thực sự rất hy vọng, có một ngày, người cùng anh chia sẻ tất cả, là em.

Đây là năm thứ hai, valentine không có cô.

Và sau đó, năm thứ ba, một nữ đồng nghiệp theo đuổi anh đã lâu, dùng mọi lý do mời anh hẹn hò, không biết vì sao, anh lại gật đầu.

Đừng hỏi anh, anh thực sự không biết lúc đó anh đang nghĩ gì.

Bọn họ cùng nhau ăn cơm, lên núi ngắm cảnh đêm, rồi sau đó, cô ấy nói với anh, “Em biết trong tim anh vẫn ẩn chứa bóng hình một người, tình cảm rất sâu, nhưng không sao. Chính vì anh như vậy nên em mới yêu anh, mặc dù em hy vọng mình có thể thay thế vị trí cô ấy trong tim anh, nhưng nếu có một ngày cô ấy trở về bên anh, em sẽ vẫn thay anh vui vẻ, thật đấy! Bất luận như thế nào, anh nhất định phải hạnh phúc, cùng với người mà anh muốn ở bên suốt đời, anh xứng đáng có được”

Là một đoạn lời nói rất quen thuộc, đã từng có người, cũng nói với anh như thế.

Không dự đoán được, lệ mơ hồ quanh hốc mắt, rốt cuộc cũng không kìm nén được, roi xuống thấm vào má anh.

Một khắc kia, anh cuối cùng cũng hiểu được, vì sao lại đáp ứng lời hẹn.

Là đôi mắt kia, đôi mắt chứa nỗi chua xót, đôi mắt lấp lánh nước, giống với một cô gái, vẻ đáng thương, đau thương của cô gái ấy…

Năm thứ ba, valentine không có cô, ngày hôm đó anh đã viết trong nhật ký.

Cả đời này, vui buồn cùng em, Thải Lăng.

Anh không bao giờ có thể yêu ai khác nữa.

Thế là, sau này mỗi dịp valentine, anh vĩnh viễn chỉ có một mình, không phải vì anh không có duyên khác, không phải là không có cô gái nào có tình cảm với anh, mang là trái tim không còn biết rung động, từ đó cô đơn, cứ như thế chờ đợi.

*Tên một loại socola của Bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngoại truyện 4: Lời cam kết.

Mãi cho đến nhiều năm sau, khi bọn họ gặp lại, hai trái tim vẫn thủy chung dành riêng cho nhau như lúc ban đầu, linh hồn cô đơn rất lâu cuối cùng cũng có thể gắn bó. Mà anh, vẫn không có dịp nào để nói với cô câu nói mà nhiều năm trước chưa kịp nói.

Bọn họ bầu bạn với nhau một cách hết sức tự nhiên.

Bởi vì rất tự nhiên cho nên anh nghĩ, cho dù không nói cô cũng sẽ biết.

Anh mua một chiếc xe hơi, cô cũng đi xem cùng, vì mua là để đưa đón cô đi làm.

Trả xong khoản tiền thanh toán kì đầu tiên của ngôi nhà mới, cô cùng anh bận rộn liên tục, trang trí, chọn đồ nội thất, mệt mỏi đến độ cả thắt lưng cũng không thẳng lên được. Cuối cùng cũng nhận được đền đáp, trên chiếc giường lớn êm ái do chính tay cô chọn kia, cô đã trở thành vị khách yêu kiều duy nhất, cứ như thế.

Đúng vậy, cứ thế.

Anh có hai cậu em trai, một cô em gái, nhưng cô chưa từng gặp cha mẹ anh, chưa gặp một ai trong gia đình anh hết.

Mỗi tháng anh đều về nhà một chuyến, sẽ báo cho cô biết trước, cũng chưa từng lên tiếng yêu cầu cô đi cùng mình.

Ngay cả khi ba cô biết đối tượng hẹn hò lâu dài của cô là ai, thường xuyên hỏi cô khi nào sẽ ổn định, chỉ có anh vẫn an ổn như núi Thái Sơn, thái độ điềm nhiên như không, hoàn toàn không nhìn ra chút tính toán nào trên phương diện này.

Ngay cả khi gặp bạn bè thân quen, bị trêu chọc khi nào thì có tin tốt, anh cũng chỉ mỉm cười nói một câu: "Chưa đâu, vẫn còn đang trường kì theo đuổi" rồi khéo léo lái sang chuyện khác.

Ngày nào như ngày nấy, hễ chút là cùng nồng nhiệt lên giường, cái này mà gọi là đang theo đuổi sao?

Cô bắt đầu cảm thấy tức giận, giận thái độ trốn tránh của anh, đến bao giờ anh mới thừa nhận quan hệ giữa hai người họ chứ? Không cho cô gặp mặt gia đình mình, không chịu ở trước mặt bạn bè thừa nhận quan hệ hai người, không cho cô một lời cam kết vững chắc trong cuộc đời nào cả, thậm chí mở lời nói yêu cô cũng không chịu… chẳng lẽ anh cứ dự định dây dưa với cô theo kiểu này cả đời sao?

Từ hai mươi đến hai mươi chín tuổi, cô tin rằng mình đợi đã đủ lâu, xét cho cùng sự nhẫn nại của một người phụ nữ cũng có giới hạn, vậy muốn cô đợi đến bao giờ chứ?

Tại sao giữa bọn họ, cô luôn là người cho đi? Cô nôn nóng, cô không xa anh được, vậy mà anh vẫn dửng dưng không quan tâm như không có chuyện gì?

Tuổi thanh xuân của phụ nữ rất ngắn, chớp mắt, rồi sẽ trở thành một bà già, rốt cuộc anh muốn cô phải đợi bao lâu chứ?

Một tháng trước đêm sinh nhật, ba cô vô tình đề cập đến: "Con cùng Quan Nghị gần đây thế nào?"

Cô bối rối: "Sao ba hỏi vậy ạ?"

"Tìm thời gian đưa cậu ta về đây, ba muốn nói chuyện với cậu ta!"

Ba định nói gì, người sáng suốt sẽ biết ngay.

Vẻ mặt cô căng thẳng, "Không cần"

"Rốt cuộc là con muốn làm mình làm mẩy cái gì? Sắp ba mươi rồi, cũng chẳng còn nhỏ nữa, ai muốn cùng con chơi đùa nữa chứ, nếu đã xác định là cậu ta, vậy thì lo cho tương lai đi là vừa"

Lúc đó, cô rất tủi thân, mũi cay cay, tim rất đau.

Là cô muốn làm mình làm mẩy sao? Cô cũng lo lắng mỗi năm sẽ nhanh già đi, cũng muốn được ổn định, để lòng không còn lo lắng bất an nữa. Nhưng anh không đáp ứng, cũng chẳng tỏ vẻ gì, cũng chẳng thèm nghĩ đến, chẳng lẽ muốn cô đi bức hôn hay sao?

Lúc trước miễn cưỡng anh phải quên đi đáy lòng mình để yêu cô, miễn cưỡng anh ở bên cô, miễn cưỡng anh phải vui vẻ khi bên cô. Bây giờ lại muốn miễn cưỡng anh cưới cô sao?

Cô không cần, chuyện mất mặt như thế, cô làm không được!

Chín năm trước đã học được một bài học vô cùng đau đớn, cô đã thề với lòng sẽ không ép buộc anh gì hết, một chút cũng không được, trừ khi chính

anh cam tâm tình nguyện, nếu không có đánh chết cô cùng không đề cập đến

Cô gần đây khác thường, Quan Nghị cũng nhận ra.

Trước đây, ba ngày hai lượt cô đến chỗ anh nấu ăn, lấy việc nhìn anh nếm thử món ăn mình nấu làm thú vui. Gần đây, cô luôn có vẻ mất hứng thú, pizza liền trở thành bữa tối của hai người.

Trước đây, luôn thích ở trong lòng anh rồi cùng nhau xem tivi, gần đây lại một mình ôm đầu gối ngồi cô quạnh một góc ghế sô pha, ngây ngốc không biết đang suy nghĩ cái gì, hỏi cô cô lại chẳng nói lấy một lời.

Thậm chí anh còn cảm nhận được, cô giấu đi tâm trạng lực bất tòng tâm, cùng với… miễn cưỡng.

Nghĩ vậy, trái tim anh bất an, nhìn về phía cô. Cùng anh ở một chỗ, là cô miễn cưỡng chính mình sao?

Trước khi đi ngủ, anh pha cho cô một ly sữa, này đã thành một thói quen, chỉ cần cô ở lại đây, anh sẽ làm như thế.

Cô nhận lấy, không uống, chỉ vân vê trong tay, ngây người nhìn làn khói bốc lên từ miệng cốc.

"Thải Lăng?"

"Anh còn nhớ… 18 tháng sau, là ngày gì không?" Cô nói một từ, ngập ngừng rồi hỏi thẳng.

"Nhớ chứ" Đây là nguyên nhân mà mấy ngày nay cô khác thường sao? Nghĩ rằng anh đã quên?

Quan Nghị thở phào nhẹ nhõm, cười vuốt tóc cô, "Là ngày sinh nhật của em, anh đã đánh dấu rồi, hôm đó sẽ ở bên em"

Mặc dù anh không hiểu tại sao phụ nữ lại chú trọng những ngày đó, vì thế mà hồn bay phách lạc, nhưng cô quan tâm, cho nên sắp đến ngày sinh nhật, lễ tình nhân, kỷ niệm ngày hẹn hò, anh đều đánh dấu vào lịch.

"Qua ngày sinh nhật, sang ba mươi rồi…" cô lẩm bẩm.

"Đúng vậy"

"Anh có nhớ, chúng ta quen nhau cho đến nay, là bao lâu không?"

"Mười năm hai tháng lẻ bảy ngày. Còn nếu tính từ ngày anh bắt đầu theo đuổi lại em, một năm mười tháng lẻ mười sau ngày" Nhớ rất kỹ đấy. Em gái nói, phụ nữ rất để ý vấn đề này, anh mỗi ngày đều mở sổ ra nhìn, không dám quên, sợ cô không vui, sẽ không để ý anh nữa.

Cô đột nhiên yên lặng, không nói một lời.

"Thế nào?" Có gì không đúng sao? Nghĩ nghĩ, "Em muốn mừng ngày đó thế nào? hay là muốn anh tặng em thứ gì?"

Anh không xác định, bản thân đã nói sai cái gì, bởi vì khi đó, anh nhìn thấy trong mắt cô hiện lên nỗi thất vọng.

"Không, không có. Nếu anh bận, việc nhỏ này, không cần đi với em cũng không sao cả"

Nếu không phải vì vậy, sao lại cô đột nhiên nhắc tới? Quan Nghị không hiểu, lại nghe thấy lời nói chứa sự phiền muộn của cô, giống như đang tức giận với ai đó, "Ngày mai không cần đón em, em có việc"

"Ừ"

Anh không hỏi gì nữa sao? Lạc Thải Lăng nhất thời buồn bực, nói, "Mấy ngày nữa cũng không cần"

Quan Nghị có đần đi nữa thì cũng biết cô không vui. Nhưng mà… được rồi, vẫn như quá khứ, anh vẫn như cũ không biết rốt cuộc cô đang giận cái gì.

Nhìn anh không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt hoang mang nhìn cô, cô nhất thời bốc hỏa, quát: "Ngày mai, ngày kia, ngày kia nữa cũng không cần đón em, em muốn cùng người khác đi ăn cơm xem mắt. Bọn họ vừa lãng mạn vừa thú vị, thế nào đi nữa cũng tốt hơn anh."

Ném cốc sữa vào tay anh, chui vào trong chăn bông che kín đầu không thèm nhìn anh.

Mà anh, nhìn cốc sữa vẫn chưa uống một ngụm nào, sững sờ ngây ra, thật lâu.

———-

Bọn họ chiến tranh lạnh.

Ừm, được rồi, được rồi, chính xác mà nói, chỉ có cô một mình ầm ĩ giận dỗi, anh căn bản không biết cô tức cái gì… nghĩ đến đây, Thải Lăng càng tức.

Cô thực sự không nghĩ như vậy, hành vi này giống như đang bức hôn, thật rất ti tiện, nhưng, nhưng mà…

Haiz, trong vòng một tháng bị quăng ba quả bom có màu đỏ*, bị trêu chọc khi nào thì đến khi cô quăng bom người khác, mà người đàn ông của cô lại cố tình không mở miệng, cô thật là có khổ mà không nói được thành lời.

Buổi sáng, anh đưa cô đi làm, cô chỉ chăm chăm nhìn ra ngoài cửa kính, tức giận không thèm để ý đến anh.

Vào phòng làm việc, lại nhìn đến thiệp cưới hôm qua thuận tay ném trên bàn, tâm tình lại phiền muộn, phiền muộn, phiền muộn… phiền muốn chết.

Xử lý xong việc của mình, lại nhận được đơn từ chức của giám đốc phòng quan hệ công chúng.

"Cô vừa kết hôn, lại tự do thoải mái, sao lại từ chức?"

"Không có cách nào" Cô vỗ nhẹ lên cái bụng đã hơi nổi lên nói :"Anh ấy nói không cho tôi làm việc quá mệt, nhất định bắt nộp đơn thôi việc ngay"

Trái tim Lạc Thải Lăng nổi lên một trận đau đớn. Một người phụ nữa xinh đẹp, tự tin, khi nói đến người đàn ông mình yêu, cũng có thể tỏa ra sự dịu dàng quyến rũ say lòng người đầy phong tình như thế…

"Cô không phải luôn luôn nói, không cần tình yêu, không cần hôn nhân, thế mới là một người phụ nữa mạnh mẽ hay sao?"

"Đó là khi còn trẻ, cuộc đời đi đến một trạm dừng chân nào đó mới cảm thấy dù phụ nữ độc lập tự chủ thế nào đi nữa thì vẫn muốn có một cánh tay vững chắc yêu thương. Không nhất định phải dựa vào, chính là đơn thuần hưởng thụ một chút sự yêu thương ấy thôi, có cảm giác của gia đình. Cô ấy, cũng đừng quá kén chọn làm khó dễ Quan Nghị, anh ta là một người đàn ông tốt, phải nắm thật chắc, tôi nhìn anh ta theo đuổi cô cũng rất vất vả đấy"

Vì cái gì cả thế giới đều cho rằng cô làm khó anh? Rõ ràng anh không có ý nghĩ muốn kết hôn với cô mà….

Một mạch tức giận cho đến lúc tan tầm, trời bắt đầu nổi trận mưa phùn. Dưới lầu, bóng dáng ấy trầm tĩnh ấy vẫn yên lặng chờ đợi ở chỗ cũ.

"Không phải em đã bảo anh không cần đón mà?" Lúc này nhìn thấy anh, khẩu khí lại bắt đầu không tốt.

"Trời mưa, anh đưa em đi!"

"Đưa em đi xem mắt người khác?" Anh thật sự làm được ư?

Anh mở miệng… "Buổi sáng anh đưa em đi, em không có xe, rất bất tiện"

Anh muốn nói, cũng chỉ thế sao? Anh không thể có một chút bá đạo, một chút chuyên chế, một chút dữ dằn, ngăn cản cô, nói không cho cô đi được sao? Rốt cuộc anh coi cô là thứ gì chứ?

Được, anh muốn đưa, cho anh đưa!

Người đàn ông này là một vị khách hợp tác lâu dài của công ty, có lòng với cô đã lâu, dùng hết mọi biện pháp lãng mạn nhất để theo đuổi. Người này cũng nhã nhặn lịch sự, nếu ngay cả mời tách cà phê cũng không chịu đi, khó tránh không biết điều.

Cô cũng không phải nữ sinh 17, 18 tuổi, biết nhiều loại phương thức cự tuyệt, có thể để lại mặt mũi, cũng không để cho đối phương khó chịu.

Vốn dĩ cô chỉ định lễ phép nhận lời mời uống một tách cà phê, biểu đạt rõ ràng ý từ chối của mình, nhưng bị Quan Nghị ép đễn nỗi này, miễn cưỡng uống hết tách cà phê rồi thêm một bữa tối!

Bởi vì anh nói: "Mấy giờ em về, anh tới đón em!"

"Không cần, em cùng anh ấy đi ăn tối, sẽ rất lâu!" Đưa bạn gái của mình đi ăn cơm xem mắt với người khác, anh làm giỏi thật đấy.

"…" Anh im lặng, chăm chú nhìn cô.

Cả buổi tối, cô thực sự không biết mùi vị gì hết, hoàn toàn không nhớ bản thân nói cái gi, làm cái gì, đầu óc chỉ nghĩ đến, nghĩ đến cái nhìn chăm chú xuất thần khi anh nhìn cô.

Cô ở đây làm gì? Rốt cuộc là cô muốn làm cái gì? Tức giận, đến cùng là muốn chứng minh cái gì? Chứng minh… ai để ý đến ai nhiều hơn? Chứng minh là cũng có người muốn cô, hơn nữa có rất nhiều người, không có anh cũng chẳng sao hết?

Vậy vì cái gì, trái tim mang nặng cảm giác trống rỗng đến thế? Bữa cơm này cô ăn không vui chút nào, không một chút nào.

Đứng ở trước cửa nhà hàng, mờ mịt nhìn màn mưa, cảm giác rất lạnh.

Rốt cuộc là cô định gạt ai đây chứ? Nếu có thể có người khác, sao trái tim có thể đặt trên người anh gần 10 năm?

Trong lòng cô oán giận, những cũng rất uất ức mà hiểu rằng cô không thể không có anh, cho dù cứ như vậy dây dưa với anh.

“Xin lỗi, đáng ra không nên miễn cưỡng em cùng ăn bữa cơm này” Đối phương rất có phong độ xin lỗi. “Anh chỉ cảm thấy không thử một lần thì không cách nào cho bản thân một lý do hết sạch hi vọng được”

“Em biết” Cho nên mới đến buổi hẹn, biết anh ta sẽ không mặt dày mà quấn lấy cô.

Anh ta cầm lấy đôi tay lạnh băng của cô, “Chỉ có điều đã làm em khó xử”

Cô lắc đầu.

“Bởi vì thoạt nhìn có vẻ như em đang muốn khóc, vẻ mặt yếu ớt ấy làm bản tính muốn bảo vệ của đàn ông trỗi dậy, làm cho người ta rất muốn ôm em một lần để che chở”

Cô miễn cưỡng cong môi, cười không ra tiếng, rượu vang vừa uống đang quấy phá trong dạ dày, cô cúi người nôn ra, đầu váng mắt hoa, đối phương đỡ lấy cô, “Sao thế?”

Cô lắc đầu, tựa vào cánh tay đối phương, nâng mắt nhìn, thấy một người đàn ông khác.

Trong lòng yêu hận đan xen nhìn người ấy.

Anh không nói gì, tay cầm ô, bị mưa làm ướt nửa người.

Chóp mũi cay cay, không nói lên lời, nhìn anh che ô đi đến chỗ cô, mấp máy môi cúi đầu, âm thanh cực nhẹ, gần như không nghe thấy…

Nhưng cô hiểu, đọc được tâm tư của anh.

Về nhà, được không?

———-

Dọc theo đường đi, anh không nói gì, vẻ mặt vô cùng tĩnh lặng.

Luôn như thế, tâm tư sâu kín như đáy biển của anh, cô không thăm dò được, lần nữa hoảng hốt.

Nếu như, anh cứ thỉnh thoảng tức giận như đứa trẻ, tùy hứng giận dỗi, có lẽ cô sẽ tương đối an tâm, cảm nhận được anh để ý mình. Có một số việc, biết là một chuyện, biểu đạt lại là một chuyện khác.

Về nhà, tắm rửa sạch sẽ, anh vẫn nhớ kỹ pha sữa nóng đưa cho cô, vô tình chạm vào đầu ngón tay lạnh băng.

Quần áo anh mặc gần như ướt hết.

“Ngủ sớm đi” Anh xoay người, đóng cửa phòng làm việc, ngăn cách hai người

Cô không di chuyển, nhìn chằm chằm vào làn khói bốc lên, một giờ, hai giờ, từ nóng sang lạnh, cô đột nhiên buông cốc, thẳng đến phòng làm việc, vặn nắm cửa

“Có phải dù em làm chuyện gì, anh cũng đều cho phép?”

Tay trái giữ cuốn sách, tay phải cầm bút chợt ngưng, anh nâng mắt.

“Cho dù nếu em và anh ta hôn nhau, lên giường?”

Rắc! Bút chì trong tay bị bẻ làm hai, lộ ra cảm xúc hỗn loạn.

“Anh không có gì muốn nói với em sao?”

Anh yên lặng thật lâu.

“Không có, được rồi” Cô xoay người, đến bên cửa, thanh âm thong thả từ phía sau truyền tới…

“Có một thời gian, anh tưởng anh là kẻ thứ ba xen vào giữa em và Đỗ Phi Vân. Đối mặt với em, đối mặt với anh ta, anh đều không có cách nào, cũng từng nghĩ đến, em và anh ta có phải hay không cũng giống như với anh, nhưng không dám hỏi, không dám để ý, dù sao, anh cũng chỉ là một chứng cớ ngoại tình của em mà thôi” Ngữ điệu nhàn nhạt, tiết lộ từng chút đau khổ chua chat.

“Thải Lăng, anh rất muốn cho em biết, anh không vui vẻ, nhưng anh biết anh không có cái quyền lợi đó!” Anh ngước mắt, vẻ mặt chăm chú nhìn cô, “Anh đã nói, muốn một lần nữa theo đuổi em, cho nên em có quyền được lựa chọn. Đúng như em đã nói, anh không hiểu phong tình, không đủ lãng mạn, không hiểu dù chỉ là một chút tâm tư sâu sắc của con gái, càng học không được sự khôi hài, là một cái hũ nút nhàm chán, luôn làm cho em chịu oan ức. Bất cứ người nào cũng tốt hơn so với anh, mà ưu thế duy nhất của anh là có được tình cảm của em, em có tư cách chọn một cho mình một người lý

tưởng… Anh biết, anh như vậy không có tư cách ngăn cản lựa chọn của em…"

"Anh, tên ngu ngốc này…" cô nói một cách giận dữ. Anh đang nói mát sao, không có mắt nhìn hay sao? "Cho nên anh để em đi ăn cơm với người đàn ông khác, xem mặt, hôm này là người A, ngày mai là người B, sau nữa là người C, thoải mái lựa chọn người thích hợp, có phải hay không! Giá trị của em rẻ mạt đến thế sao, anh chẳng cần phải quan tâm sao!"

Tức, tức, tức… tức chết mà, tức không biết xả đi đâu, tâm tình đau đớn bi thương từ đâu đó len lỏi quấn chặt lấy trái tim cô.

Làm thế nào để quên đây? Tên đàn ông này ngu tới làm người ta phát điên lên được. Năm ấy đối với Diêu Thiên Tuệ, hiện giờ đối với cô, cô một chút cũng không hoài nghi, nếu trả giá, anh có thể sẽ không oán không hận có trình độ đấy.

Cô hối hận rồi! Tức chính mình vì sao đi dùng cách này đối phó anh, biết rằng thà anh làm khó mình cũng không chịu trút giận lên cô, làm khó cô…

"Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc…" cô tiến lại, ôm chặt cổ anh, dùng sức hôn.

Bên tai, truyền đến tiếng nỉ non của cô, "Xin lỗi, sau này sẽ không thế nữa"

Anh ôm chặt cô, ôm chặt vào ngực, cuồng nhiệt làm nụ hôn thêm say đắm.

"…" trước khi rơi vào kích tình, mơ hồ nghe được, anh thấp giọng lẩm bẩm

"Kỳ thật, anh để bụng muốn chết"

———-

Cảm xúc của cô, giống như chu kỳ hai mươi tám ngày của phụ nữ, sau đó liền như không có việc gì.

Bề ngoài có vẻ như thế.

Anh nghĩ có lẽ cô không muốn để cảm xúc của mình ảnh hưởng tới anh. Cô cho rằng cô che giấu rất tốt, nhưng từ nụ cười của cô, anh thấy được cái gì đó.

Rốt cuộc cô sao vậy chứ?

Anh không hiểu phụ nữ, cũng không đuổi kịp tâm tư phụ nữ, khốn đốn hồi lâu mà không có thu hoạch gì, ôm điện thoại bấm 8 con số, xin giúp đỡ từ cô em gái đã lấy chồng.

Nghe anh kể lại chuyện, tất cả mọi thứ, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào, từ chỗ náo loạn ầm ĩ đến sự nóng bỏng trên giường, chỉ sợ bỏ qua một chi tiết nhỏ cũng sẽ ảnh hưởng đến cả việc lớn…

Cô em gái họ Quan yên lặng nghe đầy đủ câu chuyện, nghe xong không biết dùng từ ngữ nào để hỏi trời, mắng chửi một tràng liên tục, "Này, anh à, anh thật ngốc, ngốc, ngốc…. ngốc đến không thể tưởng tượng được…"

"Anh …ngốc?" không có lý do gì bị mắng chửi, anh thật là vô tội mà.

"Em không thể tin được, một người đàn ông ngu ngốc như vậy lại là anh trai mình? Phụ nữ bình thường như thế ám chỉ anh, người ta sắp ba mươi rồi, hai người cũng nhận định sống lâu dài, lại uy hiếp muốn cùng người khác đi ăn cơm xem mắt, thì sẽ có hàm ý gì chứ? Đương nhiên là nói, đại tiểu thư nhà người ta đã ở với anh lâu thế, thức thời cũng nên đem người ta cưới về nhà đi chứ, bằng không bản cô nương đá anh đi theo người khác! Cái lời này không phải quá rõ ràng rồi sao? Tai có bị điếc không vậy, anh còn dám nói anh không ngu sao, anh muốn phủ nhận à? Anh dám phủ nhận? Anh cứ thử phủ nhận với em thử xem!" Đầu dây bên kia điên cuồng gào thét, anh phải đặt điện thoại cách thật xa, vậy mà âm thanh vọng ra vẫn thật rõ ràng TToTT

Vậy ý tứ này… Thải Lăng, muốn gả cho anh?

Là vậy sao? Là như vậy sao?

Anh không dám khẳng định, nghĩ rằng phải tìm thời gian cùng cô ngồi nghiêm chỉnh nói chuyện.

Tối hôm đó, trước khi đi ngủ, anh nhẹ nhàng ôm cô gái của mình vào ngực, "Thải Lăng, mệt mỏi sao?"

"Không"

"Vậy, chúng ta bàn bạc chút chuyện được không?"

"Ừ, hừ" cô từ chối cho ý kiến, lăn lăn cọ cọ trong ngực anh.

Anh lấy đầu ngón tay dịu dàng vân về sợi tóc của cô, "Thải Lăng, em đã từng nghĩ qua, khi nào thì kết hôn chưa?"

Không dự đoán được anh sẽ nói thế, Lạc Thải Lăng chấn động, ngồi dậy trừng mắt nhìn anh, hành động quá nhanh kéo mạnh mấy sợi tóc đang bị cuốn

kia.

Chịu chút đau đớn, vội vã hỏi, "Anh, anh vừa mới nói cái gì?"

"Hay là em tạm thời không nghĩ chuyện kết hôn? Không sao, anh chỉ hỏi ý kiến em một chút, chuẩn bị tâm lý mới có thể tính chuyện tương lai."

"Anh… đây là cầu hôn em?" Dặt dè cẩn thận, trước hỏi cho rõ ràng, để tránh bản thân dát vàng lên mặt.

"Xem như là vậy đi"

"Nhưng là em chưa gặp qua người nhà anh?" cô lên án, "Họ có biết anh có bạn gái không? Biết chúng ta đang hẹn hò không? Biết tên em không? Biết bối cảnh gia đình em không? Biết em cao thấp gầy béo không? Biết em tính tình thế nào không? Biết em, biết em…" Càng nói càng u buồn "Còn không biết bọn họ có biết đến sự tồn tại của em không…"

"Họ đều biết"

"Hả?" ngẩn người, nghe giọng điệu kiên định của anh nhắc lại lần nữa….

"Họ biết sự tồn tại của em, biết em tên Lạc Thải Lăng, biết em có một người cha và một cậu em trai, biết em trông rất xinh đẹp, dáng người tốt, có khí chất, tính tình tốt, nhưng chỉ giận dỗi với anh vì anh ngu ngốc, bởi vì anh không biết chăm sóc bản thân thì em sẽ đau lòng… anh nói cho họ biết, người con gái này đối với anh rất quan trọng, nếu anh muốn kết hôn, cả đời này chỉ chọn mình cô ấy"

"Vậy tại sao anh không đưa em đi gặp họ?" Giọng uất ức như mình là tình nhân ngầm, nếu không phải không đúng dịp, anh nhất định sẽ cười ra tiếng mất.

"Em biết đấy, anh là con trưởng, ba người em đều đã kết hôn, ba mẹ luôn hỏi anh khi nào thì đưa em về nàh ăn cơm, giải quyết xong xuôi, anh nghĩ em cần chuẩn bị tâm lý tốt, không muốn mang cho em áp lực"

"Không cho gặp người nhà, ngay cả trước mặt bạn bè cũng không thừa nhận? Em thiếu một cái mũi hay một cái mắt, thừa nhận em là bạn gái khó đến vậy sao?"

"Không phải… anh nghĩ… như vậy… tương đối tốt"

"Tốt ở đâu mà tốt" Cô hung hăng bám lấy chất vấn, tủi thân lâu như vậy, đã muốn nói liền nói một lần cho xong đi.

"Anh đã nói, muốn bắt đầu lại lần nữa, nghiêm túc theo đuổi em lần nữa, để em thể nghiệm được niềm vui và hạnh phúc của người con gái khi được theo đuổi, anh không biết anh có làm được không, có thể theo đuổi được em không. Em không nói, anh liền tiếp tục theo đuổi… Thải Lăng, anh đối với em vẫn chưa đủ tốt sao?"

Chưa một lần theo đuổi ai, anh không biết phải làm theo trình tự thế nào cho đúng, không biết người theo đuổi nên làm cái gì, nhưng chỉ cần Thải Lăng hi vọng, anh luôn cố gắng thỏa mãn cô.

Anh nợ cô nhiều lắm, ngay cả những quyền lợi cơ bản của con gái như được nuông chiều, tùy hứng, cùng với sự điêu ngoa nũng nịu của tình nhân cô cũng chưa từng được hưởng qua, nên hiện tại, anh đang làm từng việc, từng việc một.

"Tốt lắm…" Chính là rất tốt, rất yêu thương cô, cứ thế không cầu hôn, hại cô cảm thấy tội lỗi, cho rằng bản thân mình toàn làm loạn vô lý.

"Anh hỏi em gái, là con bé nói có lẽ em muốn kết hôn. Anh vốn nghĩ em muốn hưởng thụ cảm giác theo đuổi cùng cuộc sông độc thân lâu hơn, không muốn bị trói buộc…"

Đi mà đến với cuộc sống độc thân của anh ấy! "Ba suốt ngày nhắc nhở chúng ta đã chả còn trẻ nữa rồi, mắt thấy bạn bè từng người kết hôn, anh biết không… Em nhận thiệp cưới mà đến trái tim cũng chua xót" vừa nói đến, đầu mũi lại trở nên chua xót hơn.

Hóa ra cô vì chuyện này mà làm loạn cùng tức giận.

Anh cười thở dài, từ đầu giường lấy ra một đôi nhẫn cưới, "Thải Lăng, anh vẫn luôn chờ em gật đầu"

Mua nhà, mua xe, đều chuẩn bị vì cô.

Mỗi tháng đều có một khoản tiền tiết kiệm, vì để dùng khi kết hôn.

Bàn trang điểm cô chọn, trên đó đều là mỹ phẩm cô thường dùng, luôn ở lại, quần áo cũng giữ lại để cô có thể thoải mái chọn, anh thậm chí chia cho cô nửa không gian để sử dụng.

Nhà bếp là thế giới của cô, bên trong chén bát chậu rửa đều là cô một tay sắp xếp.

Giường và vỏ chăn đều do cô chọn, rèm cửa sổ, sô pha đều do cô chọn, ngoại trừ cô, không có một người phụ nữ thứ hai nào thích hợp nữa.

Anh đã sớm chuẩn bị cực kỳ tốt rồi.

"Anh…"

Hạnh phúc đến rơi nước mắt, để mặc anh đeo nhẫn cho mình, dịu dàng ôm vào lòng

"Sau này nghĩ cái gì, trực tiếp nói cho anh biết, được không? Em nói ra, không có gì là anh không đáp ứng được. Chồng em rất ngốc, không đoán được tâm tư người khác, em liền nhắc nhở cho anh nhé"

"Được, hiện giờ trong lòng em đang nghĩ đến một chuyện, anh có muốn mang con dâu xấu đến gặp mặt ba mẹ chồng không?" Ánh mắt cô lâu lắm rồi mới hiện lên ánh sáng.

"Chờ đến ngày nghỉ nhé, anh sẽ gọi điện về nhà báo trước"

"Ừ…"

Quyết định xong chuyện chung thân đại sự, không ai có tâm tình ngủ, bọn họ dựa vào nhau, ỷ ôi, thỉnh thoảng phát ra tiếng nỉ non bên gối.

"Thải Lăng…"

"Vâng?"

Mười đầu ngón tay đan vào nhau, nhìn kỹ giữa những ngón tay phát ra ánh sáng lấp lánh, anh thấp giọng nói, "Một khi đã quyết định, cả đời này anh sẽ không cho phép em đổi ý, em, là của anh"

Anh muốn toàn bộ của cô, không mơ hồ gì hết, bây giờ anh đối với cô, có đôi chút bá đạo cùng thô lỗ.

"Em yêu cầu anh cũng phải như vậy!" cô cười đáp, nắm tay chặt.

Hai bàn tay, đời này không bao giờ buông.

*thiệp cưới.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Em Một Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.